Ilustrata ejpertel : VASILE OLAC

COLECȚIA AVENTURA
Vlad Muşatescu
EA BlZA
Jocurile detectivului Conan)
— roman —
EDITURA ALBATROS» 1977
1) FILIERA „FRANCEZU" I
(casa de bani cu cifrul uitat)

După miezul nopții m-aşteaptă marea acțiune. Şi totuşi sînt nevoit să-mi amîn somnul de pregătire. Deoarece lîngă mine, alături de caloriferul ce sforăie mînios, pe la toate etanşeizările (recent revizuite) s-a stîrnit o forfotă bizară, inexplicabilă. Atmosfera dormitorului scufundat în beznă devine brusc încărcată. Ca înaintea unei furtuni.

— Ce face buflea, le doarme ? — se interesează cineva şuşotind.

— Fornăie ca bivolu-n tău !

Recunosc glasul de scopit al lui Durică Berechet, ole-fistul din Gemeni (legume, fructe, varză acră şi murături) care mă confundă cu caloriferul. Jorj Arvanitache, închis aici din pricini necunoscute, dar de profesie măcelar, căci el era curiosul, avea poftă de conversație, motiv pentru care se mutase în patul legumistului.

Privind de sub pătură, reuşesc să-i disting vagamente pe cei doi şi să-mi dau seama de cauza bufniturilor. In tăcere, luptîndu-se cu inconfortul sporit, cei doi reprezentanți ai comerțului ilicit încearcă, fără şanse vizibile, să-ncapă în dispozitivul de dormit, necalculat pentru gabaritul lor. Măcelarul, de dimensiunile unui dulap cu două uşi, se află cînd deasupra lui Durică Berechet, cînd sub el. Şi nici legumistul nu se lasă mai prejos, fiind mai tînăr şi tot cît o butie.

Deoarece bănuiesc că va avea loc o trecere în revistă a unor evenimente infracționale, de interes comun şi reciproc, profit de învălmăşeală şi mă cațăr, cu chiu cu vai, pe dulăpiorul instalat chiar lîngă culcuşul lor. Deşi mobila geme îngrijorător, voi obține, în orice caz, o audiție din cele mai clare. Chiar „HI-FI".

— Mai astîmpără-te, măi Durică, şi aşează-te odată ! — îl somează măcelarul. — N-auzi cum trosneşte patul ? Vrei să-i scoli pe bernebeci ?

— Cum să trosnească, nea Jorjică, că patu-i de fier ! Se usca lemnul dulăpiorului, din pricina caloriferului... Lasă-te de-astea... mai bine spune-mi cum a fost chestia cu moartea lui Şmiț ?...

— îți spun, dar dacă-ți bați fleanca, te omor şi pe tine, de te las surdo-mut ! Şi-atunci geaba te mai iau cu mine la Tatanaşu Francezu...

— Ba să mă iei, nea Jorjică ! Fiindcă la aprozar a cam înțărcat bălaia. Nici găini vii nu ne mai aduc, să le îndopăm cu mălai şi nisip şi să le umflam cu apă, ca să ne scoatem bănuții pentru munca noastră, nici merele nu mai vin la grămadă, să le sortăm noi ; pînă şi cartofii ni-i aduc la plase, fără pămînt şi goaze. Se-arată timpuri grele, nea Jorjică, nu ştiu ce-o să facem... Voi, cu măcelăriile, vă mai descurcați...

— Tronc Mariț, c-o ziseşi ! .^ăi tu n-ai văzut vaca la pachet, fără oase şi zgîrciuri ? Cu carnea tocată, ce ne mai scoatem şi noi pîrleala... Dar plecăm la Tatanaşu, măi Durică... Că nu mai ține ! ,

Cînd îl anunță pe olefist de intențiile sale, măcelarul dă să se ridice, dar se izbeşte suficient de zdravăn cu capul de consola (fier cornier, de 8) care susține dulăpiorul.

îngrozit de perspectiva unei aterizări în patul conspiratorilor, mă întorc într-o rînă, de-a lungul dulăpiorului. Acesta începe să pîrîie, să trosnească, chiar să capete o lejeră poziție de plan înclinat. însă rezistă.

— Tare eşti de cap, măi nea Jorjică ! — se extaziază Durică. — Dacă-i mai tragi una, praf îl faci !...

— Beton armat, Durică, nu altceva ! — confirmă în-cîntat Jorj.

— Şi nu-mi spui cum a fost ? — se milogeşte legu-mistul.

— Ba da... Prin cin'şapte, în toamnă, săltasem cî-teva vagoane cu porumb, din gara Piteştilor.... Tatar.aşu venise special de la Ploieşti, cu maşina, aducîndu-i pe Rică „inginerul", pe Digai, de la grădini şi spații verzi, pe

Ciocrac şi pe cei doi Şmiţi... C-ăl bătrîn avea casă la barieră, lîngă gîrla Doamnei... Muncă grea, bre... două nopţii am tot cărat. După ce-am luat paraua, ne-am dus la Şmiţ acasă, şi-am ascuns hîrtiile în casa de bani a ho-dorogului, c-avusese crîşmă în tinereţile lui... Doar nu era să le depunem la CEC... Noroc c-am îngropat-o în fundul grădinii. Pentru că, a doua zi, încă în zori, i-au priponit ăia de la miliţie...
— I-a turnat careva ? — se interesează imediat Berechet.
— Dumnezeu h Că dintre noi n-aş zice... doar ştii că sîntem sfinţi !...
— Şi ?... Ce-aţi făcut atunci ?...
— Nimic ! Pe Şmiţi i-au băgat la păstru, iar noi ne-am dat la fund, care pe unde, ducîndu-ne în cîmpul...
— Cîmpu-Lung ? — îi ia vorba din gură Durică.
— ...cîmpul muncii^ tolomacule ! — se enervează nitel Arvanitache.
— Şi cînd l-aţi omorît pe bătrînul Şmiţ ?
— S-a omorît singur, cînd* a ieşit de la pîrnaie ! De inimă amară ! Cînd am îngropat casa de bani, cheile le luase Tatanaşu, iar bătrînul rămăsese s-o păzească.. Dar, după cum ţi-am zis, n-a mai fost nevoie... Şmiţ ăl tînăr ne-a chemat luna trecută, anunţîndu-ne c-am intrat în prescripţie, şi că putem umbla la bani... Francezu a-ncercat s-o deschidă, însă cheile n-au fost de ajuns...
— Ruginiseră ? — îşi dă cu părerea Durică.
— Mâ, tu eşti prost ca noaptea ! Era casă de bani cu cifru ! Pricepi ?
—• Dar bineînţeles ! Atunci aţi scos cifrul din ascunzătoare, l-aţi vîrît în broască şi...
— ...şi 1-a bătut Tatanaşu pe Şmiţ ăl tînăr, de-a rămas şi pînă astăzi cam bleg... Că cifrul nu-i cheie, ci-un cu-vînt secret... S-a jurat că nu cunoaşte cifrul, că 1-a luat ăl bătrîn cu el în groapă... Că-1 ştiuse şi el, dar îl uitase...
— Şi n-aţi încercat cu toporul, cu tîrnăcopul ?...
— Mă, Durică, casa era din fier, nu din ghipsos ca scăfîrlia ta ! Tatanaşu a luat-o în maşina lui, s-o ducă la munte, unde are el un atelier cu sudură... Ciocrac se mai pricepe, şi-om încerca s-o desfacem la vară, cînd ne-ora aduna cu toţii... în orice caz, Tatanaşu e tare... Lucrează pretutindeni, şi are filială şi la Bucureşti... Dar centrala-i la Craiu...
— Care Craiu ? — devine brusc interesat Berechet.
— Craiul Munţilor ! — îl lămureşte Jorj.
— Cine-i ăsta ?
— Ai să-1 vezi, cînd om ajunge acolo ! Oameni ne facem, dacă-1 ajutăm pe Tatanaşu... Trebuie să-1 strmgem cu uşa pe Şmiţ, musai să-şi aducă aminte cifrul, pentru că sudura-i cu flacără, şi s-ar putea aprinde hirtiile... Şi-s numai de-o sută, măi tontule !...
Catastrofa tot trebuia să aibă loc. Simt cum alunec, încet dar sigur, de pe dulăpior.
Decît să mă prăbuşesc odată cu mobila prinsă în consolele slăbite, prefer să cobor în picioare şi să fac pe somnambulul.
Închid ochii şi... fie ce-o fi ! Figura-mi reuşeşte. Pomeni ndu-se cu mine lîngă pat, bîjbîind în căutarea culcuşului personal, cei doi încep să chicotească bovin :
— Nea Jorjică, de unde mai răsări şi buflea ? — se miră Durică.
8
— Vai de mama lui, cine-ar fi zis că-i şi lunatec ţ __ mă compătimeşte măcelarul. — Ăştia umblă ca moroii, n-aud, nu văd...
— Dar dacă o fi auzit ceva ? — insinuează Berechet.'
— Atunci îl toc la maşina electrică, de nici nu ştie cînd se trezeşte trandafir, cabanos sau cirnat proaspăt de casă ! — declară Arvanitache.
Peste o secundă mă pomenesc luat de mină şi dus într-o direcţie necunoscută. Sper că nu la destinaţia mai sus citată. Măcelarul se poartă însă uman, căci îmi şopteşte duios :
—. Hai, tăticule, la culcare, hai cu tata...
Bineînţeles, primii care purced să sforăie în minutele următoare sînt tot cei • doi agenţi ai comerţului de deservire. Eu unul, nici gînd să pot închide un ochi, darmite amîndoi. îngrozit de cele ascultate, realizez că mă aflu în compania unor infractori de anvergură. Craiul Munţilor ! Ciudată denumire.
Pînă la eliberare mai e timp. Şi pot afirma de pe acum că Şmiţ n-a uitat nici un cifru, ci-a golit de mult casa de bani... N-aş vrea să fiu în pielea lui, mai ales cînd va fi silit să mărturisească adevărul...
*2) ATAC IN PLINA NOAPTE
Urma să mai aşteptăm aproximativ,şase minute, pînă la ora H, oră secretă, pe care o stabilisem de comun acord, eu şi cu Macavei.
La început fusesem numai noi doi, cei care iniţiasem ,,marea lovitură"", dar ulterior ni se mai alăturaseră şi alţi amatori. Şi nu nişte anonimi oareşicare, găinari de tipul lui Jorj sau Durică Berechet, ci oameni serioşi, cu activitate remarcabilă în domeniile lor de activitate. Deci eram acuma cinci inşi, dîrdîind de emoţie, dar şi de foame,

terorizaţi de regimul restrictiv, sever, la care fusesem supuşi în ultimele zile.
Mă uit continuu la „Omega" mea veterană, trecută prin atîtea aventuri de pomină. Niciodată n-a arătat o oră prea exactă, indicînd totdeauna cîteva minute în plus sau în minus, dar s-a dovedit mereu utilă şi prezentă la datorie. Mai ales cînd n-o uitam pe undeva.
— Mai e mult, bădie ? — se enervează lejer nea Macavei, colegul meu de detenţie. — Ce tot pritoceşti la morişca aia de mînă, şi nu ne spui nimic ?
— încă şase minute, şi trecem la atac ! — îl temperez eu. Apoi, privind la Drişcă, inginerul, la Iacob, directorul, şi la Panaitescu, ofiţerul pensionar, îi încurajez şi pe ei, însă vizual.
Ajunşi într-un hal de mizerie (morală şi fizică) repugnantă, nemîncaţi de-atîtea zile, de cînd fusesem închişi aici, ne e milă tuturor de condiţia în care ne aflăm, dar, în acelaşi timp, şi de sufletele noastre. Pentru că nu mai putem răbda... Drişcă, în culmea disperării, îmi înşfacă mîna, mi-o răsuceşte brutal, priveşte la cadranul ornicului şi-mi suflă drept în timpanul stîng, de mi se umflă capul :
— Nenorocitule ! Nu vezi că ţi-a stat ceasul ?
Mă uit cu reproş la „Omega", deoarece sînt nevoit să constat şi eu groaznica ei defecţiune, şi conchid tranchilizant :
— Nu vă alarmaţi şi nu vă agitaţi ! N-a stat de mult... sînt ceasurile 2.32, după miezul nopţii.
— Asta s-o crezi matale, bibicule, — obiectează nea Macavei, cam ceferist de felul său, — n-âuzi că se crapă de ziuă ?
10
Nea Macavei, cel mai demolat dintre noi, începe .să aiureze. Precis este pradă unor halucinaţii auditive aberante. pentru îmbărbătarea grupului, dedd că-i cazul să trecem la desfăşurarea acţiunii.
— Fraţilor, acum ori niciodată... Treceţi la atac ! Dormitorul în care sîntem deţinuţi, cuprinzînd peste cincisprezece paturi, oferă un cîmp de bătaie din cele mai complexe.
Iacob, cel mai dezvoltat dintre noi, depăşind parametrii comuni, dă să se strecoare pe sub patul lui Pi-ţigoi. Insă ratează, deoarece rămîne înţepenit, între podea şi somieră. După eforturi susţinute, reuşim să-1 extragem de sub pat, dar fără pijamaua vărgată, rămasă agăţată într-un arc defect.
Preferăm altă rută, şi pornim toţi cinci, de-a buşilea, pe sub patul învecinat, dar în care nu doarme nimeni, fostul ocupant odihnindu-se acum acasă, întrucît fusese eliberat încă din ajun.
Spaţiul se dovedeşte totuşi insuficient, deoarece abia încăpem sub agregatul de dormit. Mai ales nea Macavei, Oare. din pricina inaniţiei, s-a umflat într-un chip total îngrijorător.
Impingîndu-ne unul pe altul, reuşim performanţa de-a răzbate pînă la dulapurile detaşamentului cu destinaţie specială. Bineînţeles, odată cu noi răzbate şi patul celui eliberat ieri, întrucît se agăţase de pijamalele noastre vărgate, cu miile de gheare ale somierei uzate în exces.
— Ce-i facem, bădie ? — mă chestionează terifiat nea Macavei. — Abandonăm atacul ?
•— Să-ţi fie ruşine, dezertorule şi defetistule, — îl admonestează şuierînd, dar şi gîfîind din greu, Panai-tescu, ofiţerul pensionar, — se vede cît de colo că n-ai făcut armata' !...
11
'— Ba am făcut-o, colonelule, şi chiar îa marină, nu ca matale la aprovizionare, de-ai ajuns să te închidă ăştia aicia !... — se supără nea Macavei.
— Atunci porneşte motoarele, matroz de baltă ! Nu te lăsa demoralizat...
îmi place bătrînul. Are stofă de militar. Şi încă de calitate ; lină sută la sută... plus P.N.A. şi terylen.
Ne ridicăm deodată, cu toţii, purtînd în spinare patul de campanie, şi ne apropiem pîş-pîş de dulapurile detaşamentului cu destinaţie specială. Gîfîim sever, abia tra-gîndu-ne sufletul.
— Iacobe, nu mai trage de timp, — îl prelucrează nea Macavei pe anemicul atlet, — dă-i bătaie şi deschide dulapul lui Piţigoi !
Aliniaţi, unul lîngă altul, în faţa dulapului, asistăm la încercările neîncununate de succes ale expertului Iacob. O fi el director, dar se pricepe la munca de jos. Ştie să mînuiască o sculă, să scoată din funcţiune o broască de uşă.
Meştereşte cîteva bune minute, mai rupe şi-o lamă de ras, apoi şi lama briceagului meu de tăiat hîrtie, adus din import, transpiră copios, icneşte, boscorodeşte pe înfundate, plin de optimism. Totuşi, la un moment dat, e nevoit să mărturisească :
— Imposibil ! Nu se poate descuia ! Broasca-i din-tr-un oţel special... .
Vibrăm toţi de emoţie, epuizaţi de foame şi oboseală, nedormiţi şi chinuiţi de grave probleme de conştiinţă. Iar pe mine mă mai frămîntă, în plus, şi strania, similitudine dintre operaţiunea „casa de bani cu cifrul uitat", întreprinsă de agenţii filierei „craiul munţilor", şi cea de acum, pe care noi sîntem în curs s-o executăm.
— Nu ne rămîne decît s-o spargem ! — suflă Drişcă disperat. /
Şi, tîrîndu-ne lîngă uşiţa dulapului, cu pat cu tot, se apucă vîrtos de mîneraşul acesteia. Care, fără pic de împotrivire, se deschide numaidecît.

12
;__ Nu era încuiată ! ;— aproape că răcneşte
ctar în surdină.
Qmul, la ananghie, descoperă în el resurse nebănuite, fantastice. Pentru că, peste cîteva minute, acționăm cu foții din ce în ce mai rapid, vîrîndu-ne degetele cit mai âdînc în recipientul depistat în dulapul lui Pițigoi.
.__ Ce zici, bădie, ■— mă chestionează nea Macavei, — merita oboseala ?
{ N-am timp să-i răspund, fiind ocupat cu studierea materialului din dotarea suspectului Pițigoi. Mereu îl bănuisem că abuzează de apartenența sa la detaşamentul cu destinație specială, şi că-şi ascunde în dulâpior rezervele aduse de membrii familiei, cu prilejul vorbitorului de duminică.
Drişcă se lingea pe degete şi pe buze, masticînd cu-o frecvență din ce în ce mai sporită. Colonelul Panaitescu, fiind de meserie, deoarece lucrase la manutanță, apreciază elogios descoperirea grupului nostru, felicitîndu-1 pe nea Macavei :
— Măi, matroz nenorocit, halal să-ți fie, dar cine ți-a suflat chestia ?
— Maestrul Conan Doi, detectivul nostru, că dacă nu ei-a dînsul, nu mai apucam să scăpăm cu viață de-aici. îşi puseseră de gînd să ne omoare, domnule colonel, nu altceva !...
Activitatea grupului se desfăşoară în deplină concordanță cu planul stabilit. După ce dăm gata sarmalele din oala (minimum 10 litri) a suscitatului Pițigoi, trecem, în continuare, la dulăpioarele celorlalți membri ai detaşamentului cu destinație specială. C-au adus de-acasâ, am văzut eu, cu ochii mei, şunci afumate, ouă răscoapte, costiță cu boia, cutii de sardele, jimble duble, rumenite şi aromate. Pînă dimineață, că trebuie să ne mai fi rămas vreo două ceasuri, le venim şi lor de hac.
13
în salonul nr. 2, de la clinica Institutului de Endocrinologie, sînt cazate două grupuri de glandulari, fără deosebire de rang sau profesie. Al nostru, cuprinzînd cinci grăsuți condamnați la slăbire, şi detaşamentul cu destinație specială^ cel al subdezvoltaților, puşi la îngrăşat, dar mai bogat în cadre de nădejde.
în fiecare dimineață, şeful clinicii, ditamai profesorul universitar, se ia cu mîinile de păr (deşi nu mai posedă articolul respectiv în cantitatea necesară) pradă unei crize de astenie depresivă, constatînd că grupul „grăsuților" nu dă jos nici un gram din supraponderalitatea pentru care fusese internat.
Chiar stau şi mă-ntreb, acum cînd lichidăm şi rezervele contabilului şef de la Centrala vinului, aflat într-un stadiu avansat de subnutriție, ce-o să mai facă bietul profesor, cînd o să ne urce mîine pe cîntar.
Dacă în primele patru zile slăbisem doar 24 de grame, în loc de 4 kilograme (cît se planificase) datorită bunelor relații pe care le întrețineam cu portarul de noapte al Institutului, şi care ne aproviziona de la cel mai proxim restaurant, în dimineața asta vom înregistra precis cele patru kilograme prevăzute. însă invers, adică în plus. Pentru că şeful contabil, spre deosebire de Pițigoi, care se afla în posesia numai a unei biete oale cu sarmale, fiind doar un slăbănog moderat, contabilul era mult mai zdravăn aprovizionat. Batog afumat, şalău cu maioneză, salam de Sibiu, cîrnați de casă, salată de boeuf...
Mare lucru e şi vinul ! Slăbănogul moderat Pițigoi, deşi tot contabil, activează însă în sectorul colectărilor de fasole şi mazăre furajeră. Altă calificare, alte posibilități profesionale.
— Ce-am făcut, bădie, — mă întreabă nea Macavei, — dădurăm gata proviziile bieților oameni ?
14
Pe nea Macavei îl malaxează conştiința. Dar nu numai pe el.
Iacob, felicitîndu-se singur, cu mîinile pline de grosime, se bate fericit pe burtică, imaginîndu-şi că-i piept, şi făgăduieşte solemn :
— Cum scap din» infernul ăsta, le-aduc numaidecît o pulpă întreagă de porc ! De Ignat, socru-meu trebuie să-şi omoare neapărat monstrul. A ajuns la peste 200 de kile...
— Şi mie ce-mi rămîne de făcut ? — întreb eu.
— Deoarece ai fost instigatorul loviturii, — mă prelucrează Drişcă, — va trebui să te' ocupi şi de cîntarul din cabinetul profesorului...
Au mai rămas doar cîteva ore de somn, pînă la ceasul deşteptării. Cînd vom fi nevoiți să bem încîntați ceaiul de dimineață, o excelentă poțiune infamă, din plante şi buruieni binefăcătoare. Iar dacă ni se va servi şi brînza aceea de „veci", cu pronunțat gust de burete de baie, bineînțeles că va trebui s-o mîncăm plini de entuziasm. C-altminteri ne prinde cu fofîrlica sora şefă. Şi cîntăreşte peste suta de ocale !
3) „INUTILE CUM DULCI" RECAPITULĂRI
Dac-am ajuns să fiu internat, mai bine zis sechestrat, în salonul nr. 2 de la clinica Institutului de Endocrinologie, totul se datorează încercărilor mele disperate de a-mi găsi o oază de linişte, pentru terminarea romanului atît de mult visat.
15
La revista unde activez de peste două decenii, mi se aprobaseră două concedii de creație. Pe care le irosisem în

căutări deznădăjduite, şi care se soldaseră cu dezastre.
Pentru că, în răstimpul de mai sus, dacă nu reuşisem să scriu mai nimic, îmi exercitasem totuşi din plin înclinaţiile mele detectivistice.
Exceptînd demolarea şi dezintegrarea aproape totală a „Bombiţei" (.„Fiat"-ul meu 600 D) aflată acum la recondiţionare, sub supravegherea nepotului meu inginerul, la atelierele „Ciclop", din Drumul Taberii, restul se terminase cu bine. Adică fără să fi scris romanul, dar şi cu un plus de greutate.
Bulgăroaica de Penke, nevastă-mea, coalizată cu tanti Raliţa, cea mai şuie reprezentantă a familiei, din partea lui taică-meu, ambele speriate de succesele mele în acest domeniu, mă convinseseră, mai de voie mai de nevoie, să accept a fi luat în explorare ştiinţifică de eminenţii medici de la „Parhon".
Hrănit numai cu gramul şi biberonul, doar cu ceaiuri diuretice şi laxative, cu legume neidentificabile şi fructe (5% glucide) nu mai eram capabil să gîndesc normal, darmite să mai şi scriu vreun rînd la romanul mult visat. Or, bunii mei prieteni, Doru-doctoru şi Sandu-babandu mă asiguraseră c-am să devin un soi de superman scriitoricesc. Eliberat de toxinele din organism, generate de o alimentaţie neraţională, urma să lucrez cu randament de cosmonaut, apt să creez pagini de geniu. 4
Ajurea. Din prima zi, am simţit o permanentă stare de leşin. Dacă nu m-aş fi simpatizat cu portarul de noapte al Institutului, a doua zi aş fi fost mai mult decît mort. Datorită lui însă, am refăcut priză cu viaţa normală. Dar şi cu merindele mele preferate, pe care nicicum nu le pot considera nocive. Ce poate fi rău într-o bucăţică de costiţă j*-ăjită,.bine rumenită, atît cît să devină crocantă, cu nişte
16
ochiuri deasupra, plus cîteva cafele ţepene, bine afumate cu nişte ţigări de calitate ?
în definitiv, hai să fim serioşi !. Oare Balzac fusese un slăbănog ? Sau Alexandre Dumas-tatăl ? Nici gînd. Examinaţi-le fotografiile, şi vă veţi convinge de contrariu.
Mîine vor sosi investigaţiile de laborator. A treia serie. Cerută insistent de bietul profesor, şef al clinicii în care mă aflu internat. Dacă şi de data aceasta i se confirmă ipoteza, şi-aname că-s un caz cu totul ieşit din comun, ceea ce sper să se împlinească, urmează să fiu pus în libertate. Ca intratabil !
Deocamdată mi-am procurat tratatul profesorului. Dacă mă duc la dinsul cu exemplarul (peste 1000 de pagini), şi-i solicit un autograf, poate-1 conving că nu-s zdravăn, şi-mi semnează externarea.
Avînd teancurile de analize sub braţ, sîntem cu toţii în anticamera profesorului, unde aşteptăm cam speriaţi verdictul marelui om de ştiinţă.
Observ, spre surprinderea mea, că, în afară de gros-ciorul dosar cu analize, fiecare din colegii mei de detenţie mai poartă sub braţ şi-un colet de dimensiuni impresionante. Pesemne că vor să-1 înduioşeze pe eminentul profesor, oferindu-i cîte-o nevinovată atenţie, vreo carte sau vreun .album de artă.
Cînd sîntem poftiţi în cabinet, iar profesorul se trezeşte pe birou cu cinci exemplare din „Tratatul de dietetică", abia atunci îmi dau seama că ne orientaserăm cu toţii în acelaşi mod.
— Dragii mei, — ni se adresează emoţionat şeful cli-xiicii, după ce examinează fugitiv dosarele cu analize, — lucrurile sînt aşa cum le aşteptam. Adică în cea mai perfectă .ordine... „Tratatul" vi-1 • confisc, mi-1 lăsaţi mie, că tot nu vă foloseşte... Astăzi vă externez, şi mîine...
17
— Tovarăşe profesor, — îl întrerup eu nepoliticos, — de ce mîine, plecăm chiar acum !
Dar profesorul îşi continuă cursul :
— Rămîne aşa cum v-am spus, astăzi vă externez şi mîine vă prezentaţi, însoţiţi de recomandarea Institutului nostru...
— La locurile noastre de muncă ! — conchid eu, iarăşi grăbit.
— Nu ! — conchide, de data asta, profesorul. — La Spitalul de psihiatrie... Pentru că reprezentaţi nişte cazuri absolut speciale. Pînă acum, ar fi trebuit să reduceţi din greutate cel puţin vreo opt kilograme... Iar .voi, în schimb, v-aţi îngrăşat ! E clar că sînteţi supuşi unor stres-suri pe cortex, din păcate necunoscute nouă !
— Şi la psihiatrie au să le depisteze ? — se interesează curios Iacob, directorul atletic.
— Nu cred ! — declară placid profesorul. — Dar au să vă administreze şocuri cu insulina, insuflaţii cu helium, poate şi unele intervenţii chirurgicale pe hipofiză, sau alte proceduri sofisticate...
— Şi-o să slăbim atunci ? — întreb eu neîncrezător.
— Dacă scăpaţi cu viaţă, nu, altminteri da ! — se răzbună maliţios eminentul medic. — Pentru că sînteţi nişte grăsuni mincinoşi şi prefăcuţi, care mi-aţi transformat clinica în balamuc. Prefer, astfel, să vă transfer chiar la instituţia respectivă, şi eu să-mi văd de bolnavii mei...
4) MINI-HALTÂ DE AJUSTARE
Reîntors în sînul familiei, pot afirma cu mina pe cord că sînt alt om. Chiar am şi slăbit vreo jumătate de kilogram, spre bucuria nevesti-mii, dar absolut inexplicabil,

18
dacă ţinem seama şi de bairamurile pricinuite de desfăşurarea sărbătorilor de iarnă şi-a Revelionului.
Revelionul, mai cu seamă, a fost ceva de pomină. In afara neamurilor, printre care s-a numărat şi eterna tanti Raliţa, prezentîndu-se cu curcanul obişnuit, crescut în baia din locuinţa ei personală, din bariera Vergului, am mai avut şi invitaţi oficiali, de marcă, dintre care n-au putut absenta Panaitescu, nea Macavei (sosit din Dobro-gea lui cu nişte carburant de la Niculiţel), directorul Iacob, mai atletic ca niciodată, dar şi încărcat cu o puti-nică de telemea de Babadag (însă mititică, numai de vreo 15 ocale) precum şi Drişcă, tot agresiv de felul său, însă purtător al unor mesaje absolut deosebite, din partea cumetrilor săi de la Galiciuica, pe care-i vizitase la sfîrşi-tul lui decembrie, şi care constau în raritäţi olteneşti (cîr-naţi proaspeţi de casă, tobă, cartaboş, pecie, muşchi afumat şi jumări prăjite).
Iar pe la orele unu din noapte, cînd tanti Raliţa se-apucase să pritocească moarea din butoieşul cu varză, în beciul locuinţei, pentru reînvigorarea stomacurilor noastre lenevite, ne-am pomenit că sună la uşă şeful contabil de la Centrala vinului, însoţit de Piţigoi, foştii noştri colegi de detenţie. Şi nu erau singuri, ci aduseseră cu ei o ladă cu fiole (Lechinţa, staţiunea experimentală) şi-un săculeţe cu boabe, să pregătim nişte fasole bătută în zilele următoare, deoarece aveau să ospeţească la noi, nemai-fiind locuri la hotelurile bucureştene.
— Nu se poate ! Nu sînteţi voi, fraţilor ! — exclama încîntat şi neîncrezător nea Macavei, rămas acelaşi" ceferist de treabă.
— Ba noi sîntem, dragule ! De ce să nu fim ? — susţineau sus şi tare ambii contabili, indiferent de faptul că activau în sectoare deosebite, vinul şi păstăioasele. —
19
Vi se pare că ne-am îngrăşat prea mult ? Păi de-aia am venit la Bucureşti ! Cum terminăm cu Anul Nou, ne prezentăm imediat la clinică, să vadă profesorul unde-a greşit, de ne-am întremat în halul ăsta ! Precis că ne va osîndi la chinurile pe care le-aţi îndurat voi, punîndu-ne, de astă dată, la slăbit...
— Depinde, — îi tranchilizez eu, — poate vă expediază, ca şi pe noi, de-a dreptul la spitalul de psihiatrie !
Stupefiaţi, ambii contabili ne privesc îngroziţi :
— Şj-aţi fost acolo ?
— Ce, eram nebuni ? Dimpotrivă, am plecat urgent pe la căşile noastre... Şi, iată-ne, sîntem cu toţii sănătoşi şi valabili !
După ce-am sărbătorit cum se cuvine revederea celor două detaşamente cu destinaţie specială, dar opusă, chiar de două ori opusă, date fiind noile condiţii, ne-am despărţit prieteni pe viaţă. Contabilii s-au înapoiat în localităţile lor de baştină, Macavei la Constanţa, Panaitescu la pensia lui, iar Drişcă şi Iacob au mai rămas la mine în gazdă vreo două zile, pînă am descifrat mesajele de la Babadag şi Galiciuica.
Acum am depăşit, cu bine şi fără reparaţii generale, jumătatea lui ianuarie. Mă urc în fiecare dimineaţă pe cîntarul medicinal de-acasă, şi declar greutatea aproximativă, deoarece diabolicul instrument nu mai funcţionează corespunzător, mai ales de cînd l-am reparat cu mîinile mele personale, cu prilejul întoarcerii de la Mila 41.' Apoi mi se oferă senzaţionalul breakfast de întreţinere : ceai de „sonerie*', brînză de „veci" (50 grame), feliuţa de piine prăjită, scobitori sterilizate şi sare fără sodiu. Şt cînd te gîndfssti că, folosind această alimentaţie, mi se mai spune la redacţie : Al Conan Doi, „detectivul de şoc" !...
20
5) FILIERA „FRANCEZU" II
(cele două orfeline)
Iarăşi îmi sună cineva la uşă. Ca totdeauna cînd mi se-ntîmplă să scriu la domiciliu, în Calea Moşilor. Dar sună incontinent, ca şi cum ar anunţa în cartier c-a venit ziua de apoi, sau că se-nchide apa. In consecinţă, mă reped spre intrare, tîrînd după mine numai lampa de birou. Metalică. Becul nu... însă-i şapte dimineaţa şi se va face lumină.
__ Pe cine căutaţi ? — le-ntreb pe cele două arătări
proţăpite în prag.
— Matale eşti Coman ? — se interesează una din femei, utilizând un glas gros, bine tabagizat, în vreme ee-şi aranjează zulufii coafurii oxigenate în exces.
Cealaltă făptură, probabil de acelaşi sex, mă examinează placidă, indiferentă, de parcă ar fi ingurgitat două tuburi de somnifer.
— Da, eu sînt! — le răspund intrigat. — Cu ce vă pot servi ?
— Noi o să vă servim, dacă n-o să ne ţineţi întruna la uşă ! — se exprimă lejer enervată ţaţa cu vocea deteriorată.
— Dar poftiţi !... — mă scuz eu.
Instalat la birou, privesc atent la cele două matroane aşezate în faţă-mi. „Blonda" îşi aprinde o ţigară luată din pachetul meu, o îmbie la fumat şi pe asistenta ei, oarecum mai tînără, deşi nu s-ar zice, şi-mi oferă şi mie o „Snagoavă".
Apoi, mîngîindu-şi ostentativ pletele, priveşte satisfăcută la amenajarea interiorului. Poartă, ca şi companioana ei,

pantaloni evazați, pulover din polistiren, strîns
21
pe gît, precum şi-un pardesiu strimt, cu nasturi metalici, un soi de roți dințate.
Cealaltă, care tot dă s-adoarmă, şi-a desfăcut larg" haina de blană sintetică (leopard, panteră sau tigru) lăsînd la vedere un pulover identic cu-al bătrînei, însă mult mai slinos.
— Despre ce servicii vorbeați, şi cu cine am plăcerea ? — le invit la o discuție mai clară.
— Nu ne-am recomandat ? — tresare bătrîna. — Păi atunci iacă, eu mi-s Gogii, şi dacă o să-mi placi, poți să-mi zici chiar Gherigogu, ca prietenii mei, fiindcă semăn nemaipomenit cu Gheri Cupăr, ăla din filme. Iar dînsa-i fiică-mea, Flory. Am botezat-o aşa, pentru că-i din mamă necunoscută..,
„Cumătră" începe să mi se pară săritâ de pe şine.
— Pesemne c-ați avut un tată la fel, de i-a trăsnit prin cap să vă împodobească c-un nume bărbătesc... — p iau eu pe dedeparte, neînțelegînd cum poate semăna o femeie cu Gary Cooper.
— Vă legați de tata ? Nu se vede că-s bărbat ? — se indignă țața.
— Nu prea... — îngăim eu stupefiat. — Scuzați-mă !
— Nu prea ții matale cu moda nouă ! — mă dojeneşte Gherigogu.
— Posibil. Şi ce doriți ?
-— Să vă spălăm, să vă frecăm..:
— Fac asta şi singur... în fiece dimineață !
— Glumezi matale ? — se enervează iarăşi Gherigogu. — De ce-ați telefonat atunci la Coooperativa de prestări la domiciliu ? Nu pentru spălat de rufe şi frecat parchetul ?...
— Da, însă am cerut doar o singură femeie de serviciu...
— Noi sîntem aia... — mă asigură Gheri CiSpăr. — Lu-prăm numai în colectiv...
— Normal, — declar eu, — de ce-i cooperativă ? -
22 .
— O fi. însă n-are oameni destui. Noi însă avem ! Un cumătru, pe nea Jorj Arvanitache, cu relații pe-acolo, şi care ne vinde pontul... Ne dă adresele, şi facem de toate... Dacă ne-nțelegem, bineînțeles...
Nevastă-mea fiind plecată, pentru vreo cîteva zile, iar eu nemaifăcînd față atîtor sarcini gospodăreşti, mă văd silit să trec la tratative, să-mi dau seama dacă „ne-nțelegem".
— Cit mă costă ?
Gheri Cupăr ridică un deget în aer, şi-mi precizează :
— Două sutare !
— Păi mi-ai arătat doar un deget !...
— Ăla-i pentru o zi !
— Două sute pe zi... Lei ? — aproape că răcnesc eu.
— Valută nu primim, că intrăm la zdup ! Nu-i mult, coane ! Ce facem noi, nu face nimeni. Acuşica ne-apu-căm... Dar mai întîi ne dai o gustare, să prindem forțe, o tigaie de ochiuri cu slănină prăjită, cafea, ceai, telemea, însă de oaie, o juma de bătrînă şi-un pachet de țigări, din alea „superlong"... Iar în timp ce noi o sa lucrăm, matale ne găteşti de prînz. O ciorbiță, acolo, de porc, cu smîn-tînă, niscaiva friptură la cuptor şi nişte plăcintă cu mere. Mor după aşa ceva... Vin nu bem... decît alb, c-ăl negru ne arde pe gît... Seara mai merge, dacă-i mîncarea grasă... Consumăm, dar şi muncim de le rupem... E bine ?...
■— Dragii mei, sau dragele mele", — mă adresez eu celor două „femei de serviciu", — am impresia că n-o să ne-nțelegem. încă n-am cîştigat la loto, şi nici la loz în plic...
Deşi n-am apucat să le comunic toate impresiile mele despre sectorul particular al prestărilor la domiciliu, Gheri Cupăr se ridică violent de pe scaun, aruncă țigara în vaza cu flori, bate cu pumnul în masă, de se varsă şi apa din recipient, şi începe să strige la mine :
— îți bați joc de noi, domle Coman ? Ne ții aici de vorbă, să ne pierdem ziulica de muncă, nebăuți şi ne-
23
mîncați, şi mai zici că n-o să ne-nțelegem ?... N-aş prea-ş crede ! Drept cine ne iei ? Te bucuri la sărăcia a două biete orfane, că n-avem nici. tată, nici mamă... Priveşte la mine, maestre, că-s făcut din muşchi de fier-beton, nu de vacă... Dacă ne umileşti şi ne-alungi de la munca cinstită, am să mă port cu matale ca un vagabont... Sparg totul din casă...
Avea dreptate nea Jorjică, atunci cînd zicea că munca nu-i de noi, oameni cinstiți şi curați la suflet... Cînd înregistrez pentru a doua oară numele fostului coleg, mă gîndesc că mi se oferă excepționalul prilej să aflu cîte ceva despre activitățile actuale ale ex-măcela-rului. şi-atunci le declar orfelinelor :
— Stai blînd, nea Gogule, nu te agita... Fă şi matale ca Flory. fetița matale, care a şi ațipit, după cum văd... Poate cădem la-nvoială... Rufele-s în debara, parchetul în dormitor, c-aici în birou am treabă, şi nu-1 facem astăzi, iar de mîncare vă gătiți singuri... Cămara-i pe coridor, chiar lingă bucătărie... Dați-i drumu' !

Gherigogu mă priveşte sticlos, apoi o mobilizează pa fie-sa :
— Hai, fată, nu mai trage de timp ! Treci la interes..." Peste cîteva secunde au dispărut amîndoi, ca şi cum mi-ar fi cunoscut casa pe de rost.'Din bucătărie încep să răzbată arome apetisante, zgomot de tacîmuri şi farfurii sparte, precum şi sfîrîitul rimaţilor prăjiţi.
Si cînd te gîndeşti că jinduiseră la ouă cu slănină, nu la cîrnaţii pe care-i ascunsesem în maşina de spălat ! în vreme ce orfelinele se ospătează, mă <furişez în. coridor.
— Flory taică, — îl aud pe Gheri Cupăr, — dacă-1 încasăm pe barosanul ăsta, mîine plecăm la Tatanaşu... Nea Jorjică şi Durică au şi întins-o, încă de alaltăieri... Mai dă-mi un cîrnat... Aşa, fie şi doi... La Craiul Munţilor ac va-ncinge balul cel mare, aşa l-am înţeles eu pe nea Jorj, cică trebuie să pice moştenirea... L-au chemat şi pe Digai, taman de la Cîmpina...
24
o fi murit Bucifal, ăla, de care pomenea malacul ? . _ ■..._,. ,.,
__ Dracu să-1 pieptene, ca nu pricepi o iota din bălmăjelile cumătrului... Nu-1 ştiu pe Bucifal, şi nici pe Tatanaşu... Chestia-i că au nevoie de braţe de muncă... Ei cu moştenirea, başca afacerile, cum ar fi casa de bani a lui Şmiţ, iar noi cu munca de jos... Las', c-o să vedem... Gata, acum hai la treabă, să tragem un rasol rufelor barosanului... Că n-om fi dilii, să i le şi scrobim... Să le ducă la „Nufărul", dacă ţine la lux !...
Mă retrag discret. Chestia cu filiera „francezu" se complică. Deocamdată se confirmă numai declaraţiile măcelarului, surprinse la endocrinologie. Cine-i Craiul Munţilor, plus Bucifal şi Tatanaşu, rămîne de văzut. Şi, mai ales, de aflat. Trebuie să mă găsesc permanent pe recepţie, poate mai pic pe niscaiva confidenţe. Deocamdată trec la maşina de scris, să-mi transcriu ultimele două pagini.
Din baie se-aude o gălăgie de infern. Maşina de spălat uruie, gazele ard în cuptorul cazanului, date la maximum. Deci mi-e imposibil să lucrez.
Prefer atunci să supraveghez activitatea celor două orfeline.
Cînd întredeschid uşa camerei de baie, aburul îmi răbufneşte în nas cu violenţă. Ce se petrece înăuntru e de groază. Flory, în costum de lucru, adică în costumul de baie al nevesti-mii, s-a vîrît în cadă şi calcă-n picioare, printre clăbucii de săpun ee-i ajung pînă la buric, rufele dispuse pe fundul băii. Gherigogu^ în halatul meu de casă, zoreşte lîngă maşina „Alba lux 3, încercînd să descâlcească un cearceaf din ghearele învîrtitorului. Cearceaful se încăpăţînează, iar Gherigogu nu se lasă. Spuma ţîşneşte de pretutindeni, dînd să iasă şi din camera de baie. în cele din urmă izbuteşte să desprindă cearceaful, numai o jumătate, ce-i drept, după care se opreşte şi motorul maşinii
25
de spălat. De la sine. In schimb atmosfera se îmbibă de-un miros ciudat, pe care l-am mai simţit cîndva. Atunci cînd am prăjit electromotorul aspiratorului.
— Gata, Flory taica, trecem la limpezit... Dă drumu la duş, că noi ne^apucăm acum de parchet... Lasă-1 să curgă, pînă s-o duce dracului spuma asta nenorocită, că mă ustură la ochi... Treci să te-mbraci, doar n-o să frecăm parchetul despuiaţi, să mai şi răcim...
Jenat, fac cale-ntoarsă, nu mai înainte de-a o auzi pe Flory :
— Tăticule, mai e ceva în sticla aia de vizichi ? Să-i trag o duşcă... că parcă mă ia cu frig...
Deoarece nu-mi închipui să fi venit cu alcoolul personal, înoep să cred că-i vorba de sticla de „Suntory Gold", primită cadou de la nepotu-meu, cu prilejul zilei mele de naştere.
îngrijorat de desfăşurarea actuală a evenimentelor, mă consult cu detectivul din mine, întrebîndu-mă dacă-i oportun să fac scandal, sau să las lucrurile a-şi urma cursul.
Ideal ar fi, dacă aş obţine un fir, cît de cît, care să mă ducă la adresa Craiului, sau măcar a lui Tatanaşu. Pentru că labirintul ipotezelor se complică. Dacă Durică discutase cu Arvanitache despre enigma casei de bani cu cifrul uitat, pe care Tatanaşu o transportase la Craiul Munţilor, unde urmau să-1 „condiţioneze" pe^Şmiţ, acum aflu că are loc un soi de mobilizare generală, şi că viitorul răposat Bucifal va lăsa o moştenire de excepţie... Şi astfel se creează încă o enigmă suplimentară. Cine sînt moştenitorii ? Şi de ce se-nghesuie la moştenire, o asemenea desfăşurare de forţe ? în vreme ce depun eforturi notabile să ajung la o concluzie, dinspre coridorul locuinţei, de lîngă bucătărie, răzbate un răcnet de fiară :
26
— Tăticule, stinge-ţi ţigara, că sărim în aer ! Nu vezi c-ani turnat toată neofalina în ligheanul de vase ?...
Mă năpustesc urgent spre cele două orfeline. Spre fericirea generală, nu se întîmplă însă nimic grav. Doar o bufnitură şi-un val de trîmbe de fum. Cam negru, ce-i drept... Normal, deoarece ştiam că nu posed în casă picătură de neofalină. Luase foc numai lichidul antigel, pe care-1 păstram în cămară, şi care fusese confundat cu benzina uşoară. Gherigogu, cu sînge rece, aruncă ligheanul în flăcări peste spuma din cada cu rufe, şi izbuteşte astfel să înăbuşe posibilul incendiu.

In momentul cînd asist, oarecum tranchilizat, la colorarea albiturilor în gri, la uşă se-apucă iarăşi să sune cineva. Intrucît nu mă pot deplasa, din pricina lui Flory care ţîşneşte din bucătărie, cu costumul de baie arzind, pe ici pe colo, pentru a se arunca într-un splendid plon-jeon de-a dreptul în cadă, Gherigogu îmi strigă :
— Las' că deschid eu, coane, nu te mai deranja ! Du-te-n birou, şi te linişteşte... Aranjez eu toate problemele.
Deoarece Flory a dispărut pe sub rufe, nu mai consider necesară prezenţa mea.
Totuşi, nea Gogu e inuman de serviabil !... Dar de ce ?...
•) FILIERA „FRANCEZU" UI (fratele din flori)
în vreme ce creierul îmi este preocupat de-această gravă problemă, din vestibul răzbate, suficient de estompat, murmurul unei conversaţii prelungite excesiv. Asta-i bună. ^ Gheri Cupăr îmi interoghează vizitatorii ?
27
Oricît îmi încordez auzul, de-mi intră în vibraţie timpanele, nu desluşesc mai nimic. Noroc că, într-un tîrziu, Gherigogu năvăleşte în birou, trăgînd uşa după el (cam smucit) şi-mi comunică bîntuit de-un entuziasm inexplicabil :
— Maestre, joci tare ! De ce nu ne-ai spus că eşti scriitor, după cum zice musafirul de-afară ?... Acum ai să faci cinste, că nici nu ştii cine-a venit ? Iţi dă prin cap ?...
— Nu ! — mormăi eu indispus, mai ales că trebuie să fac şi cinste, după ce sînt deranjat de un intrus, şi care mă mai şi desconspiră.
— Fratele matale ! Fratele romancierului Conan, după cum se recomandă el !...
•— Imposibil ! — îngăim eu, ştiind prea bine ce afirm. — N-am auzit în viaţa mea de-aşa ceva !...
Gherigogu mă priveşte lejer disprețuitor.
— în halul ăsta am ajuns ? Nici între fraţi, să nu ne avem ca fraţii ?... Nu-i frumos !...
— Nea Gogule, mai slăbeşte-mă... Sînt singurul copil la părinţi...
— Nu se poate !_ E fratele matale, se vede cit de colo..:' Precis bate la suta de ocale... După ce-ai să-1 vezi, va trebtii să-1. iei la întrebări pe bătrîn !
— Care bătrîn ?
— Tatăl dumitale...
— N-am tată ! — declar eu.
— Păi cum te-ai născut ? — se-ntreabă bănuitor Gheri Cupăr. 4
— Uite ce-i, nea Gogule, te-am angajat femeie de serviciu, jiu detectiv ! Te-apuci odată de tragedia din baie ? Parchetul cînd o să-1 mai frecaţi ?... Bagă-1 aici pe impostor, şi matale treci la treabă... Iar în privinţa lui taică-meu, nu-ţi fă probleme... M-a făcut înainte de-a răposa...
Cînd se deschide uşa şi-n prag îşi face apariţia „frate-meu", simt că-mi vine să cad de pe scaun. ;
28
Privesc la el paralizat. încotoşmănat într-un balonzaid Îmblănit, mai avînd pe deasupra şi-un guler dintr-o oaie, iar pe cap o căciulă de spaimă, cum purtau căutătorii de atir din Alaska, confecţionată probabil din patru cîini polari năpîrliţi, individul are în picioare nişte ghete înalte, legate cu şireturi, pînă la genunchi. Pantalonii, însă, fac toţi banii, deoarece sînt dintpînză de saltea, în dungi alb-albastre, şi-s vîriţi în carîmbii ghetelor-cisme. Diferenţa dintre blana căciulii şi favoriţii excesiv de bogaţi e-aproape insesizabilă.
Mai mult lat, decît înalt, „fratele" e cam grăsuţ. Ceea ce nu-1 împiedică să se proţăpească ţanţoş, şi să mă examineze extrem de curios.
Stranii făpturi îmi mai vizitează astăzi casa. Gherigogu, om în vîrstă, poartă plete ca bulevardiştii, iar noul sosit umblă costumat ca un explorator antarctic. De unde-or mai fi apărut, Dumnezeule !
în clipa cînd personajul îşi scoate căciula, abia atunci îmi explic propensiunea sa pentru blănurile de tot felul. Pentru că, în afară de favoriţi, craniul său nu mai posedă nici un alt fir de păr. E chel, ca o minge de fotbal !
Zadarnic mă pregătesc să-1 iau la întrebări, deoarece individul mă depăşeşte. Scoate un'răcnet infernal şi se repede spre mine, cu căciula în mînă, purtînd-o ca pe-o pavăză : . '
— Alexandre, frate dragă... scumpul meu... iubitule !... Secundele următoare le petrec la pieptul balonzaidului îmblănit, scufundat în părul (urît mirositor) al gulerului de oaie, gîdilat de favoriţii individului, care mă îmbrăţişează furibund, răpindu-mi orice posibilitate de replică, în schimb îmi vorbeşte el, incontinent-:
— Alică, dragule, Alexandre, mititelule, Andi, scumpule !... De-o viaţă întreagă te caut, şi-abia astăzi mi-a fost dat să te găsesc... Dacă n-auzeam, la miliţia din Comarnic, că eşti una şi-aceeaşi persoană cu ziaristul Coman, care în clipele libere face pe scriitorul şi pe detec-
29
tivul, cînd îţi zici Conan Doi, rămmeam singur pe lume, fără tată, fără mumă, dar şi fără un frate... Apropo, ce mai face tăticu, ce mai face mămica ?...
Aproximativ sufocat de-atîtea blănuri şi păr, izbutesc totuşi să-i răspund coerent :
— Bine... Adică...

— Sănătoşi, sănătoşi ? — insistă „fratele".
— Depinde... Dar se poate spune şi-aşa, pentru că-s la odihnă !
— La munte ? La mare ?
— La Bellu... Au cam murit nițel !
Flocănosul mă sloboade violent din îmbrățișare, chiar îmbrîncindu-mă lejer, pentru a porni să scheaune şi să scîncească, precum un dulău suferind de jigodie :
— Mamă, mamă, dulce mamă, drag tăticule al meu, m-ați lăsat pe lumea asta, făr' de nimeni, şi mi-e greu !...
Oarecum emoționat de versurile dureroase, create spontan de orfanul necunoscut, nici nu-1 observ cînd se repede iarăşi la mine, pentru a mă îmbrățişa disperat şi a-mi declara patetic :
— Andi, Alicule, Alexandre ! Hu-s singur pe lume ! Te mai am pe tine, fratele meu drag, sînge din sîngele meu, carne din carnea mea !...
Mîngîiat de seria de diminutive, pe care nimeni nu mi le mar adresase vreodată, privesc înduioşat, dar circumspect, la exploratorul polar, care-şi pune căciula pe biroul meu, pentru ca apoi să-mi ceară cu glas aspru, dat la tocilă, acordat pesemne, 3e astă dată, la timbrul* său natural :
— Dâ-mi iute o țigară... Şi ceva tare de băut, că mă simt cam rău... îți dai seama ? Atîtea emoții...
Pînă să iau vreo inițiativă, se serveşte singur din pachetul de „Snagov". Apoi, privind iscoditor în jur, mă somează :
— Unde-i bătrîna ? Nu mama noastră, ci țuica, trăs-căul, prăştina... Să-mi mai revin în puteri şi să cinstim regăsirea !

în vreme ce necunoscutul îşi scoate balonzaidul, ca să rămînă doar într-o haină bizară, confecționată din acelaşi material ca şi blugii, de parcă ar fi plecat de-acasă în pijama, din baie se-au3e un bubuit prelung. Tresar nervos, imaginîndu-mi o altă catastrofă.
Noroc că-şi face apariția Gheri Cupăr care mă liniştește :
■— Stai blînd, baroane... Nu s-a-ntîmplat nimic... A căzut cazanul, dar îl ridicăm numaidecît. S-o scoatem însă pe Flory de sub el, să vedem dacă mai trăieşte... A lunecat pe fundul căzii, s-a agățat de duş, iar cazanul n-a fost bine priponit... Ce să-i faci, se mai întîmplă ! Dar dacă-mi face figura, şi nu se mai scoală, atunci să ştii că mă supăr praştie !...
Totu-i bine, cînd se termină cu bine ! Cu forțe reunite, am ridicat cazanul, l-am pus la loc, apoi am trezit-o pe Flory, care cam „adormise", şi-am pus-o şi pe ea la loc. Dar în bucătărie, lîngă sticla de „vizichi", pe care o golise total... Numai aşa îmi explic cum de alunecase.
Instalați în cabinetul meu de lucru, îl ascult răbdător pe neaşteptatul şi originalul meu vizitator.
— Şi-aşa, frate dragă, scumpul meu Alică, — declamă pleşuvul blănos, — ca să aflu de tine, a fost nevoie de mîna neagră a sorții, care m-a împins în mîinile miliției din Comarnic, însă pe nedrept, deoarece butelia i-o luasem cetățeanului ca s-o repar... Căpitanul de-acolo, să ştii, te simpatizează la nebunie... El mi-a povestit despre tine, atunci cînd mi-a dat ca exemplu cazul de la Colțiilupchii, cu găinăriile nu ştiu cărui popă... Dragă Alexandre...
— Iartă-mă că-ți iau vorba din gură, dar pînă-n clipa asta nici nu mi-ai spus cum te cheamă ! — îl întrerup eu pe inocentul depanator de butelii de aragaz. — Tu-mi zici pe nume, dar eu cum să-ți spun ?...
— Formidabil !... înseamnă că mi-a slăbit ținerea de minte... Păi cum să mă cheme, dacă ți-s frate ? Coman,

■'
«dragule, şi Alexandru pe deasupra ! Al Coman, mai pe scurt!... Că de-aia am venit la tine...
— Bun, dar de unde şi pînă unde reiese că sîntem frați ? Mai ales că porți acelaşi nume mic... Ai buletin ?
— Nu ! Asta-i altă poveste, din păcate nespus de tristă ! Mai tare ca-n „Vagabondul", filmul ăla indian, unde se cîntă celebrul şlagăr mondial „awaramu"... Pentru că şi tatăl nostru a savîrşit o greşeală cumplită, de milioane !... Număr inima duioasă a unui scriitor, aşa cum eşti tu, şi care înțelege ce-i slăbiciunea omenească, numai ea l-ar putea ierta pe bătrîn şi răscumpăra păcatul... N-ai să laşi în suferință un biet copil neprihănit, cum sînt eu, schimbat din leagăn de-un tată care-a călcat strîmb cu-o femeie din alt sector... înțelegi ? Nu 1-a lăsat conştiința... M-a pus pe mine în locul tău... Mama n-a fost însă de-acord, şi te-a dus îndărăt, luîndu-şi înapoi copilul personal... Dar dacă ne-o fi încurcat ? îți dai seama ? Aşa că n-aş mai putea jura că-s eu sau tu, sau, şi mai rău, chiar invers... De ce ne cheamă pe-amîndoi Coman, şi încă Alexandru ?... Toate astea mi le-a spus maică-mea vitregă, sau bună, înainte de-a-şi lua tălpăşița de-acasă, că nici ea nu ştia prea bine ce fel de mamă îmi era...
Tulburat şi îngrozit de aberațiile „fratelui" meu, îl întreb :
— Dacă era atît de sigură că taică-meu era autorul tău, de ce n-a pretins să te recunoască în fa^ța legii ?
Al Coman al doilea, fără să ezite, mă lămureşte pe loc :
— Din mîndrie ! Şi-apoi, ce, e-un singur Coman pe lumea asta ? Dacă se dăduse drept Coman, fiind, de fapt, un altul ? Sedusă şi abandonată, biata femeie avea mințile cam vraişte... Dar după ce-o găsesc, pentru că plec şi pe urmele ei, taman la Craiul Munților, unde-am aiizit

32
că s-a încurcat cu Franeezu, zis şi Tatanaşu; am s-o iatt la întrebări mai precise... N-am să te las nelămurit...
Trosc ! Aşa mi-a sunat în creier declicul produs de auzul numelui, pentru a nu ştiu cîta oară, de Craiul Munților.
Profit imediat de ocazie, pentru a obține amănunte :
— îl cunoşti pe Tatanaşu ?
■— Dar bineînțeles... El m-a învățat meseria..:
— Care?
.— Reparator de butelii, televizoare, aparate de radio, de orice vrei şi nu vrei... Era vecinul nostru de la Cîmpina, pînă ce-a plecat la Băicoi...
Nu mai apuc să aflu detalii, deoarece Gherigogu, însoțit de Flory, jintră în birou, purtând pe brațe un lighean înspumat, şi dă să treacă spre dormitor. Flory, zărindu-1 pe Coman al doilea, cască ochii cît cepele şi exclamă :
— Lică ! Ce-mi faci aici, tăticule ?...
Dar nu mi-e dat s-aud răspunsul, deoarece se produc două evenimente esențiale. Gheri Cupăr, surprins de intimitatea relațiilor dintre Flory şi musafirul meu, înaintează spre dormitor cu capul întors spre fie-sa, ceea ce-1 obligă să aferizeze dincolo de uşă, cu nasul în detergentul din recipientul scăpat din mîini. In timp ce Gherigogu strigă într-ajtitor, soneria izbucneşte violent, țîrîind prelung, sinistru.
Pornind spre uşă, îi transmit lui Coman al doilea :
-— Ai grijă de orfelinele astea, că-mi fac casa praf şi pulbere ! Pe urmă sfăm de vorbă, şi clarificăm şi problemele de familie... Deşi nu-mi poți fi frate, am să-ți dau o mină de ajutor, s-o găsim pe maică-ta, şi să-ți precizăm arborele genealogic. Fii cu ochii pe ei !
înainte de-a ajunge la uşa, îl mai aud pe ,*,frate"-meu asigurîndu-mă :
— N-avea nici o grijă ! Pentru Flory pun şi mîna-n foc... Iar dacă pletosu-i chiar taică-su, atunci trebuie să fie om de treabă, deşi n-aş cam zice...
33
3 — De-a bîza
7) FILIERA „FRANCEZU" IV
(femeia fatală)
Panicat de zbîrnîitul soneriei care nu se mai opreşte, gîndesc intrigat la afirmațiile neliniştitoare ale „fratelui" Iacă. De ce nu-i place figura lui Gheri Cupăr ? Mă rog, dreptul lui... De fapt, nici mie nu-mi prea zîmbeşte aberanta poveste a lui Coman al doilea.
In definitiv, situația din casa mea, la ora actuală, poate fi apreciată ca mulțumitoare, dar nu chiar disperată. După ce rezolv cu personajul, care se încăpățînează să-mi prăjească transformatorul soneriei, intenționez să lichidez de urgență cu treimea, mai mult decît suspectă, care activează acum în dormitor.
Cînd deschid uşa de la intrare, o făptură de groază îmi zîmbeşte galeş, vrînd să mă cucerească, de sub voaleta care-i ascunde plafonul.
— Aşa arată ziaristul Coman ? — mă întreabă aschimodia. — Dumneata eşti, sau tatăl dînsului ?...
— Deoarece n-am copii, înseamnă că eu sînt ! — îi răspund eu lejer enervat. — Pentru ce mă căutați ? Şi cinesînteți ?...
— O cititoare de-a dumitale, din cele mai pasionate şi fidele... Mor după dumneata, mai ales după ce-am citit reportajul ăla, cum îi zicea ? — cu femeia care aşteaptă un bărbat, un soț... iar matale o sfătuieşti sa-1 caute, nu să-1 aştepte... Este ?...
— Nu-mi amintesc s"ă fi scris asemenea tîmpenie !...
— Nu se poate ! Nu-i primul matale articol de genul ăsta, pe care ți-1 citesc rînd cu rînd, chiar pînă la sfîrşit.., Putem sta de vorbă ?
— Dar acum ce facem ?
— Atunci să mergem în casă, că am mai multe de spus... Eu-s femeia din reportajul matale... Nici soț n-am,
34
nici urîtă nu-s... însuflețită de mişcătorul dumitale articol, am pornit să-mi caut un bărbat... Acum să te vedem ! Ori minți cînd scrii, ori eşti cinstit şinatunci n-ai să mă laşi singură pe lume... Hai în casă !
Deoarece mi-au paralizat nu numai corzile vocale, ei şi anumite relee neuronice, mă abandonez sorții.
pasionata cititoare, care mă îmbrânceşte nițel, întrucît nu prea încape în spațiul eliberat, fiind suficient de corpolentă, se îndreaptă spre birou, ca şi cum ar fi le ea acasă. ,
Păşind buimac pe urmele ei, îi înregistrez fugitiv parametrii. Scundă şi -bondoacă, nu-şi cam arată vîrsta, fiind bine camuflată de voaleta cu picățele negre. Insă pare un om echilibrat, mai ales financiar, deoarece se-mbracă numai din pachet, sau, în cel mai rău caz, de la Consignația. Cizme din piele de crocodil sintetic, blană din astrahan artificial, căciulită dintr-un animal greu identificabil, geantă din acelaşi crocodil care fusese utilizat pentru cizmulițe, mînuşi de

piele. Mă rog, o cititoare înlesnită...
Cînd ia loc în fotoliul meu de la birou, îşi eliberează capul de sub voaletă, şi-atunci asist la cea mai formidabilă mască din arta cosmeticii. Pațachina n-are ten, n-are chip. Totul este numai tencuială, groasă şi stridentă. Ochii îi sînt pitiți în dosul unor gene cît peria mea de dinți, iar gura ascunsă sub nişte buze grăsimoase şi roşii, ca doi cremvurşti. Insă părul, slobozit din căciulită, are cea mai tulburătoare culoare văzută vreodată : un portocaliu re-flectogen, ca ultimele Dacii 1300.
întrucît observă c-o privesc uimit, mă încurajează :
— Pînă-mi mai revin din emoția întîlnirii, du-te şi fă-mi o cartea ! Ai țigări ?
— Poftiți, sînt pe masă ț — o invit eu, indictndu-i „Snagoavele".
— Lasă-te, fumez dintr-ale mele, m-am obişnuit cu „Kent"-ul !
35 3*
Apoi, auzind zgomot în încăperea alăturată, unde or~ "îelinele frecau parchetul asistate de fratele meu din flori, mă întreabă curioasă :'
— Cine-i acolo ?
— Femeile de serviciu... adică şi-un supraveghetor..7
— Stai bine, maestre ! Iți permiți... Dacă ne-nvoim Şi-o să-ți surîdă propunerea mea, te fac om ! N-o să mai ai nevoie nici de femei de serviciu, şi nici de valeți... Că prea eşti risipitor !
In vreme ce dau cafeaua în foc, mă gîndesc că va trebui să-mi înscriu ziua de azi printre cele mai nefaste din calendarul meu. Mare blestem şi cu admiratoarea asta. Că nu-mi ajungeau cele două orfeline, plus Coman al doilea, impostorul...
Dar nu ştiam ce mă aşteaptă. Aflu abia cînd aschimodia îşi termina cafeaua, stingîndu-şi al treilea „Kenf" în fundul ceştii.
— Meştere Coman, hai să discutăm cu cărțile pe față... Toată viața am aşteptat un soț de talia matale... îmi convine figura şi situația pe care o ai... Eu însă n-am ! Adică n-am buletin de Bucureşti... Am încercat să-mi fac viața c-un tip dubios, care zicea că-i francez, dar era cîmpinean de-al nostru, şi-i spunea lumea Tatanaşu, şi nu mi-a reuşit pasiența. Matale eşti însă de alt soi. Scrii la gazete, ai inimă largă... Eşti omul meu, ce mai... Posed ceva avere, iar în curînd voi pune rnîna pe-o moştenire fantastică ! Vrei să fii soțul meu, să mă iei de nevastă, şi să mă-n-zestrezi c-un buletin ?
Aş vrea să-i răspund, şi să-i spun să-şi îmbrace urgent astrahanul țrîntit pe marginea biroului, pentru a dispare cit mai rapid din cîmpul meu vizual. Dar mi-e imposibil, căci creierul mi se află sub bombardamentul unor impulsuri insuportabile. Supramaturata femeie fatală 1-a pomenit pe Tatanaşu. Şi ea'.... Oare toată lumea care mă inconjoară se află în zona de influență a Francezului ?
36
Recuperez însă rapid :
— Uite ce-i, cucoană, că nici nu ştiu cum te cheamă... .— Zi-mi Miți, cu țdin tz !...
-— Miți, neMiți, eu n-am nevastă de lăsat !
Vampa mă examinează atent, apoi îşi îndreaptă privirea spre dormitor.
Pe sub uşă se strecoară o băltoacă de spumă albăstruie.
Dau sa mă ridic de pe scaun. Insă neconsolata mă priponeşte locului, aproape strigînd la mine :
— Stai locului ! De-aia-s femei de serviciu, ca să spele... Ascultă la mine, meştere dragă ! Dacă eşti căsătorit, de ce te-apuci să scrii tot soiul de năzbîtii la revistă ? Chestia cu nevastă-ta o aranjăm noi, te divorțez imediat ! Iți "fac un proces de viol, sau, mă rog, de tentativă de viol, şi-atunci eşti obligat să mă iei de nevastă... Scapi de pîrnaie, numai dacă vreau eu... Martori avem, ai să vezi numaidecît !
în secunda următoare Mitzi purcede să urle. Se repede apoi asupra mea, mă încătuşează cu nişte brațe de-o putere nebănuită, şi-ncepe să cheme în ajutor :
-— Săriți, oameni buni ! Nu mă lăsați în numite satiricului !...
Din dormitor năvălesc orfelinele şi Lică impostorul. Rănim, bineînțeles tablou. însă „fratele" se trezeşte la realitate, slobozind un vaier de nedescris :
— Mamă, ce-i cu tine, mamă! Ce ți-a făcut nemernicul ?
— Lică ! Unde-mi umbli, domle, ți-au dat drumu' ? — îl întreabă Mitzi, eEberîndu-mă din strînsoare.
Brusc temperată, îşi aprinde un „Kent", se aşează iarăşi în fotoliul meu, după care explică auditoriului : — L-ați văzut ce-mi făcea ? Ai văzut, Lică ? Zice că nu mă poate lua de nevastă, dar, în schimb, îşi permite să atenteze la pudoarea unei femei respectabile...
Gherigogu şi Flory, neutri, deşi manifestă vizibile îndoieli în privința respectabilității matroanei, care ar putea
n
să-mi fie şi mamă, privesc întrebători la Coman al doilea. Acesta, frecîndu-şi favoriții, încurcat oarecum de evoluția

neaşteptată a evenimentelor, se-apropie de mine, mă pofteşte să iau loc pe-un scaun, dîndu-mi un brînci uşor, şi mă prelucrează :
— La urma urmei, te^ar deranja să intrăm în legalitate ?... Dacă o iei pe mama, îți devin fiu vitreg... şi nu mai ai nevoie să-ți frămînți mintea, dacă-ți sînt au ba frate... Mă înfiezi, faci un testament în favoarea mea, lăsîndu-mi toate bunurile, şi gata, am terminat cu necazurile... Şi noi, şi tu... Ne mutăm aici, ne procopsim cu buletine de Bucureşti, şi-atunci o aduc şi pe Flory, c-am stat adineauri de vorbă cu ea, şi-o iau de nevastă...
Gheri Cupăr, cînd aude de norocul ce-a dat peste fie-sa, se bagă numaidecît în vorbă :
— Barosane, om te-ai făcut ! Va fi nuntă mare... Nea Jorj, care-i acum la Craiul Munților, pune o vorbă la Tatanaşu, şi poate vă cunună pe-amîndouă perechile...
y Am senzația că trăiesc cu toții în plin delir general. Ori sînt nebuni, ori au evadat recent dintr-un spital de specialitate. în orice caz, prezintă evidente simptome de oligofrenie. Numai nişte întîrziați mintali ar putea imagina bazaconiile debitate de Mitzi, Lică şi Gherigogu.
Singură Flory pare mai aproape de normal, deoarece dă iarăşi să ațipească, privind dulce la pretendentul de cea mai recentă dată.
încep să mă enervez. Dar nu suficient. Drept care mă adresez bizarei asistențe : <•
— Uitați ce^i, fraților-cumnaților, dacă nu vă cărăbăniți cît mai urgent din casa mea, voi fi nevoit să iau oarece măsuri... Ce, ați înnebunit ? Să-mi abandonez nevasta, să-mi transform casa în balamuc, aducîndu-vă aici ?... Pe ce lume trăiți ?...
Lică se aprinde la față, începe să tremure şi se apropie amenințător de mine :
— Mă faci neBun ? Pe mine, fratele tău ?...
38
— Ne dai afară din casă. după ce ne-ai exploatat,; punîndu-ne să-ți lucrăm ca- nişte robi ? — începe să răcnească şi Gherigogu, aliindu-se viitorului ginere. — Priveşte în ce hal ai adus-o pe biata Flory ! Abia se mai ține pe picioare de-atîta muncă...
Mitzi, stingîndu-şi „Kent"-ul tot în ceaşca de cafea, se adresează de astă dată numai lui nea Gogu :
-— Domnule, nu te cunosc, nu mă cunoşti, dar ai pomenit de Tatanaşu. îl ştii ?...
— Nu, coană mare, dar îl ştie nea Jorj...
— Perfect ! Am auzit de el... înseamnă că'sîntem de-ai noştri... Atunci să-1 învățăm minte pe gazetarul ăsta desfrînat... Să-1 punem să ne plătească ! E bine ?
— Să ne despăgubească, mamă, să-şi spele păcatele... — intervine şi impostorul. — Frate ca frate, dar jignirea-i pe bani ! Eu iau televizorul şi aparatul de radio, m-am uitat la ele, sîrit ca noi...
— Şi noi ce să luăm ? — se interesează Gherigogu.
— Tot ! — decide coana Mitzi. — Maşina de spălat, hainele, rufăria, la mobilă nu ne băgăm, că-i greu de cărat... Eu am să mă mulțumesc cu ce-am să găsesc prin birou şi buzunare... Hai, dați-i drumu' !...
De data asta consider c-am atins gradul de enervare necesar. Tremur tot. în clipa cînd Lică impostorul se îndreaptă spre dormitor, unde am televizorul, mă reped la el, îl întorc cu fața la mine, şi—1 apuc cu amîndouă mîinile de favoriții săi atît de bogați.
Coman al doilea urlă ca din gură de şarpe, şi dă să se refugieze spre uşa deschisă a dormitorului, tîrîndu-mă după el. Gherigogu, ca un socru ce se respectă, îmi sare în cîrcă. Flory şi cu Mitzi, vin şi ele în ajutor, deplasîndu-se rapid în direcția grupului nostru.
însă, din momentul cînd păşim pe parchetul inundat de clăbucii de „Alba-lux", cunoscutul detergent, pe care orfelinele îl utilizaseră pe post de neofalină, lucrurile se
39
întorc în. favoarea mea. Lică alunecă spectaculos, virind cu capul drept într-un sertar al scrinului pe care se află televizorul. Aparatul îi cade deasupra, otînjindu-1 corespunzător, iar Gherigogu, din spatele meu, sare să salveze prețiosul mijloc de informare culturală, mult mai valoros' decît incertul ginere. Alunecă şi dînsul, tocmai la timp, pentru a le recepționa pe cele două amazoane, care aterizează cu fundul în băltoaca de pe duşumea.
Singurul care rărhîne vertical, bineînțeles, sînt eu. Din lipsă de spațiu, în primul rînd, şi, în al doilea rînd, din pricina şifonierului pe care trebuie să-1 susțin cu un şold, deoarece pornise, din motive de cutremur să se încline îngrijorător.
*
Oricît ar încerca Mitzi, Flory şi Gherigogu să se ridice din balta de „Alba-lux", eforturile lor sînt aproximativ inutile. Cad îndărăt, de fiecare dată, izbindu-şi şi mai avan fundurile de parchet. Numai Lică aşteaptă, leşinat, desfăşurarea evenimentelor.
între timp reuşesc să proptesc şifonierul. Eliberat, mă aşez pe pat, pentru a-mi trage sufletul. Totuşi, nu mă rabdă inima, şi-1 întreb pe Gheri Cupăr :
— Mai înainte de-a vă arunca afară, nu-ți cer decît să-mi explici un singur lucru... Ce v-a căşunat oare să vâ

năpustiți deodată, cu toți, asupra casei mele, şi anume astăzi ?...
— Ceasul rău, barosane ! — mărturiseşte Gherigogu. — De nu erai matale, pica altul la rînd... C-aveam la adrese, cu duiumul... De unde să ştim noi c-o să se vîre şi toanta asta, cu podoaba de fi-su ?...
După ce-mi evacuez invadatorii, unul cite unul, pentru. a putea verifica dacă nu-şi însuşiseră cumva vreo mică despăgubire, purced la inventarierea pagubelor. Situația-i
dezastruoasă, chiar catastrofică... Mîine va trebui, neapărat; să apelez iarăşi la cooperativa de prestații la domiciliu. Sau, nu ştiu dacă n-ar fi mai bine să-i telefonez lui tanti Ralița, şi să mă ajut cu dînsa.
Şi, totuşi, un gînd continuă să mă tulbure. De ce anume s-a întîmplat, ca toți găinarii aceştia să se afle în relații cu Tatanaşu şi Craiul Munților ? Indiferent dacă erau directe sau tangențiale.
In concluzie, ce mai calea-valea, se impune o aprofundată şi urgentă anchetă. Dificultățile par însă insurmontabile, deoarece nu posed nici un reper mai de doamne-ajută. Minimalele coordonate geografice sînt cam anemice. Mai ales că-s la distanțe apreciabile. Unii pomeniseră de Cîmpina, alții de Curtea-de-Argeş, iar Lică (alias Coman al doilea) de Comarnic...
Un singur indiciu mi se pare mai serios, demn de luat în considerație, şi anume faptul că indivizii se grăbeau, în marea lor majoritate, în direcția unei moşteniri fantastice !
Ca şi cum o moştenire de acest calibru s-ar găsi Aa drumul mare. ^
Dar şi-aşa de-ar fi, care-i 'însă drumul acela ? Unde să-1 localizez ?
Filiera „Francezu" există, asta-i clar, şi-i precis că posedă un punct final, acolo unde se vor aduna cu toții ; ceea ce-i lipseşte e începutul, capătul de la care să pornesc !
8) „CAP LIMPEDE"... LA ORE TULBURI
Lucrasem toată ziua la redacție, analizînd cele pățite ieri, cu oamenii din filiera „Francezu", şi punînd la punct reportajul cu unitățile de alimentație publică, domeniu în.
^ . 41
care sînt considerat mai mult decît specialist, datorită senzorilor mei detectivistici.
Apoi efectuasem, acasă, şi-un scurt program tehnico-administrativ, încercînd. să estompez urmările cataclismului produs de orfeline, fratele din flori şi Mitzi, cu care prilej reparasem țurloiul de la chiuvetă (oprind apa în tot cartierul), lustruisem parchetul, desfundasem diuzele maşinii de gătit, care însă nu funcționa corespunzător nici acum, şi schimbasem siguranțele arse de la televizor, împrumutîndu-le pe Cele ale „Sfîntului" (vecinul de la etaj) că tot nu-i lucra tubul catodic.
Mă rog, să-i dau şi eu o mînă de ajutor nevesti-mii, că şi ea mă susține la spălatul rufelor.
Fericit, chiar şi-n aceste condiții, simt o sete nespusă de muncă literară.
Na-mi rămîne decît să-mi iau „Bombița" şi să plec la redacție. Pentru că-n Calea Moşilor „nu-i pace sub măslini", cu atît mai mult cu cît vecinii îşi bat covoarele, iar unii ş#copiii.
Se-mplineşte săptămîna de cînd mi-am luat „Fiat"-ul în primire de la „Ciclop", revizuit şi adăugit. Nepotu-meu, inginerul, mă asigurase că posed o nouă maşină, net superioară celei livrate cîndva de fabrică. Chiar introdusese o serie de „perfecționări", de invenție proprie. Dispozitive „anti-vol", automatizări, aprindere electronică, o decapo-tare glisantă (pentru care-mi tăiase acoperişul, — şi-aşa destul de redus ab maşinii, — introducîndu-mi, în schimb, un capac din pefele, tratat împotriva apei) şi-o mulțime de alte „gadget"-uri, a căror manipulare n-o cunosc nici acum în detaliu, iar în general nici nu mă-ncumet să le utilizez.
După ce realizez o pornire excepțională, aproape des-cărcînd bateria rulez încîntat şi satisfăcut spre sediul redacției.
42
Odată ajuns, parcurg urgent coridoarele, privind curios la ora indicată de ornicul electric, deoarece mi se pare suficient de aproximativă.
Birourile redacției îmi defilează prin față, şi mă opresc în dreptul unei uşi mai dosnice. Un mic panou, agățat cu-o pioneză provizorie, specifică „Birou CAP LIMPEDE — rugăm linişte !".
Cîți ani mă leagă de odaia asta ! Cîte ceasuri n-am petrecut aici, cînd eram de rînd să fiu „cap limpede", reve-nindu-mi sarcina de-a citi, perfect odihnit, revista în forma finală, înainte de-a intra la rotativă, pentru a evita orice greşeală de tipar. Şi cîte catastrofe n-am înlăturat ! „Noi borşuri la Editura Enciclopedică" (în loc de broşuri), „A1 doilea mut din mină" (în loc de şut), „Albă ca zăpada şi cei 7 cipici", o întreagă serie de bazaconii ce-ar fi indus în eroare cititorii. Mai ales la rubrica medicală, cînd s-a-n-tîmplat să se recomande un kilogram de arsenic, dimineața, la prînz şi seara, în loc de-un miligram, sau ceva în genul acesta. Sau la rubrica „Disc", redactată chiar de personalitatea mea, cînd a apărut „Concert-pentru booi şi orchestră" de Wolfgang Amadeus Mozart, în loc de oboi !
Dar să lăsăm sentimentalismele ! La treabă !
Totuşi, pentru a nu mă lăsa surprins în timpul lucrului de vreun intrus, pe care s-ar putea să nu-1 aud, prins dfl frigurile creației, instalez la clanța uşii dispozitivul inventat "de tanti Ralița, o extrem de utilă minipocnitoare, confec-; ționată pe bază de clorură de potasiu.

In plină transă creativă, bat dactilogramă după dactilogramă, beau cafea după cafea, adică zaț după zaț, pentru ca divina licoare nu mai există decît în imaginația mea înfier-bîntată.
Sînt în mînă ! Curg rîndurile rîu, unul după altul. Acțiunea mi se pare şi mie interesantă, trepidantă. Dar...
Bate cineva la uşă. Destul de insistent.
43
— Deschide odată, măi băiete, c-au venit ozalidele ! Recunosc glasul redactorului-şef.
Mă reped urgent la uşă, să dezamorsez dispozitivul de zgomot. Insă-i tardiv. Şi... în aceeaşi clipă se produce groaznica deflagrație. Absolut insignifiantă, însă emanînd un nor de fum catastrofic.
Mă retrag spre polițele fostei arhive. Smogul înaintează spre mine. N-aş vrea să mor asfixiat. Ar fi şi păcat. Tocmai acum cînd sînt în „mînă"... Mă cațăr pe rafturi, deoarece norul mi-a ajuns la nivelul gurii.
In momentul cînd uşa e buşită de perete, rafturile se prăbuşesc odată cu mine. înăbuşit de fum, dar mai ales de praf, sînt pe punctul de a-mi pierde cunoştința. Nu îndeajuns însă, pentru a nu-1 auzi pe redactorul-şef.'
— Băieți, deschideți ferestrele, aprindeți luminile de sus, şi cercetați cadavrul de jos, de sub rafturi !
Simt că sînt scuturat de praf, întors pe spate şi cum cineva îmi răsuceşte capul, suficient de brutal.
— Formidabil ! — îl aud pe şeful secției „Diverse". — Dar e Conan Doi, marele nostru detectiv de şoc, reporterul Coman de la „Sociale". Numai el era în stare să desprindă rafturile metalice din perete !...
— Să chemăm urgența ? — întreabă Stoica, grăbit ca totdeauna. •
•— Inutil ! Conan Doi nu moare niciodată serios ! — decide redactorul-şef, care le ştie pe toate, şi care-i unul din cititorii mei cei mai fideli.
Sîntem convocați în biroul redactorului-şef. Şase bărbați, unul şi unul, inclusiv personalitatea mea, sub forma de ex-cadavru.
In timp ce-mi sorb tacticos cafeaua, aşteptînd calmarea spiritelor, pe care, nu ştiu de ce, le simt lejer enervate împotriva mea, îl aud pe redactorul-şef luînd cuvîntul 1
'iii
— Gata. Ajunge. Cved c-ai terminat, deteetivule ! E-a doua cafea şi-a treia țigară... Şi încă din ale mele... Ce căutai, omule, în plină noapte, în biroul „Cap limpede" ?
— Lucram ! — îi răspund eu timid.
— De cînd te-a apucat dragostea asta nebună de redacție ? — oftează sîcîit şeful. — Astăzi nu erai de serviciu...
îmi frig degetele cu mucul țigării. Puțin fîstîcit, îl vîr în buzunarul vindiacului, mai înainte de-a răspunde :
— Eu nu-s niciodată liber ! Nu ştiți că lucrez la roman ? Acasă n-am pic de linişte ! Deşi, nici aici n-aş zice că-i în exces !
Grupul colegilor, în frunte cu redactorul-şef, priveşte la mine interzis. Nedumerit, îi privesc şi eu.
Abia cînd îl observ pe şeful de la „Diverse" că înşfacă un pahar cu apă şi—1 toarnă pe mine, atunci îmi dau seama că eram pe cale să dau foc şi cabinetului redactorului-şef. Ieşea un fum din buzunarul vindiacului, de parc-aş fi avut înăuntru o locomotivă'tradițională, cu cărbuni.
Redactorul-şef, dintr-un inexplicabil avînt sufletesc, îşi oferă batista, pentru a mă şterge de surplusul de apă care nu-ncăpuse în buzunar. Bun material şi teromul. Aproape impermeabil.
Insă, în afară de batistă, îmi oferă, pe-un ton lejer excedat, şi următorul recital :
— Uite ce-i, bătrîne Sherlock Holmes, că de-aia te-am botezat noi Conan Doi, trebuie să constat că n-ai pic de astîmpăr. Ne-ai scos sufletul cu romanul tău polițist ! Iți dăm un ultim concediu de creație ! Du-te şi lucrează unde vrei. La munte, la mare, în peşteri, sub pămînt sau în văzduh, numai la redacție nu ! Că ne arunci pe toți în aerj şi ne mai dai şi foc ! E bine ?...
Sînt atît de emoționat, încît mă reped să-1 îmbrățişez
pe scumpul meu redactor-şef. Slavă Domnului că are pre-
,, zența de spirit să fugă din cale-mi. Pentru că, odată cu
personalitatea mea, zburau spre dînsul şi cafelele de pe
45
birou, cu tavă cu tot, dar şi vaza psimită în dar de la colectivul de redacțit, cu prilejul ultimei sale aniversări Pe puțin zece kilograme de cristal greu şi prețios. Plus apa şi florile dinăuntru.
Din spatele fotoliului unde se refugiase, $eful îşi ia un călduros rămas bun de la mine :
— Dacă nu dispari de-aici într-o secundă, te-arunc pe fereastră !
In vreme ce dispar, cmform dispozițiilor primite, îi răspund din mersul meu rapid spn- uşa cabinetului ;
— Indoi-m-aş, şefule ! CmemăSdlta ?
9) SUPER — „BOMBIȚA"
Țîşnrnd ca o rachetă sol-sol, gonesc pe coridoarele redacției, dau o fugă pînă la biroul (acum cvasidemolat) „CAP LIMPEDE — rugăm linişte !", de unde-mi iau ser-vieta-diplomat cu manuscrisul, apoi cobor în trombă scările,

temîndu-mă ca nu cumva redactorul-şef să-şi revină în fire, şi să-mi contramandeze concediul de creație.
Odată ieşit pe uşa monumentală de la parter, trecînd direct prin geamul care cam lipsea, încetinesc pasul, dar pornesc să fredonez (groaznic de fals) melodia aia cu „portocala", care-mi place nespus, fără să ştiu din ce pricină.
Deodată, în ciuda glasului meu care sună mai mult decît strident, disting un zdupăit de paşi, de parcă ar năvăli după mine o turmă de bivoli sălbatici. Precis sînt pe urmele mele !
Mă ascund urgent în dosul unei coloane. O umbră gigantică trece pe lîngă mine, aproape deplasîndu-mă din loc cu masa de aer pe care o antrenează. Este Fița, secre-
46
tara redactorului-şef, o persoană agreabilă, destul de dezvoltată. Şi pe lat, şi pe înalt.
— Conane ! Aşteaptă-mă ! Unde eşti, afurisitule ? —• răcneşte fantoma.
Trebuie să fiu naiv, ca să-i răspund. Dar Fița strigă în continuare :
— Arată-te la față ! Tot n-ai să poți pleca. Ți-ai uitat cheile maşinii în biroul şefului...
Duc mîna la buzunar. Nu minte. Cheile nu-s nicăieri.
Sînt nevoit să alerg eu pe urmele ei, angajîndu-mă într-un cross demențial. Dalele galeriei răsună înspăimîn-tător.
Portarii încep să iasă de la adăpostul unde-şi efectuau siesta de noapte, privind speriați la exercițiile mele.
— Ce vrei de la sufletul meu, Fițo ? De ce nu m-ai aşteptat ? — o interoghez pe biata secretară, după ce-o găsesc aşezată pe treptele scării de la intrare.
— Măi, Conane, că eşti nebun şi detectiv, asta o ştiu de mult, dar să fii şi invizibil, n-aş mai fi crezut... Unde să .te aştept ? — glăsuieşte ea abia trăgîndu-şi suflarea.
— La parking ! Unde altundeva, atîta timp cît ştiai că n-am cum porni maşina...
Fița se ridică, îmi face semn să-i dau geanta (cît un geamantan) şi să-mi ridic cheile care zăceau pe dale, apoi declară, oarecum liniştită :
— La care din ele ? Nu ştii că-s cinci ? Mă duci şi pe mine pînă acasă ? C-a zis şeful să fiu mîine dimineață la redacție, la prima oră...
— Şi despre mine n-a glăsuit nimic ?
— Ba da ! Dar nu pot să-ți spun...
— Nu-mi spui, dormi aici, că nu te iau în maşină...
— Spun ! Zicea că dacă nu vii nici de data asta cu romanul, te expediază la vară, după expirarea concediului, corespondent special în străinătate...
— Excelent ! Dar unde ? — declar eu fericit de intențiile şefului.
47
:— La Periş, unde ar vrea să organizeze o subredacție !
— Se pronunță Paris, Fițo... că nu-i în Anglia ! r— Sigur că nu. E-n Ilfov 1
După vreo zece minute găsim şi „Bonibița", că uitasem unde o parcasem.
— Slavă Domnului ! — oftează Fița relaxată. — Dar o să ne țină pe-amîndoi ?...
— Ce vrei să insinuezi, coană Fițo ? „Fiat"-ul 600 D, aici de față, zis şi „Bombița", e mult mai mare pe dinăuntru, decît pe dinafară... Habar n-ai cu cine ai de-a face... Mi-a aranjat-o nepotu-meu, inginerul, de zici că-i Rolls-Royce automatic, hidramatic şi şpilomatic... Aşteaptă o clipă şi-ai să te convingi...
La primele încercări, portiera refuză să se deschidă. Deşi am încercat cu toate cheile (de la contact, portbagaj şi capota motorului).
Mă răstesc la Fița :
— Ce te uiți la mine cîş ? Dacă mi-ai adus alte chei ? Mai bine ajută-mă.
Apucăm amîndoi de minerul portierei. Şi tragem deodată. Iese din lăcaş, dar uşa tot nu se deschide. Vîr minerul în buzunarul de la pantaloni, căci s-ar putea să mai folosească.
Apoi mă introduc în maşină, prin tăietura practicată pentru capota glisantă, dar destul de dificultuos. Cînd aterizez, ce-i drept cam brusc, pe scaunul şoferului, amîndouă portierele, şi cea din stingă, şi cea din drepata, se deschid automat, pentru ca imediat să bubuie, închizîndu-se la loc. Trebuie să fie, şi asta, una din inovațiile de automatizare ale lui nepotu-meu. Deşi nu-i înțeleg rațiunea.
yăzînd-o pe Fița cam demolată, îi strig liniştitor :
— Deblochez dispozitivul de pornire, dar dă-te mai la o parte... Pentru orice eventualitate...
48
Motorul porneşte la sfert. Dar atît de violent, încît, ne-fiind scoasă din viteză, „Bombița" întreprinde un salt de şase metri, drept sub „Roman-Diesel"-ul cel mai apropiat, un mamut de zece tone.
Ies de sub camion. în marş-arier, şi-o invit pe Fița :
-— Sui în maşină, că plecăm !
In clipa în care Fița se instalează lîngă mine, pe „locul mortului*', se dezumflă brusc toate cele patru anvelope, dacă

nu cumva şi cea de la roata de rezervă. Altă invenţie de-a inginerului de nepot ! Pentru a interzice orice posibilitate, vreunui hoţ de maşini, de-a porni imediat cu turismul deturnat. Nu-i rea, ca idee !...
Fiţa se dezumflă şi ea, deoarece o aud :
— Uite ce-i, Conane, mai bine plec acasă pe jos ! Şj-aşa mi-a recomandat doctorul tău, simpaticul ăla de la „Parhon", să fac plimbări prelungite... Or, pînă acasă, sînt cel puţin zece kilometri !
Disperat, văzîndu-mă sedus şi abandonat, o implor :
— Coană Fiţo, nu te grăbi ! Dacă vrei să slăbeşti efec-tuînd muncă fizică, hai să slăbim împreună, dar pompînd la caucioace !
Peste vreun ceas putem susţine că ne-a reuşit operaţia.1
Ne ştergem fericiţi pe mîini, pe frunţi şi pe obraji, ne felicităm reciproc, destul de demoralizaţi, şi urcăm în maşină. Apăs un buton, bănuind că-i prevăzut pentru blocarea dispozitivului de dezumflare automată a anvelopelor, învîrt cheia de contact, motorul porneşte la mai puţin de sfert, chiar la optime, dar, în acelaşi timp, intră în stare de funcţionare, din ce în ce mai corespunzător, toate dispozitivele inventate de inginerul meu de nepot.
Maşina înaintează oarbă, cu capota din faţă filfîind în faţa parbrizului, dar nici eu nu mai văd nimic. Uşile se deschid şi se închid la loc de la sine, farurile se sting şi se
49
aprind, cu intermitenţe, iar claxonul sloboade nişte mugete de groază.
— Fiţo, ţine-te bine, că nu ştiu precis încotro mergem !
— Conane, totul e-n zadar, degeaba mă avertizezi ! Din clipa cînd am greşit, pornind cu tine la drum, de-atunci eram sigură că n-am s-ajung acasă... Eu ştiu unde mergem ! Fii liniştit şi nu te enerva...
Devin şi eu curios :
— Unde, coană Fiţo ?
— Dacă nu la „Urgenţă", precis la cimitir !
— S-ar putea să ai dreptate, nu te contrazic, mai ales că, în apropiere, e noul teren rezervat pentru cazare, cel de la Dămăroaia, cu locuri de veci pentru patru ani !...
Claxonul capătă amplitudinea unei sirene de alarmă, anunţînd sfîrşitul lumii. Iar noi rulăm spre eternitate, identificîndu-ne drumul doar în scurtele răstimpuri cînd capota portbagajului îmi eliberează parbrizul şi vizibilitatea.
Restul decurge perfect, mai mult ca perfect, sau, s-ar putea, chiar la perfectul compus...
10) DIFICULTĂŢI AUTO, INSA PASAGERE..
în loc să declanşez ancheta filiera „Francezu", zac de două săptămîni în casă, total demolat din pricina perfecţionărilor aduse „Bombiţei". Iar maşina zace şi ea, dar nu în casă, ci la atelierele „Ciclop", pentru demontarea multiplelor inovaţii introduse de inginerul de nepotu-meu.
Bineînţeles, între timp nu stătusem degeaba. Lucrasem la roman ca un damnat, cînd în pod, cînd în birou, ba în-. cercasem şi-n pivniţă.
50
Acum bat la maşină, plîngîndu-mi singur de milă, şi trag zadarnic dintr-o „Snagoavă" fără tiraj, mai ales că-i aprinsă la capătul cu filtru.
Sună telefonul.
— Alooo ! Cum ? Cine-i ? Vorbeşte mai tare, cucoană ! Tanti Raliţa ? Matale eşti ? Cit e ceasul ? De unde să ştiu... Şi, la urma urmei, de ce te-interesează ? Avem lecţii ? Nu s-au terminat ? Vii acum ? Poftеşte, îmi face-o plăcere nebună... Mă duc să-ţi deschid poarta...
Penke, nevastă-mea, iarăşi e plecată la Tîncăbeşti. Că nu se mai termină odată şi cumetrii ăştia, izvorăsc de parc-ar ieşi prin maşina de tras cîrnaţi. Barem de-ar aduce şi nişte cîrnaţi de casă, de pe la Mîndruţa lui Mihai.
Din bariera Vergului şi pînă-n Calea Moşilor, tanti Raliţa, şofer de excepţie, de cînd a bătut-o norocul şi s-a pomenit cu „Trabant"-ul ăla, cîştigat la „loz în plic", nu face mai mult de cinci minute. Dar şi cincizeci de lei. Amendă, pentru exces de viteză.
Abia apuc să mă feresc, că tanti Raliţa bufneşte în curte, ca un uragan, şi se îndreaptă direct spre garaj, unde pătrunde, cu maşină cu tot. Bineînţeles, prin uşă. Care-i, însă, spre regretul meu, din placaj subţire.
Tanti Raliţa mă aşteaptă la volan, privind în gol.
v— Cît să mai stăm, Al, băieţelule ! — porneşte dînsa să glăsuiască, în vreme ce-ncearcă să-şi astîmpere nervii aprinzînd o „mărăşească".
— Opreşte motorul, tanti Raliţo, că murim asfixiaţi ! — o implor pe năstruşnica-mi mătuşă. — N-ai de gînd să cobori din maşină ?...
— Ba da ! Insă nu ştiu ce-i cu motorul, de nu vrea să steie !
— Ai scos cheia din contact ? — mă interesez eu, urgent şi intrigat.
— Nu !

51
— Păi asta-i cauza... Intoarce-o şi se va opri şi motorul !
— Mă-ndoiesc... deoarece cheile mi-au sărit din lăcaşul lor. încă de cînd am răzbit în garaj...
Îmi smulg batista şi mă reped la ţeava de eşapament, s-o astup cît mai etanş. Am văzut chestia asta într-un film, şi sper să dea rezultate. Şi dă... Motorul se opreşte, după ce strănută de vreo cîteva ori.
însă, în timp ce-o ajut pe tanti Raliţa să coboare, motorul execută un rateu de toată frumuseţea, zvîrlind batista afară din ţeava, dar şi umplîndu-mă total de-o funingine neagră şi grasă.
Reîmprospătat, după ce m-am spălat şi mi-am recăpătat (parţial) culoarea naturală a pielii, cu cafeaua în faţă, iar cu tanti Raliţa în fotoliul meu, de la birou, dealtfel unicul din casă, aştept cutremurat desfăşurarea în continuare a evenimentelor.
Tanti Raliţa, lichidînd ultima îmbucătură de şuncă presată, din care eu nu prea apucasem să gust, mă priveşte satisfăcută şi-mi declară :
-— Zilele următoare pleci de aici să te-apuci de scris ! Dacă nu termini nici acum romanul, nu te mai recunosc de nepot...
Cînd aud de plecat, rămîn interzis.
— Unde să mă duc ? — mă interesez neîncrezător. ■— Păi nu ţi-am spus ? — se miră tanti Raliţa.
— Sigur că nu !
— Omule, nu-i uman ce se-ntîmplă ! Iar am uitat !..; Şi de trei zile mă tot întreb de ce nu-ţi faci pregătirile... Maşina-i gata, timpul se anunţă frumos, concediu de creaţie ţi-au dat, aşa că nu-ţi mai rămîne decît să te urci în maşină şi să-ţi iei valea...
— Care vale ?...
— Valea cu Urşi... La Anatolie Jimbla, văru-tău de-al doilea... ~
— Toii ? Băiatul taţii Mariţa ? Mai trăieşte ?
52
— Exact... Trăieşte, şi încă bine ! E inginer silvic, specializat în peisaj forestier... Locuieşte la Valea cu Urşi, mai în sus de Curtea-de-Argeş, într-o regiune dumnezeiască, lingă „Craiul Munţilor"... I-am scris, prin februarie, i-am povestit de necazurile tale... Şi mi-a răspuns imediat... Te ia în primire ! Ce zici ?
Nu mai pot zice nimic. De emoţie ! „Craiul Munţilor" ! înţelegeţi ?
11) CINA (DIETETICA) DE RĂMAS BUN
In cele 24 de ore, care s-au scurs de la paralizanta veste transmisă de tanti Raliţa, am reuşit, fără nici un efort deosebit, să-ntorc toată casa pe dos, plus nervii vecinilor şi-ai martirei de nevastă-mea.
Tanti Raliţa, nefiind în stare să-mi spună ce reprezintă „Craiul Munţilor", a primit sarcina să-1 supravegheze pe nepotu-meu, ocupat cu punerea la punct a „Bombiţei", să nu care cumva să-mi mai introducă vreo automatizare.
ÎPenke se îndeletnicea cu aprovizionarea. Eu cu convocarea prietenilor şi-a neamurilor. La dineul de gală, oferit cu prilejul plecării mele la Valea cu Urşi.
Apoi, în doi timpi (şi trei valize) am îndesat totul, de la hîrtia de scris, gume şi panglici de rezervă, pînă la costiţa afumată şi brînza dietetică („pentru copii").
După care, forţîndu-mi memoria, încerc să recapitulez tot ce ştiam despre văru-meu Anatolie.
Nea Culiţă Jimbla, taică-său, care-o ţinuse de nevasta pe ţaţa Mariţa, sora mătuşă-mii Raliţa, lucrase toată viaţa la un centru de pîine din Tîrgu de Vale. Şi-acuma stau şi mă-ntreb : Jimbla era numele său de familie, sau porecla transformată în nume ? Problema-i şi-acum suficient de
53
obscură. Odată cu mutarea noastră în Capitală, prin 1938, pierdusem orice legătură cu familia Jimbla. Insă, de fiece dată, cînd treceam prin Tîrgu de Vale, mă abăteam şi pe la nea Culiţă, să-1 văd dacă mai trăieşte şi să-mi cumpăr o jimblă cu cartofi, din cele duble, pe care abia o puteai purta în braţe. Mereu mă-săruta pe frunte, plecîndu-se peste taraba chioşcului, şi mă-ntreba :
— Ce mai face taică-tău ?
Insă taică-meu murise de mult, şi nea Culiţă ştia asta prea bine, iar maică-mea îl interesa vagamente. Toate' întrebările îşi aveau însă alt rost.
— Şi Raliţa ? Nu-mi spui nimic despre ea ? Mai trăieşte ? Spune-i că mă gîndesc mereu la dînsa... Şi-acuma-s gata s-o iau de nevastă. O las pe Mariţa numaidecît. Că mi-a mîncat sufletul... Auzi ?
Bineînţeles că auzeam. Insă, prin 1948, cînd l-am întîl-nit ultima oară, nea Culiţă avea vreo 79 de ani, nici nu mai auzea bine, şi nici nu prea vedea. Pe ţaţa Mariţa n-avea cum s-o lase, deoarece îl părăsise încă dinainte de război, emigrînd pe alte meleaguri celeste, uride-1 aştepta pe nea Culiţă, care însă nu se prea grăbea, să-i „mănînce şi-acolo sufletul".
Anatolie, cam de-o vîrstă cu mine, avusese grijă să le „mănînce" sufletul ambilor părinţi. La 14 ani fugise de-a-casă

şi se refugiase la Bucureşti, pentru a-şi continua studiile, găsindu-şi adăpost la un unchi de-al treilea, care-1 utiliza în casă ca „femeie la toate".
Prin 1945, cînd se-ntorsese din Tatra, decorat şi nevătămat, se prezentase la nea Culiţă cu titlul de inginer silvic în mînă. Nea Culiţă îl sărutase pe frunte, plecîndu-se şi-a-tunci peste taraba chioşcului, şi-i spusese :
— Măi Toii, acum sîntem orfani... N-are cine se-ngriji de noi. Aşa că du-te în drumul tău...
După care, în semn de despărţire, nea Culiţă îi dăduse o jimblă caldă, îi ceruse banii pe ea, pînă la sfanţ, că era
54
pîinea statului, şi iar îl sărutase pe frunte, tot peste tarabă, adăugind :
— Măi Toii, dacă treci pe^-acasă, ai grijă să tragi uşa după tine, să-nvîrţi cheia în broască de două ori, după care mi-o atîrni în cuiul din pervaz, chiar lîngă mîner !... Mergi cu bine, şi să mai treci pe-aici !...
Toate acestea le ştiam de la Anatolie, care, citindu-mi numele la revistă, sub un reportaj de senzaţie, trecuse pe la mine, să se convingă dacă-i vorba de văru-său, sau numai de-o asemănare de nume. •-
■■■*
De unde i-o fi aflat mătuşă-mea adresa ? Scot capul pe fereastră şi strigă în direcţia curţii :
— Tanti Raliţo ? Tanti Rali.ţooo ! De unde ai adresa lui Anatolie ? Sînt peste zece ani de cînd n-a mai dat pe la mine şi nu mi-ai mai pomenit de el...
— Mi-a scris-o Culiţă, în felicitarea expediată cu prilejul Anului Nou, în care-mi făcea urările de rigoare şi-mi propunea iarăşi să mă mărit cu el...
— Tanti Raliţo, nu ţi-e bine ? Păi nea Culiţă a murit prin 1956. dacă nu mă-nşel...
— Ei şi ?
— Cum ei şi ? Corespondezi cu el prin spiritism ?
— Păi nu-1 ştii pe Culiţă ? I-a lăsat lui Anatolie treizeci de scrisori, cu plicuri cu tot, cu mărcile lipite, rugîndu-1 cu limbă de moarte să mi le trimită de fiecare An Nou...
Pe seară, după ce mătuşă-mea mi-a înnegrit total baia, de-arată acum ca o mină de antracit, iar nepotu-meu m-a asigurat că „Bombiţa"-i în cea mai perfectă stare, încep să se prezinte şi musafirii.
Sufrageria dă să plesnească, de cîtă lume a fost cazată într-insa. Cumnatu-meu şi cumnată-mea, soţia lui nepotu-meu, care mi-i şi fină, Alecu Tilea, Mogii de la Tîncăbeşti, Nicolae Gherdan, eminentul istoric literar, alţi colegi din presă şi literatură, mă rog, o societate din cele mai alese şi scumpe.
55
Mesenii mastichează de zor, ca speriaţii, îndemnaţi de tanti Raliţa, că nu se mai astîmpără odată, lăudînd'mereu preparatele nevesti-mii. Singurul care nu beneficiază de mobilizările, mătuşă-mii, dar nici de exponatele culinare de pe masă, sînt tot eu, deoarece scumpa de nevastă-mea s-a ostenit şi mi-a gătit separat.
în timp ce mulţimea se dă în vînt după sardele, şuncă, parizer, crenvurşti şi muşchi ţigănesc, eu mă dau în vînt după infima porţie de iaurt, abia reuşind s-o înghit. Cînd se-aduc la masă sarmalele, mie mi se aduc legumele fierte fără sare. Cînd apare şi friptura, o spată de porc tînăr şi bine dezvoltat, în faţa mea se iveşte bucăţica de rasol (60 grame) dar de vacă decedată la adînci bătrîneţi, din pricini de vîrstă, sclerozată şi coriacă. Despre desert nu mai pomenesc. Lor, cremă de zahăr ars, cu frişca, mie, spumă de mere (acre), fără frişca şi fără zahăr, dar cu zaharină (1 tabletă).
La cafele, lumea zîmbeşte încîntată, deoarece Penke e vestită pentru reţeta ei. Zîmbesc şi eu, dar cam verde, mai ales cînd depistez în ceaşcă o licoare bizară, cu un conţinut excesiv de năut (98%).
Mi se urează succes, călătorie plăcută, s,mînă bună", şi multe altele, întrucît trebuie să mă scol în zori, pentru a porni în marea aventură.
Mişcat de sentimentele stabile şi-atît de calde ale musafirilor, îi conduc cît mai repede pînă la poarta curţii,' îndemnîndu-le pe tanti Raliţa şi pe nevastă-mea să-i petreacă şi mai departe, chiar pînă la troleibuz, deşi sînt convins că la ora asta nu mai circulă nici unul. Insă mai trag nădejde să găsesc ceva pe la bucătărie, barem nişte resturi, mai înainte de întoarcerea reprezentanţilor familiei. Sufletul ! N-a mai rămas o fărîmă... Nimic !
în. vreme ce mă chinui să nu m-apuce somnul, aştep-tînd întoarcerea nevesti-mii, pentru a-i transmite ultimele
56
dispoziţii, în vederea plecării din zori, aud, ca prin vist un bubuit de groază. Gata ! încep coşmarurile !
Insă Penke, intrînd în casă, mă linişteşte numaidecît :
— Te-ai speriat la auzul bufniturii ? Nu s-a-ntîmplat nimic ! A plecat tanti Raliţa cu „Trabant"-ul...
— E-n regulă ! Şi-a luat-o tot pe lîngă poartă ?
— Bineînţeles !
— A păţit ceva ?
■— Ea nu !... Maşina a rămas însă într-o singură aripă... Dar şi-o montează mîine dimineaţă, cînd vine să te conducă... Mai are vreo cinci în garajul nostru !
După cum mă şi aşteptam, am dormit prost, deşi cu stomacul gol. Iar nevastă-mea, ca şi tanti Raliţa, care se prezintă

pe la vreo nouă dimineața, au dormit splendid, deşi eram sigur că se vor căina amarnic pentru cele îngur-. gitate aseară. Nici gînd !
Pe la zece mi se serveşte, drept primă pentru cumințenia de-aseară, o jumătate de ou răscopt.
— Al, băieţelule, — mă întrerupe de la degustarea jumătății de ou tanti Ralița, — ți-am adus traseul pe care îl ai de parcurs...
— Dar nu trebuie să te deranjezi, dragă tanti Raliţo ! Am ghidul auto, ultima ediție !
— Atunci poți să fii liniştit, pentru că Valea cu Urşi nu se găseşte nici în cel de anul trecut ! — îmi declară satisfăcută mătuşă-mea. — Valea cu Urşi se cheamă cantonul forestier, acolo unde domiciliază văru-tău, Anatolie Jimbla.
Total edificat, renunț la ceai şi-i mulțumesc nevesti-miî pentru breakfast, iar mătuşă-mii pentru informații :
— Lăsați pe mine, că mă descurc eu !
Peste o jumătate de ceas, nu mai mult, demaram în trombă, ieşind pe poartă.
57
12) ENIGMATICA VALE CU URŞI
Deoarece autoturismul meu (proprietate personală) nu-i nici Masseratti, dar nici Rolls-Royce, ci numai un modest „Fiat" 600 D, îmi recunosc lungul nasului şi mă angajez pe vechiul drum al Piteştilor, — care-i şi mai frumos, —■ avînd avantajul de-a străbate o mulțime de sate şi cătune extrem de pitoreşti. Mai rămîne omul în pană, de motor sau de cauciuc, are cine să-i dea o mînă de ajutor. Dacă ți se întîmplă acelaşi lucru pe autostradă, nu se uită nimeni la tine. Te depăşesc toți cu viteza unor rachete spațiale, iar mamuții de la TIR numai că nu vor să te ejecteze de pe partea carosabilă.
Cînd intru în Piteşti, pe la bariera Căii Bucureştiului, fosta stradă a Libertății, unde, dealtfel, mă şi născusem^ la numărul 43, care acuma nu mai există, pe locul său aflîn-du-se un bloc imens, termin şi cu ultimele pere-jambon cumpărate la Glîmbocata, pe şosea. Excelente ! însă generatoare de foame, deoarece mă simt complet leşinat la lin-gurică.
Noroc că, la ieşirea din oraş, la vreo zece kilometri, se află un celebru han, unde mă desfăt estetic cu amintirea unei ciorbe de burtă de excepție. Acuma, însă-i închis. Pentru renovare capitală.
Pînă la Curtea-de-Argeş, rabd demn de foame, gîdi-lîndu-mă cu gîndul că poate-1 voi mai găsi pe cofetarul Cimpoca, inventatorul unor plăcinte cu mere, de spaimă. Prin 1948 mai trăia...
După ce intru în cetatea de scaun, mă liniştesc brusc. Nu mai trăieşte. întocmai ca şi gestionarul de la stația de benzină, unul Ciocrac, care-i şi dînsul mort. De beat, dar pe care l-au cărat la aer, pentru reanimare, nişte prieteni sosiți cu-o maşină de la Bucureşti. Băiatul rămas în locul
58
lui îmi relatează că erau nişte țipi extrem de simpatici, cu nume haioase. Pe cel cu plete îl strigau Gheri Cupăr. Vreme de-un ceas, alertat de apariția în sector a găinarilor lui Tatanaşu, investighez de zor, în căutarea unui cetățean apt de a-mi furniza informații valabile în privința Văii cu Urşi. Singurele văi, cunoscute de cei chestionați, sînt Valea Urdei, Valea Mieilor şi Valea Perjei. Dar aflate în alte județe, iar ultima se pare în Moldova.
Pornesc în necunoscut, la inspirație, în direcția barajului. Unde, spre satisfacția mea, Valea cu Urşi e cunoscută de toată lumea. Cel puțin aşa mă lămureşte o ciobănită, de la care intenționez să cumpăr nişte brînză de burduf, măcar o băşică de vreo cinci ocale.
— Ia stai matale, dolofanule, să guşti brîfiza c-un boț de mămăligă... Abia am luat-o de pe pirostrii... Pînă atunci vine şi boierul... Iar dumnealui ştie precis cum să te-n-drume...
— Mai aveți boieri, pe-aici ? — mă mir eu.
— D-apăi cum ! N-ai auzit de bărbatu-meu Tilică, cel mai țapăn cioban din munții noştri ? — se miră dezamăgită băcița.
După oe se înnoptează zdravăn, apare şi.ciobanul. însoțit de vreo trei dulăi de spaimă, arată precum îi mersese vestea. Nu numai că-i cel mai „țapăn" păstor din munții aceştia, dar îmi imaginez că-i şi cel mai reprezentativ, înalt de peste 1.90, lat corespunzător. îl privesc admirativ, iar dînsul, în vreme ce-mi strînge mîna, de-i gata să-mi zdrobească falangele, îmi urează :
— Fiți bine venit în averea noastră, tovarăşe de la oraş î Pe mine mă cheamă Tilică Boieru al lui Sfetea Iu' Pop.... Pe tălică ?
— Conan Doi... Scriitor din Bucureşti ! — mă recomand eu modest.
*— Scriitor la primărie, sau scriitor de poveşti ? Că mai avem şi noi pe-aici un mîzgălitor de snoave...
59
■— De romane, nene Tilică ! De romane... care-s şi ele tot un soi de poveşti...
— Cunoaştem, nu vă mai frămîntați... Că-i zărim pe tovarăşii romancieri la televizor, cind ii vizităm pe bâdia Anafolie, la cantonul forestier... Că scrie şi dînsul, dar nu romane, ci basme adunate de la ciobanii noştri...

— Nu-l cheamă cumva şi Jimbla ? — mă minunez eu de norocul ce dăduse peste mine.
— D-apăi ! îl ştiți ?... — se minunează şi ciobanul.
— E vărul meu.... Dar pe care nu l-am mai văzut de mult... Acuma sînt poftit la dînsul, să-mi scriu în liniştea cantonului romanul la care lucrez...
— Mda ! — mormăie ciobanul. — E frumos la canton... Iar cu liniştea de-acolo, ce să mai vorbim, nădăjduiesc c-o să vă obişnuiți...
— înseamnă că-i pe-aproape de dumneavoastră ? — mă interesez eu.
— D-apăi cum ? Peste munte... La Valea cu Urşi...
— Şi băcița dumitale n-ar fi putut să mă călăuzească într-acolo, să nu vă mai deranjez cu prezența mea ? — mă arăt eu nedumerit, dar şi oarecum supărat.
Tilică nu-mi răspunde pe dată. Mai întîi îşi mestecă îndelung bucătura, apoi mă priveşte atent, pentru ca, la un moment dat, să-mi zîmbească larg, încadrîndu-mă printre apropiații săi afectivi, deoarece trece direct la persoana a doua :
— Mîine dimineață te duc eu într-acolo. Noaptea asta mîi la noi, la tîrlă, c-avem unde te culca... Hai, maf ia ceva în gură, c-oi fi flămînd...
Geaba încerc să-i 'explic c-abia mă ospătasem cu mămăligă şi brînză de burduf, că nea Tilică insistă.
— Aia-i doar un mizilic, de-acuma înainte ne-aşternein la masă... Fa, Gherghino, adu pilavul ăla rămas de la prînz, să vadă şi scriitorii cum trăim noi, c-am tăiat ieri un ber-becuț, grăsuț şi rănit olecuță la picior... Pune-1, fa, mai
60
repede pe pirostrii... Şi dă o țîră de prună, să nu ni se-a-plece ! Foloseşti şi matale ?
. Am sporovăit cu nea Tilică pînă noaptea tîrziu, deşi mi se închideau pleoapele de la sine. Ajutat substanțial de prună, ciobanul povestea plin de farmec, şi-aşa am aflat şi de unde se trage numele cantonului Valea cu Urşi.
— De cînd l-au făcut, de-atunci s-a pomenit botezat Valea cu Urşi, pentru că pe vremurile alea, cînd munții erau mai golaşi de oameni, urşi hălăduiau pretutindeni, căci se găseau pe vatra lor... fapt care nu i-a împiedicat să calce prin ograda cantonului...
Nea Tilică a lui Sfetea Iu' Pop dă gata şi ultima picătură din clondir, cască de-i trosnesc fălcile, şi mă îmbie şi pe mine la culcare :
— Vezi matale, scriitorule de la oraş, de-aia-i bine să steie muierea acasă, şi să nu plece după cai verzi pe pereți... C-o mănîncă ursul.:. Hai să-i tragem nişte soamne, că mîine plecăm în zori la cumătrul Anafolie, să te predau întreg şi nevătămat...
In vreme ce încerc să ațipesc, tolănit pe-un țol flocănos şi mîngîietor, acoperit c-un cojoc de uriaş, îl întreb pe ciobanul culcat lingă dreapta mea :
— Mai umblă urşii pe-aici ?
— Umblă... Mai ales din cei cu două picioare... Şi tot după muieri... Dormi, Ghergnino ? Dormi, fa ?...
Cînd ne-am trezit în zori, abia se luminase de ziuă. însă băcița Gherghina apucase să pună ceaunul cu lapte la fiert, să închege brînza şi să adune jintița.
Ne clătim chipul la izvorul din dosul tîrlei, lătrați de dulăii ciobanului, probabil şi ei flămînzi, ca şi mine, şi ne aşezăm la masa întinsă de femeia lui Tilică. Mîncăm tăcuți, privindu-ne cu coada Ochiului, jintiță fierbinte, cu linguroaiele de lemn, urdă proaspătă, vreo trei cepe sfărîmate
fii
în pumni, mămăligă rece, rămasă de-aseară, şi cîte-o cană de lapte de capră.
— Rămîi cu bine, boieroaico ! — mi-am luat eu rămas bun de la băciță Gherghina, supravegheat de privirile atente ale ciobanului.
— Drum bun, şi mai treci pe la noi, — grăieşte ciobănită, — dar cată să vii numai cînd e boierul acasă, c-alt-minteri te mănîncă ursul !
„Peste munte", în accepția ciobanului, înseamnă, în realitate, pe puțin şapte kilometri. Insă drumu-i atît de frumos, şerpuind printre brădişuri şi făgeturi, printre văi şi stînci colțuroase, încît nu mi se mai satură sufletul privi ndu-le.
Nea Tilică al lui Sfetea Iu' Pop mă ghidează competent. Spre surprinderea mea, aflu că posedă. deja carnet de conducere, dar că nu şi-a cumpărat încă mult aşteptata „Dacie" 1300, deoarece aşteaptă să se pună în vînzare tipul cel nou, cu frigider şi radio integrate, dacă nu chiar o „combi". Cîştigă bine, are contracte cu statul prin intermediul cooperației, şi nu-i cheltuitor.
— Mînă mai încet, — mă atenționează ciobanul, — cum facem cotul, înseamnă c-am ajuns.
Într-adevăr, după primul viraj, la stînga, ni se înfățişează ochilor un colț de rai, uij picior de munte împădurit, iar la poalele sale o cabană măricică, acoperită cu şiță.
In clipa cînd îl ajut pe nea Tilică să se extragă din „Fiat", în ograda cantonului îşi face apariția o femeie durdulie, mărunțică şi frumuşică.

Mă priveşte zîmbitoare, surprinsă de trupeşia personalităţii mele. O privesc şi eu, neştiind cu cine am de-a face. Insă ciobanul preia oficiul de prezentator :
— Ia te uită ce mai văr are inginerul matale ! îţi place ?
62
Imediat îmi bubuie mintea, şi mă lămuresc cine-i zîm-băreaţa. Mă apropii şi-i dau mîna peste palan, renunţînd să-i mai sărut dreapta, din pricina înălţimii gardului, apoi îi declar :
— Conan Doi, vărul dumitale, prin alianţă, dar şi scriitor aflat la mare ananghie... Bucuroasă de oaspeţi ?...
— Păi e săptămîna de cînd te tot aşteptăm, Alexandre, parcă aşa te cheamă, nu ? Poftiţi în casă, vine şi Toii acuşica, mai are de muls vaca şi de împrăştiat uruiala la găini... Ne-au uscat, cît mănîncă... Mîme scăpăm de ele... Iar tu ai să rămîi singur, să lucrezi linişut, _că ne-a scris tanti Raliţa despre romanul dumitale... Dar poftiţi !

13) TREI, DOAMNE, Şl TOŢI TREI
Nea Tilică Boieru al lui Sfetea Iu' Pop pleacă spre tîrlă, după ce-şi consumă cu brio trataţia oferită de Felicia (sub forma unei jumătăţi de rachiu de afine, roşu ca sîn-gele de porumbel, cum prea bine se exprimă cel mai „ţapăn" cioban din munţii Argeşului), luîndu-şi totodată şi-un călduros rămas bun.
în timp ce-mi fricţionez mîna strivită de fierbinţile sentimente ale ciobanului, privesc încîntat la mediul ambiant. Sîiftem în tinda cabanei, eu şi Felicia, în aşteptarea lui Toii. „Bombiţa" se bronzează sub razele soarelui montan, deoarece vară-mea nu-mi îngăduie să purced la descărcarea bagajelor, iar eu îmi fac speranţe că, dacă mîine scăpăm de vacă, conform afirmaţiilor gazdei, maşina îşi va găsi un adăpost în grajdul acesteia.
Proptit în poala muntelui ce se înaltă la spatele nostru, cantonul pare ferit de vînturi, ploi şi ninsori, iar pădurea înconjurătoare, un amestec sublim de brazi, fagi şi alte foioase, trebuie să-i asigure un microclimat formidabil,
63
saturat de ozon, esenţe de brad şi arome binefăcătoare, plus aerosolii de rigoare.
— Serveşte-te, vere Alexandre, — mă tot îmbie vara Felicia la degustarea rachiului de afine, — e preparat de mînuţa mea. Şi-apoi, fiindcă tot se apropie ceasul prînzului, nu poate decît să-ţi priiască, deoarece-i un colagog renumit, trezind un apetit colosal...
Deşi nu simt mai niciodată nevoia "de apetit, posedînd capitolul respectiv de la maica natură, şi incă în cantităţi apreciabile, n-o pot refuza pe drăguţa de vară-mea.
N-apuc să-mi duc ca lumea păhărelul la buze, că mă pomenesc bătut pe spate de-o mînă ceva mai „ţapănă" decît a ciobanului.
— Hai noroc, Al, băiatule ! — răbufneşte în spatele meu îndurerat o voce de bas profund, dacă nu chiar peda-list. — Ia să te văd, cum mai arăţi !
Nu mai e nevoie să-mi întorc capul, deoarece văru-meu Anatolie, căci el era, mă sueşte cu scaun cu tot, şi mă priveşte încîntat. Apoi mă pupă pe ambii obraji, pe frunte şi pe bărbie, — moştenindu-1 în această privinţă pe nea Culiţă, taică-său, — şi mă priveşte intens, de parcă ar vrea să-mi execute o radiografie completă.
— Domnule, n-arăţi deloc rău ■ — certifică Anatolie. — ...Mă bucură nespus vederea ta, mă bucur c-ăi să rămîi la noi în ospeţie... Cantonul meu îţi aparţine, pentru că noi plecăm... Şi eu, şi Felicia... Mergem la reciclare, dar numai două săptămîni ! *
Privesc la el stupefiat. Pe cît era de pricăjit şi pirpiriu, pe-atît e-acum de-nalt şi ciolănos, prăjit de soare şi ars de vînturi. Părul i s-a deschis la culoare, dar i s-a mai şi rărit. Noroc că-1 poartă vîlvoi, încît pare o claie de paie. Ochii de perlan albastru îi sclipesc vioi şi rîzăreţi, iscoditori.
Nu mă pot abţine să exclam :
— Tu eşti Toii ?...
64
__ ...da-mpârate r — răspunde el hîhotind. — fiu p*r-ial în ciolane şi oase !...
Nu exagerează deloc. N-are pic de grăsime. Dar nici nu
poate afirma că-i un slăbănog. Bine bătut şi muşchiulos, toate servi, fără posibilitate de contestaţie, drept o reclamă turistică, despre traiul la munte, în aer liber şi soare.
Toii mă admiră şi el, dar la alt nivel, după care îi comunică nevesti-sii :
__ Măi fată, dar noi nu mai mîncăm astăzi ?
Cînd îl aud grăind astfel, îmi devine şi mai drag.
Felicia se topeşte la orizont, alergînd în interiorul cantonului, iar eu cu Toii rămînem să conversăm.
Anatolie îmi povesteşte zece ani de autobiografie pasionantă, atît de captivant, încît nu mai apuc să-1 întreb ce-i cu plecarea familiei Jimbla la reciclare. Primise în grijă peisajul forestier din toată regiunea, căreia i se preconiza un strălucit viitor turistic, şi căpătase drept bază cantonul Valea cu Urşi.. Felicia, tehnician silvicultor, îl ajuta în muncă.
Săptămîna trecută sărbătoriseră opt ani de cînd locuiau la canton. Se socoteau fericiţi, plăcîndu-le munca pe care o

efectuau. Toii se pregătea de doctorat, deşi la o vîrstă cam tîrzie.
— Şi ai de gînd să-ţi trăieşti aici toată viaţa ? —' mă mir eu de intenţiile familiei Jimbla.
— De ce nu ? Cunoşti locuri mai sănătoase, mai prielnice unei dezvoltări normale şi armonioase ?
— Dar iernile ?
■— Sînt cele mai frumoase ierni de pe faţa pămîntului..:
— Rupţi de civilizaţie ?
•— Avem televizor, radio, lumină electrică...
— De unde lumină, în sălbăticia de-aici ? —• mă minunez iarăşi.
— De la motel ! — lămureşte Toii situaţia.
— Aveţi pe-aproape aşa ceva ?
5 — De-a bîza
,65
■— Sigur că da. Celebrul motel „Craiul munţilor"..: Camping, motel, restaurant, parc distractiv... Şi nici nu-i chiar atît de nou... A fost construit prin 1968, dacă nu mă-nşel...
Cînd aud numele rostit de văru-meu, „Craiul munţilor", încremenesc. Ăsta era !...
— Şi nu deranjează vecinătatea lui ? Nu-i zgomot ? Hărmălaie ? — îl întreb eu cît mai indiferent, pentru a nu-mi desconspira emoţia.
— Cîtuşi de puţin... Unde-i motelul, unde-i cantonul..: în cinci minute am putea fi acolo, dacă ar exista un tunel... Dar ne desparte un munte. Aşa, pe drumul nostru forestier, ajungem la motel în cel puţin un ceas şi ceva... Că mai trebuie să şi urcăm nişeluş...
Felicia apare trăgînd după dînsa un original cărucior-Tnăsuţă, un soi de servantă sui-generis, pe care se aflau etalate platouri, tacîmuri, farfurii, clondire şi diverse castroane.
Anatolie, mîndru de performanţa nevesti-sii, îmi prezintă, pe rînd, conţinutul recipientelor :
— Supă de lapte bătut, cu usturoi şi castraveţi muraţi ! i'Ai mai mîncat aşa ceva ?
— Nu ! — răspund eu îngrozit de posibilele dezagra-mente digestive.
— Brînză de vacă, dulce ca mierea, cu smîntîrîS culeasă acum de pe oale... — continuă Toii. — Ai Vceva împotrivă ?
— Nu ! — replică, fără voia mea, entuziasmul ce-a început să mă bîntuie, deşi n-am suferit niciodată brînza de vaci. însă, aşa cum mi-o recomandă Anatolie, începe să aibă alt gust, acţionînd direct pe cortex.
— Dar despre nişte ochiuri înăbuşite în unt de casă," ce părere ai ?
: — Excelentă !
•— Plăcinta cu brînză îţi place ?
66
.— Enorm !
Felicia primeşte îmbujorată felicitările mele cele mai fierbinţi.
în clipa cînd aduce şi cafelele, pe care le sorbim alene, trăgînd vîrtos din „Snagoavele" oferite de mine, consider că-i momentul să joc cu cărţile pe faţă :
—- Măi oameni buni, de vreme ce vă simţiţi bine aici, de ce vreţi să lichidaţi totul, şi păsări, şi vacă, şi toate angaralele domestice ? C-aşa am înţeles-o pe. Felicia, cînd am auzit-o, la sosirea mea, afirmînd că scapă de toate cele pomenite mai sus !
Vară-mea sare ca arsă :
— Am zis eu aşa ceva ?
— Da. Spuneai că eşti fericită, deoarece scapi de grija orătăniilor, că ţi-au mîncat sufletul...
— Măi Al, băiete, m-ai priceput greşit ! Faptul că plecăm, şi uităm de treburile gospodăriei, barem două săptă-mîni, cit sîntem la reciclare, asta vroiam să spun prin verbul .,a scăpa" ! E clar ?
Era cit pe ce să-nghit „Snagovul" pe care-1 mestecam între buze, cu filtru cu tot. înseamnă că mă abandonează la canton, în deplină linişte, dar cu vaca şi orătăniile pe cap. S-a zis cu romanul meu, atît de mult visat.
Abia îndrăznesc să rostesc, cu glas timid şi tremurat :
— Numai să mă-ngăduie vaca la muls, că la păsări mă mai pricep !
Toii şi Felicia izbucnesc amîndoi într-un hohot de rîs fantastic. într-un tîrziu, Anatolie ia cuvîntul, dar chicotind :
— Măi băiete, fii liniştit ! Că nu era să te părăsim de unul singur, cu toate problemele pe cap, să ne mai laşi şi săraci ! Au să se-ngrijească de ele copiii, că-s mari şi vrednici...
Acum îmi vine mie rîndul să izbucnesc într-un hohot de rîs homeric :
67 5* ■
— Aveţi copii ? Voi ? Şi-mi mai spuneţi c-aici e-o adevărată oază de linişte ? Cîţi sînt ?
Anatolie pare puţin înnegurat:

— Trei! Te supără c-am confecționat trei copii de basm, cuminți cum nu-s alții pe lume ? Spune, ca să știu cu cine stau de vorbă !
E ceva în neregulă cu văru-meu. Singurătatea i-a alterat funcțiile cerebrale. Dar mă enervez și eu, însă lejer :
— Nu asta mă doare, vere dragă, ci faptul că-ți închipui munca literară ca pe-o activitate .ce se poate desfășura în hărmălaie zglobioasă de copii, pe fondul sonor al cotcodăcitului galinaceelor și-al mugetelor vacii !
Felicia intervine, pentru a nu se deteriora situația :
— Al, băiete, nu cunoști puișorii de om pe care i-am adus, pe lume... Sînt niște îngeri! După-masă trebuie să vină și ei, că le-o fi ajungînd atîta scaldă la piscina motelului... Un bob zăbavă și-ai să te convingi personal...
Pînă la sosirea juniorilor, ne așezăm la taclale. Anatolie și-a recăpătat buna dispoziție, se interesează de ro-., manul meu, iar Felicia ne servește cafele după cafele.
Soarele înclină serios spre un apus de poveste. Mă liniștesc admirînd privelîștea locurilor înconjurătoare, și-î întreb pe verișorii mei scumpi, vrînd să fiu amabil cu dînșii : *
— Trei, ziceți ? Și-s mari ? Băieții barem ? Anatolie, fără să-mi răspundă, se ridică de pe scaun
și pornește să răcnească în direcția drumului :
— Babane, Biba! Babacu ! Haideți fuguța, c-a venit nenea Conan, unchiul vostru de la București...
Pe linia orizontului se profilează trei mogîldețe. Pe măsură ce se apropie în goană de noi, disting din ce în ce mai clar întruchiparea-terestră a îngerilor Jimbla.
68
14) ÎNGERI CU FEȚE CURATE
Deși nu-nclin niciodată să dau crezare părinților care-și supraliciteză copiii, atribuindu-le evidente calități inexistente, vlăstarele zămislite de vărul Anatolie și soția sa Felicia mi se par chiar niște îngeri pe pămînt.
Imediat ce-au pătruns în curticica din față, fără să mai aștepte vreun îndemn din partea bătrînilor, s-au dus mai întîi în casă, pentru ca, peste cinci minute, să-și facă apariția în tinda unde îi așteptam.
De astă dată erau îmbrăcați cuviincios, cu haine anume confecționate (probabil) pentru prezentarea odraslelor unor musafiri de marcă, așa cum îmi închipui că-s considerat eu. Dacă la sosire arătau ca niște „plajiști", fără cămăși pe ei, desculți, cu blugi flenduriți și hărtăniți, cu părul zbîrlit, murdarei și îngălați, acuma se spălaseră, ce-i drept cam în fugă, se pieptănaseră, udîndu-și chiar părul cu apă, ca să le stea mai ordonat, se încălțaseră cu pantofii de duminică, bine lustruiți și legați la toate șireturile.
în timp ce-i examinez de la distanță, lăsîndu-i lui Toii plăcerea de a-și recomanda progeniturile, cei trei îngeri se aliniază tăcuți, cu priviri albastre de heruvimi, nevinovate și limpezi.
Privesc nerăbdători la mine, mirîndu-se că i-a pricopsit Dumnezeu c-un unchi atît de reprezentativ, așteptînd (și ei) desfășurarea evenimentelor. Anatolie și Felicia, satisfăcuți de prima repriză a spectacolului oferit de odrasle, străluceau de fericire, ca două corpuri de iluminat moderne, din oțel cromat și nichel. în cele din urmă, văru-meu se ridică de la masă, se duce lîngă copii, se intercalează între cel mai înalt și fetiță, le pune mîinile pe cap, și mi-i prezintă :
— Fetița lui tăticu, Biba, cum îi spunem noi, dar pe care o cheamă, de fapt, Beatrice-Ifigenia-Bazilissa, ceea ce nu se poate pronunța rapid și corect, deși așa-i,
69
scris în actul de botez, a-mplinit chiar alaltăieri nouă anișori.^ *
Bălaie ca un puf de păpădie, Biba se înclină în fața mea, într-o încercare de reverență destul de reușită.
Anatolie dă satisfăcut din cap, și continuă .
— Băiatul nostru dinții, Șerban-Andronic-Mihai-Neagu-Eftimie, are 13 ani, bătuți pe muche, e premiant, campion școlar la înot, participant la mai toate olimpiadele de matematică și fizică... li spunem Babane, ca să nu-și ia nasul la purtare...
Copie fidelă a lui taică-su, Babane, înclină capul demn, deși are mîna lui Anatolie pe cap. Pentru cei treisprezece ani ai lui, mi se pare extrem de înalt. Insă-i atît de bine construit, posedă o carcasă muschiuloasă splendidă, încît îi prevăd un viitor de aur, urmînd ca-n anii ce vin să-1 depășească sensibil pe Florin Piersic. Cu-atît mai mult, cu cît e și el blond, dar de-un blond decolorat de soarele montan, pînă la dispariția culorii naturale.
Văru-meu, luîndu-și mîna de pe capul lui Babane, se pleacă spre băiețelul de la extrema alinierii, și-i pune degetul arătător pe năsucul cîrn și borcănat :
— El e ultimul nostru băiat, dar nu cel din urmă, sper, are șase ani, a-nvățat să citească, știe pe de rost poezii de Alecsandri, Sorescu și Arghezi, interpretîndu-le alandala, cum se cuvine vîrstei lui... îi zicem Babacu, deoarece-i filozof ca un bătrîn, meșter la treburile gospodărești ca un bunic și înțelept ca taică-su... Altminteri, în acte-i trecut Basil-Barbu-Culaie, ceea ce-i totuna cu Babacu, dacă luăm primele litere de la fiecare nume...
Bondocelul se-nclină și el; însă oarecum ceva mai greu, întrucît 1-a înzestrat natura c-o statură miniaturală, dar și îndesată. E-atît de durduliu și dolofan, încît stau și mă-ntreb dacă nu cumva-i posibil să mă fi moștenit, pre-luînd,

prin cine ştie ce gene îndepărtate, parametrii mei fizici (iar dacă i-ar fi preluat şi pe cei cerebrali, înseamnă că am în faţă-mi un viitor scriitor de excepţie).
70
Ânatolie execută o nouă figură de balet, trece lîngă mine şi mă arată cu degetul (ceea ce nu mi se pare deloc educativ) şi le anunţă odraslelor :
— Iar nenea Al Conan Doi e văru-meu şi unchiul vostru, ziarist la Bucureşti şi romancier itinerant, adică rătăcitor... Pentru că n-a ştiut de existenţa voastră, nu v-a adus nici un cadou, dar are şi dînsul maşină, şi-o să vă duceţi zilele următoare la motel, de unde o să vă cumpere tot felul de daruri... O să-1 iubiţi şi-o să aveţi grijă de .dînsul ?... Ai ?...
— Daaa ! Daa ! — se bucură, pe mai multe voci, urmaşii familiei Jimbla, fără să-mi dau prea bine seama dacă din pricina faptului că li-s unchi, sau pentru că vom călători împreună la motel, după cadouri, aşa cum anunţase Ânatolie (lipsit total, şi de astă dată, de cele mai elementare propensiuni pedagogice).
Văru-meu, cerînd un eonsimţământ optic din partea Feliciei, îşi deapănă mai departe circul demonstrativ :
— Acuma vă duceţi şi vă schimbaţi, apoi treceţi la bucătărie, să prînziţi, iar după aceea la treabă ! Ştie fiecare ce are de făcut ? Pentru că, din după-amiaza asta, toată gospodăria rămîne pe mîinile voastre. Noi, eu şi cu mămica, plecăm mîine în zori... Şi nu mai avem timp să ne ocupăm de gospodărie... E bine ?
— O.K., tăticule ! — răspunde vlăjganul de Babane. — Spre seară mulg vaca, pun laptele la fiert, iar o parte la prins, în oalele pe care le va opări Biba... Rînesc în grajd, fac baie şi mă duc la culcare...
— Şi eu strîng masa, spăl vasele, deretic'prin bucătărie, fac baie şi mă duc la culcare... — îşi declamă lecţia învăţată bălaia de Biba.
— Şi tu, Babacule ? — se interesează, tot demonstrativ, Ânatolie.
— Fac baie şi mă duc la culcare..:
-*- Ce vorbeşti, domnule ! Dar găinile ? — pare indignat văru-meu."
71
— Fac baie şi se duc la culcare... — răspunde curat ca lacrima înţeleptul familiei.
— Cum aşa ? Nemîncate ?... — întreabă stupefit Anatolie, privind îngrozit la nevastă-sa, probabil responsabilă cu educaţia gospodărească a clanului.
— Uite-aşa, tăticule ! Azi n-au făcut decît şapte ouă..: iar planul era de cincisprezece... Sînt prea grase, ca nişte beşniţe !... Nemîncate, ouă mai mult... Aşa m-a-nvăţat mămica 1...
— Bine, Babacule ! — e nevoit să aprobe Anatolie. —• Şi-atunci n-ai nici o treabă în după-masa asta ?...
— Ba da, tăticule... Dau drumu' la gaze în baie, aprind focul şi-aştept pînă se-ncălzeşte apa...
— Ferească sfîntul ! întîi aprinzi focul, şi pe urmă dai drumul la gaze ! Vrei să sărim în aer ?... Cine te-a-nvăţat prostia asta ?
— Tălică, tăticuţule ! — smiorcăie bondocul. — Te-am văzut totdeauna cum aprinzi baia... Dacă nu-i bine cum faci matale, atunci mai întîi aprind focul, şi-apoi dau drumu' la gaze... E bine ?
— Perfect I ;— aprobă îneîntat vărul Toii. — Şi după aia ?...
— Fac baie şi mă duc la culcare '. — repetă povestea Babacu, privind nevinovat la tăticuţul lui drag şi deştept. — Dar să mă sculaţi la film. să nu mă uitaţi !...
4
Temîndu-se probabil că discuţia nu mai are sfîrşit, Anatolie dă liber odraslelor să-şi vadă de sarcinile primite. Apoi, după dispariţia moştenitorilor, se-ntoarce spre mine şi-mi zîmbeşte îneîntat :
— E foc de deştept, dar e mic şi ia lucrurile cam mecanic ! Mînca-1-ar mama de Babacu Iu' tăticu ! Ce zici de copiii mei ?
— De ce numai ai tăi, — sare ca arsă Felicia, uitîn-du-se urît la bărbatu-său, — nu-s şi-ai mei ?
72
pentru restabilirea unui echilibru ce începea să pendu-consider necesară o intervenţie cit mai benefică : _[__ splendizi copii ! Minunaţi ! Rareori mi s-a-ntîmplat să-ntîlnesc nişte prunci atît de cuminţi şi inteligenţi !
__ gj iasă, nu exagera ! — zîmbeşte satisfăcut totuşi
văru Anatolie. * *• x---,
Pentru a-mi demonstra atirmaţiile, s-ar mai cere şi nişte consideraţii pseudoştiinţifice, drept care adaug :
s — Dealtfel e fapt constatat, din părinţi înzestraţi, rezultă urmaşi de excepţie, mult mai dotaţi decît creatorii lor aşa cum se poate aprecia şi-n cazul vostru ! Cel puţin Babacu, bondocul mi se pare o dulceaţă ! Parcă-mi seamănă, nu altceva !
Nu mă aprobă nici ufful din factorii de faţă. Pesemne n-am fost suficient de explicit. Felicia pare adîncită în nişte probleme extrem de abstracte, judecind după privirea ei pierdută în neant, iar văru Toii apelează discret, dar repetat, la clondirul cu rachiu de afine.

Bună gafă trebuie să mai ți comis, de vreme ce nimeni nu mă felicită pentru originalitatea observației mele psiho-sociale.
Activitatea gospodărească a copiilor se desfăşoară conform indicațiilor părinteşti, îndelung prelucrate în ajunul ^osirii mele, deoarece vaca muge groaznic, declanşînd o hărmălaie nemaipomenită în „garajul" personal, vasele din bucătărie zdrăngănesc din ce în ce mai sonor, cratițele bubuie, oalele detună, totul decurge astfel, încît părinții să fie convinşi de asimilarea cunoştințelor predate.
Felicia tresare neliniştită la fiecare zgomot mai insolit, însă la privirile rugătoare ale lui Toii, se astîmpără şi rabdă ca o martiră.
La un moment dat, pe cînd îmi aprind o nouă țigară, rm-amintesc că „Bombița" zace la soare, nedescărcată. II chestionez pe văru-meu :
— Pot să bag maşina-n curte şi să procedez, în consecință, la scoaterea catrafu.selor ?
— Se poate, Al, băiatule ? — exclamă surprins Anal oî ie.
■— Adică ? — mă mir de ieşirea lui văru-meu. -
— Cum s-o bagi In curte ? Păi* avem garaj, fratele meu... Mîine, în zori, după ce plecăm la Tîrgovişte, la cursurile de reciclare, cu „Dacia" noastră, beciul rămîne liber... "^
— Beci sau garaj ?
— Am transformat unul din beciuri în garaj ! E clar ? '„Dacia"' mea se simte foarte bine şi-n boci...
— 1300 ?
— 1100 ! Din primele serii...
— Şi pînă mîine ?
— îți laşi maşina unde se găseşte, iei doar pijamaua pentru la noapte, iar mîine, împreună cu copiii, o descarci în doi timpi şi trei mişcări... De-acord ?
— Absolut ! — îi răspund satisfăcut de amabilitatea cu care-mi pune la dispoziție garajul din beci.
La şapte şi jumătate masticăm de zor. aproximativ aceleaşi merinde de la prînz. La opt intrăm în sufrageria cantonului, un soi de living-room, unde-i instalat şi televizorul. Prindem chiar şi timpul improbabil prognosti-cat de buletinul meteo. La ..Teleeneiclopedie", apar şi copiii. Deşi anunțaseră că se duc la culcare. După ce se încheie şi „Breviar"-ul, Felicia se duce să-1 trezească pe Babacu. în pijama, bondocul arată ca un mini-cosmonaut.
La „întîlnirea de la ora zece", copiii cască spectacular, (plictisindu-se la vizionarea unor vechituri în a treia reluare. După ..Actualități", căscăm şi noi. Copiii au adormit de mult, fiecare în fotoliul său. îi cărăm pe rînd, cu forțe reunite, neîndrăznind să-i trezim. Chiar că arătau ca nişte

îngeri ! Numai că Babane era un înger de categorie grea? cîntărind peste 40 de kilograme.
Pe la miezul-nopții nu mai căscăm, ci bem cafele şi ne luăm un rămas bun, cu prelungiri. Mai o cafea, mai o „Snagoavă", mai o afinată, şi se face unu. Unu din noapte.
Anatolie are poftă de vorbă, Felicia îl susține, mult mai dispusă la taclale, şi pe la două ne decidem să părăsim living-room-ul, pentru a ne instala în agregatele de dormit.
Mi se prezintă toate încăperile cantonului, care-i, de fapt, o vilă în toată regula, vizităm odăile moştenitorilor Jimbla, bucătăria, dormitorul soților, baia, mai mult pentru a face cunoştință cu viitoarea mea oază de linişte, dar şi de creație.
— Ți-am repartizat living-room-ul, e mai pe gabaritul tău, dragă vere ! — mă anunță Felicia. — Ai unde să lucrezi, aici e şi televizorul, radioul, copiii sînt la distanță apreciabilă, între camerele lor şi sufragerie fiind coridorul, aşa că nu ne rămîne decît să-ți dorim noapte bună... Cu-atît mai mult cu cît divanul-pat e cumpărat recent, abia anul trecut... Noi plecăm în zori, nu ne mai vedem. Micul dejun îți va fi servit de Biba, care-i o bucătăreasă înnăscută.
— Dar nu se duce la şcoală ?
— Sigur că nu... Mîine-i duminică, în primul rînd, iar în al doilea rînd, sînt în plină vacanță...
— Măi vere Al, măi băiete, dar nu te-am întrebat; r- îşi aminteşte văru-meu, — ce roman scrii ?
— Toii dragă, în nici un caz un roman oarecare, ci unul detectiv, polițist !
Anatolie Jimbla, nedesmințit fecior al Jui nea Culiță, mă ia de după gît şi mă pupă pe frunte, parfumîndu-mă lejer cu-o boare de afinată :
— Nici o clipă nu mi-a trecut prin cap să scrii romane de aventuri. Cînd or să audă copiii, precis devii Dumnezeul lor... Şi totuşi, dacă stau şi mă gîndesc mai bine, avînd în

vedere că locuieşti în aceeaşi urbe cu tanti Ralița, era normal să devii scriitor de romane detective... Pesemne că de-aia ți-ai ales ca pseudonim Conan Doi... Te-ai gîndit la tatăl lui Sherlock Holmeş, nu-i aşa ? Nu cumva te paşte gîndul că eşti şi tu detectiv ?
— Ai avea ceva împotrivă ? Din fragedă tinerețe dovedeam aptitudini neobişnuite în acest domeniu...

— Dar de unde. Noi plecăm în zori, aşa că te poţi dezlănţui...
■15; CEALALTĂ FAŢA
Eram atît de obosit astă-noapte, încît, cînd mă trezesc bubuiturile de la uşa living-room-ului, constat că m-am culcat îmbrăcat. Nici nu-mi dau prea bine seama unde mă aflu. Numai tanti Raliţa obişnuieşte să mă trezească astfel, pentru a sta la o cafea de vorbă. Şi mereu îmi imaginez c-au sosit echipele de demolare, pentru a ne ruga să ne mutăm la bloc. Numai faptul că-mi identific ţoalele de călătorie, mă convinge că-s, totuşi, la cantonul Valea cu Urşi. Şi asta mă determină să-ntreb, cu una din vocile mele cele mai autoritare :
•— „Cine ba,te, noaptea, la fereastra mea ?" ■— „Eu sînt, dragă nene, nepotul tău iubit !" — îmi răspunde glasul fraged al unuia din copiii vărului Ariatolie, pentru ca apoi să continue : — Dar poezia sună altfel, că l-am citit şi eu pe Delavrancea...
— Bolintineanu — îl corijez eu, ezitînd însă.
— Eram precis, — recunoaşte posesorul vocii, — ştiam că nu-i ceva în regulă cu maestrul Delavrancea... Dar nu contează, mai bine scoală-te şi vino în bucătărie, să-ţi bei ceiaul, c-altminteri rămîi fără...,
76
Mai întîi crezusem că visez, dar acum. auzindu-1 pe Babane ameninţînd cu pierderea breakfast-ului, îmi dau seama că trăiesc cea mai crudă realitate. Pentru că, mi-i o foame de zile mari. Ce-nseamnă muntele !...
— Cit e ceasul ? — mai întreb eu, curios să aflu cît fusesem în stare să dorm.
— Şase. Şi ceva...
— Şi ce-ţi veni să mă scoli cu noaptea-n cap ?
— Lasă bancurile, unchiule ! Cine se scoală de dimineaţă, ajunge departe... Acuma înţeleg de ce nu-ţi merg romanele, după cum ne scria tanti Raliţa... Hai mai repede, că se răcesc ochiurile !...
Cînd aud de ochiuri, sar imediat din pat. De îmbrăcat nu mai e nevoie... Peste douăzeci de secunde pătrund intempestiv în bucătărie.
— Bună dimineaţa nu se spune pe-aici ? — îi iau eu la rost, cu cele mai educative ţeluri, pe moştenitorii Jimbla adunaţi în jurul mesei.
După ce tinerii mă privesc cîteva momente cu evidentă simpatie, se uită apoi unul la altul surprinşi, şi pornesc, pe rînd :
— Bună, Hombre ! — rosteşte zîmbind bondocul de Babacu.
— Noroc bun? măi frate ! — îşi mestecă vorbele Babane.
— Hello, El Fugitivo ! — salută cu gingăşie Biba.
Remarcîndu-mi gura rămasă căscată, încep să rîdă voioşi. Biba, năpîrstoaca aia de nouă anişori, abia abţinîndu-se, îmi arată un scaun fără spetează, invitîndu-mă să iau loc.
— Sîntem tari, unchiule Al, nu-i aşa ? — se interesează vădit încîntat Babane. — Dacă vrei să te ai bine cu noi, şi ţii să-ţi fie viaţa dulce, lasă-ne să fim neprefăcuţi, deschişi la suflet şi la inimi... Babacu-ţi zice „Hombre", fiindcă eşti bun şi lupţi pentru dreptate, întocmai ca indianul ăla, din filmul cu acelaşi nume. Biba te-a botezat El Fugitivo, deoarece ne-a scris tanti Raliţa
77
că mereu fugi după o oază de linişte, iar eu, dacă-ţi spur» „măi frate", înseamnă că te socotesc tînăr, alături ddB noi, la bine şi la rău... De-acord, unchiule Al ?... I
Nu-mi rămîne altceva decît să accept propunerea! vlăjganului de treisprezece ani, dar să şi apelez la lecturii<M mele pedagogice, în special la Makarento. f>rept care îl întind palma : ' 1
— Bate-ţi mîna, copii ! Să ne avem ca fraţii, deşi vân sînt unchi şi-mi sînteţi nepoţi... E-n regulă ? I
Entuziasmul îngerilor nu mai cunoaşte margini. 1
— S-a făcut ! — îşi exprimă acordul Babane. 1
— Salut, El Fugitivo ! — grăieşte Biba, zîmbind cui mărgelele ei.
— Eşti un adevărat Hombre, nene Al ! — îmi dă certificat de bună purtare Babacu, care la cei şase ani ai lui încă nu posedă o dantură completă, dar rîde fericit cu toţi dinţii pe care-i poate demonstra.
— Lăsaţi vorbele goale, scumpii mei nepoţi ! --- îi dojenesc eu, pe post de unchi modern^ la curent cu ultimele cuceriri ale celei mai tinere generaţii. — Mîncăm ceva, sau ne batem limba în gură ? Unde-s ochiurile alea de spaimă ? Şi despre ce fel de ochiuri e vorba ?
Biba se ridică urgent de la masă, se repede la maşina de gătit şi se-ntoarce de-acolo cu-o tingire imensă, în care sclipeşte un morman de aur lucios.
Servim imediat, forînd cu furculiţele în talmeş-balme-şul din tingire. Nici în rai nu se poate găti mai bine !
— Ce fel de ochiuri sînt astea, de vreme ce-s fărî-mate ? — mă mir cu gura plină, curios să aflu reţeta.
— Cu brînză telemea, şi încă de oaie ! — mă lămureşte Biba.
Observînd scăderea accelerată a cotelor mormanului de talmeş-balmeş, le propun imediat, vrînd, cu-acest prilej, să le

ofer şi-o lecţie de artă culinară :
— Haideţi să mai turnăm o şarjă de ochiuri... Dar ochiuri autentice, după o reţetă de-a mea... Mai sînt ouă ?
78
— Sînt ! — se bucură în colectiv generaţia.
— Dar brînză ?
— O putinică plină ! în beci... Iar în cămară vreo trei kile ! — mă asigură Babacu.
— Perfect ! Ia să vedem de cîte ouă avem nevoie ; cîţi sîntem la număr ?
— Şase... — îmi comunică vădit eronat Babane.
— De unde şi pînă unde ? — mă prefac eu mirat.
— Noi trei, iar matale trei... Nu ţi se spune Conan Doi ? Doi şi cu unu nu fac trei ?
Din cinci felii de telemea de oaie naturală, prăjite lejer pe fundul tingirii, peste care sparg zece ouă proaspete, aduse urgent de Babacu din parkingul găinilor, confecţionez nişte ochiuri de pomină, pe care generaţia cea mai tînără le hăpăleşte instantaneu, de mă lasă aproximativ flămînd. Şi eu care mă jenasem să prepar şase porţii, ne-vrînd să par mai mare decît sînt în realitate !
— El Fugitivo, eşti grozav ! Acuma te iubesc la nebunie ! — îmi declară pe faţă Biba, sărutîndu-mă pe frunte, întocmai după obiceiul lui bunică-su Culiţă.
— Au fost Jaune ?
— Dublu O.K. ! — mă felicită Babane. — De mîine ai să ne pregăteşti numai tălică gustarea de dimineaţă...
— Imposibil ! De ce vrei s-o jignim pe Biba, care-i o maestră culinară de excepţie !... — încerc eu să abat discuţia pe meleaguri mai pragmatice...
— Dar nu mă supăr deloc, El Fugitivo ! Chiar mă bucur ! — strigă încîntată Biba, zîmbindu-mi ştrengăreşte. — Şi-am să te iubesc şi mai mult !...
Sesizînd oarecari posibilităţi de-a mă transforma în bucătarul tribului Jimbla,- pun urgent lucrurile la punct :
— Regret, dar nu se poate. Am enorm de lucru... Şi sînt mulţumit şi cu gradul actual de dragoste din partea voastră... Ce urmează acum, după felul întîi ?
79
— Lapte fiert, niţel cam afumat, cu pune şi uni ue casă... — îmi comunică responsabila cu nutriţia noastră, bălaia de Biba. - . j i *
în vreme ce bem laptele, servit în nişte cam de lut uriaşe, de-aproape o jumătate de litru, Babane mă trage de limbă :
— Şi la ce lucrezi atît de enorm, unchiule Al ?
— Scriu un roman ! — îi răspund eu foarte grav.
— De care ? — insistă Babane. — Pentru copii ? __ Nu Un roman detectiv !
_ Cu Mannix ? — îl aud pe Babacu. — Minunat ! Ni-1 povesteşti şi nouă ? •
— Dar încă nu-i terminat...
__ Nu face nimic ! Ai să ni-1 povesteşti în fiecare seară, episod cu episod... — mă tranchilizează Babane. — Xă nici la televiziune nu se dă totul deodată. Gata, ne-am înţeles...
Pe la nouă, poate nouă şi-un sfert, putem considera c-am terminat cu micul' dejun care, de fapt, fusese un mare dejun de dimineaţă. Apreciind forţele sporite ale generaţiei, mă adresez tribului :
— Mergem să descărcăm „Bombiţa" şi să cărăm lucrurile în casă ? Mă ajutaţi ? . .
— Dar bineînţeles ! — îşi oferă imediat serviciile Babane.
Peste zece minute toate lucrurile se află împrăştiate prin living-room-ul cantonului, de-mi vor trebui cîtevâ zile pînă să le dau de rost. Nu-mi mai rămîne dedît să garez maşina în beciul lui Anatolie, originalul garaj ad-hoc.
Deoarece motorul nu prea vrea să facă aprinderea, apelez iarăşi la clanul Jimbla. Copiii mă împing. Maşina rulează încet, dar neastisfăcător, deoarece motorul tot nu vrea să pornească.
Cobor enervat din „Bombiţă" şi prospectez aşezarea boeiului-garaj, gîndindu-mă cu drag la inginerul de nepo-t.U-meu şi ia Lanu rvtuna, cart; ma asiguraseră ea „oom-bita"' merge ca ceasul. Dacă merge ca şi „Omega" mea, care mi-a stat încă de ieri, n-am nici un motiv serios să mă consider prea fericit.
Mă mai linişteşte însă dispoziţia garajului-beci. Panta care coboară mi se pare atît de dulce, încît dacă pornesc lejer la vale, este imposibil să nu pornească şi motorul.
împingem cu toţii „Bombiţa", pînă o aducem în dreptul beciului, mă sui la volan, bag în viteza a doua, apăs pe ambreiaj şi pun contactul. Generaţia îmi dă brînci la vale, iar „Bombiţa" se-ndreaptă vertiginos spre străfundurile beciului. Unde ajung cu bine, proptindu-mă cu bara de protecţie de zidul final. în aceeaşi clipă porneşte şi motorul.

Beciul se umple de fum, gaze şi zgomot, zgomot la care am o contribuţie majoră, deoarece tuşesc în disperare. Fug spre ieşirea din garaj,- unde mă întîmpină poarta pe care tocmai o-nchideau copiii, convinşi că-şi fac astfel datoria pînă la capăt.
Bat cu amîndoi pumnii, doar doar m-or auzi. Fumul emanat de toba de eşapament, în ciuda faptului că motorul iarăşi se oprise, de astă dată din motive necunoscute, sau cunoscute numai de eminenţii mei tanti Raliţa şi inginerul de nepot, se-aglomerează la ieşirea din beci.
— Eli, Hombre ! Tălică eşti ? De ce baţi ? S-a-ntîm-plat ceva ?
Babacu, cît e el de bondoc şi dolofan, reuşeşte să-mi deschidă, mirîndu-se nespus de supărarea mea ajunsă la paroxism.
— Nimic ! — îl liniştesc eu. — Unde-s Biba şi Babane ?
— în casă... Se joacă de-a mecanicii, cu maşina aia de scris litere !
Dumnezeule ! Dacă ăştia ţi-s îngerii, stăm prost cu =Eadrele tale J . ___ '..:._. ■ _____..:_____^

16) DSAGOSTE ÎN EXCES

în cele şase zile care s-au scurs, de cînd vieţuiesc în colectiv cu minorii Jimbla, pot spune, cu mîna pe cord, că mi-am format o nouă concepţie despre univers, lumea care ne înconjoară şi condiţia umană.
Supus permanent binefăcătoarelor lor influenţe, am ajuns să mulg vaca de trei ori pe zi, reuşind să sporesc producţia de lapte cu-aproape 12%. Găinile, datorită îngrijirilor mele atente, dar şi competente, au slăbit vizibil, dînd însă mult mai multe ouă decît înainte de sosirea mea la Valea cu Urşi.
în materie de întreţinere a garajului vacii am ajuns un autentic specialist. în fiecare dimineaţă. înainte de-a purcede la mulsoare, rînesc, strîng bălegarul, îl depozitez într-un colţ al grădinii de legume, aduc vreo cinci găleţi de apă, ca s-o adăp pe „Viţica" (acesta fiind numele sub care mi-a fost prezentată, deşi arată ca o vacă-monument-al-naturii), car cîteva tîrne de fîn, le dispun în iesle, îi administrez un masaj calificat al ugerului," după care îi fac toaleta de dimineaţă, spălînd-o cu furtunul şi frotînd-o, după aceea, cu cearceaful meu de baie. Abia acum se poate trece la operaţia cea mai fină, dar şi dificultuoasă. Şi anume, mukoarea. , i
Relaţiile rnele cu „Viţica" pot fi considerate ca bune. Cu excepţia momentului esenţial, cînd trebuie să mă îmbrac în halatul lui AnatoLie, dar care nu mă încape,* şi să mă apropii pe furiş de sensibila patrupedă, cu vadra într-o mînă, şi cu ştergarul în cealaltă.
„Viţica" se dovedeşte a fi o făptură gingaşă, blinda. Suportă cu demnitate şi plăcere trasul ţîţelor, pe care l-am studiat cu toată atenţia în manualul de zootehnie pus la dispoziţie de Babane, reuşind chiar să mulg la două ţîţe deodată, ca o ţesătoare la două războaie.
■■82
Fiindcă tot sîntem la sectorul producţiei de lactate, ţin să apreciez ca remarcabilă contribuţia mea personală în ce priveşte noile preparate, necunoscute pînă acum la cantonul cu Urşi, dar preţuite nespus de noua generaţie. Mă refer la : iaurt, kefir, lapte covăsit, babeurre şi frişca bătută. Deşi le-am fabricat conform reţetelor din manualul „Produse derivate lactate", depistat în biblioteca vărului Anatolie, nu-s totuşi prea convins că reprezintă chiar produsele cu denumirile de mai sus. Sînt posibile unele confuzii, sau chiar erori de concepţie, deoarece bănuiesc că pentru fabricarea kefirului ar fi nevoie de-un baccilus lacticus special, importat din Asia. Şi totuşi, excelenta băutură pe care o furnizez sub denumirea de kefir se bea cu delicii, cerîndu-mi-se cantităţi din ce în ce mai sporite.
După ce lichidez problemele aferente „Viţicii", trec la munca de jos, la sapă şi lopată. Adică mă-ngrijesc de pră-şitul straturilor de morcovi, ţelină şi sfeclă. Nu ştiu dacă ceea ce execut eu e chiar prăşit, dar lucrare agricolă se poate chema oricînd.
Deocamdată mă asistă Babacu. Cu mîinile la spate, îmi supraveghează operaţiunile, atrăgîndu-mi atenţia de fiecare dată :
— Ei, Hombre, iar ai tăiat un morcov ! Ala-i păstîr-nac, nu cartof !
înţeleptul bondocei, durduliu şi îndesat, numai în blugi, desculţ şi cu părul neţesălat, se prăjeşte la soare, plimbîn-du-se de colo pînă colo, total nesatisfăcut de calitatea lucrărilor mele agrare. Din sclipirea şugubeaţă a ochilor săi de

perlan albastru, deduc că se amuză cumplit, văzîndu-1 pe unchiu-său, ditamai scriitorul, agramat absolut în materie de legumicultura.
—r Hombre ! Fii atent ! Roşiile se copilesc, nu se tund ca via... De ce le retezi vîrfurile ? Vrei să murim de foame la toamnă ?... Acolo-i rodul... Stai pe fază, pîn' o chem pe-Biba să-ți arate care-s copilii...
83
Biba se iveşte alergînd, alertată de informațiile lui Babacu. Examinează rapid dimensiunile dezastrului, apoi îmi transmite indicațiile de rigoare, cu mîinile sprijinite în brăcinarul blugilor ferfeniți :
— El Fugitivo, vezi lăstarii ăia de sub brațul frunzelor, de la subsuoara lor ? Perfect... Ăia-s copilii.
— Ei şi ?. . — întreb eu, sperînd să aflu unele detalii suplimentare. — Ce-i cu ei ?...
— Trebuie să-i rupi, deoarece mănîncă din hrana rodului viitor !
— Pe toți ? — mă mir eu, privind la cele cîte va sute de fire de tomate, cu vrejuri încîlcite, răsucite pe lîngă araci...
— Dar bineînțeles ! Şi după aia legi toate vrejurile căzute...
— De ce ? Ca să nu curgă seva din ele ?
— Unchiule Al, cine te-a-nvățat să scrii romane, nu ți-a dat şi lecții de botanică ? Cum poți să spui aşa bazaconii... Vrejurile se leagă de araci, după ce le descurci mai întîi, ca să crească în sus, nu alandala. Iei rafie din cămară, o tai pe măsura mîinii, o faci mănunchi, ți-o agăți la brîu, după ce o înmoi în apă, şi-i dai drumu'... E clar ?
— Extra clar ! — o asigur eu, îneîntat de primul meu contact cu misterele culturii tomatelor.
— Dă-i bătaie. El Fugitivo, că eu mă duc la „Dak-tari"... Şi nu uita de găini !
Diavolița îşi zvîrle părul bălai pe spate, îmi zlr&beşte plină de dragoste nepotină, şi dispare numaidecît, dînd fuga spre televizorul din living-room.
Soarele frige din ce în ce mai caustic, creierii îmi fierb mocnit, la foc încet, iar mîinile mi s-au înverzit pînă la umăr, de cîți copiii am rupt şi cîte vrejuri am legat.
După vreo două ceasuri mă odihnesc nițel, sprijinin-du-mi mîinile de şalele ce mă dor chinuitor, privind sa- * tisfăcut la firele de roşii, Acum arată splendid, de parcă ar fi ieşit de la frizer, rase, tunse şi frezate. N-aş zice c-au
84
mai rămas prea multe frunze, însă abia urmează să crească. Şi-atunci am să le aplic un nou copilit, să nu se tufească.
Babane, cave apreciază cu priviri îngrozite rezultatele, mă mobilizează :
— Fiindcă tot ne-ai lăsat anul ăsta fără roşii, ne pregăteşti prinzişoru], şi după aia te-apuci de paddock-ul păsărilor... Trebuie curățat, adunate ouăle, uruit porumbul, de tocat nişte grașiță pentru bobocii de rață, lasă c-o să-ți explic eu la masă, în vreme ce-o să gustăm cîte ceva...
Prînzişorul, în concepția celor mai tineri membri ai tribului Jimbla, reprezintă gustarea de la orele 11, o mică reînvigorare a forțelor.
La măsuța din bucătărie, Babacu, Biba şi Babane mă aşteaptă nerăbdători, zdrăngănind cu tacîmurile şi farfuriile.
— Astăzi vă servesc brînză de vaci şi smîntînă, cu mămăliguță pripită, — îi anunț eu, mestecind de zor la mămăliga din ceaunel, — iar după aceea luăm şi cîte-o cană de kef ir ! E bine ?
— Minunat, unchiule Al ! — strigă încîntată Biba, care ar fi trebuit, conform asigurărilor date de vărul Anatolie, să se ocupe de nutrirea personalității mele.
— Ei, Hombre ! — mă cheamă Babacu, zîmbindu-mi atrăgător, dar şi perfid. — Ochiuri nu ne dai ? Aşa cum le faci tălică, pe brînză prăjită.
— Nu, Babacule scump ! Că n-am apucat să strîng ouăle...
— Păi vezi, dacă nu te îngrijeşti la vreme de gospodărie ! Rămînem flămînzi !
Bine că apuc să mă uit la fiertura din ceaun. Mămăliga pornise să se prindă, emanînd un lejer parfum de afumat. Sînt unii care chiar o preferă aşa, dar n-aş dori să mai fiu admonestat, supus unei critici a maselor de consumatox-i.
85
Deşi observ pe chipurile comesenilor semne de surpriză mascată abil, dar cu multă îngăduință, ceea ce presupune depistarea unor defecte de fabricație a mămăligii, brînza de vaci (preparată de mine, cu minutele mele) precum şi smîntîna în care se scaldă din belşug, abia culeasă de pe cele şapte oale cu lapte pus la prins, se bucură de cele mai largi sufragii.
După ce dăm gata „prînzişorul", fac puțină conversație cu generația, prilej de a-mi mai trage şi eu sufletul. îl chestionez pe Babane, cel mai în vîrstă membru al tribului Jimbla :
— Ascultă, şefule, am uitat să vă-ntreb : voi nu sînteți pionieri ?
— Dar bineînțeles... Pionieri şi premianți... — se fudulește Babane.
— Pe mine m-au primit chiar anul acesta, şi-am şi tobiță ! — mă anunță fetița, scuturîndu-şi părul bălai. — Vrei să-ți cînt ceva ?
— La tobă ? Ferească Dumnezeu ! Aş prefera să-mi povesteşti ce acțiuni pioniereşti aveți planificate pentru ■timpul vacanței! Dar, mai întîi, la ce şcoală învățați ? La Curtea-de-Argeş ?

— De ce la oraş, dacă-i Vadul cu Peşti lîngă noi, la doi kilometri ? — se miră Biba.
— Ce Vad ? — intervin eu, intrigat de apariţia acestei denumiri ademenitoare.
— Satul cel mai apropiat. Cu şcoală generală, magazin universal, cămin cultural... — îmi explică Babane.
• — Şi peştii ? — exclam oarecum dezamăgit. «
— Lîngă sat... în lac ! — se bagă în vorbă şi Babacu, înţeleptul familiei. — Dar te pricepi să dai la peşte ?
Ce să le mai spun acestor fragede vlăstare că-s unttl din cei mai dotaţi pescari din sectorul 3, membru onorific al conducerii filialei !
86
— Da ! Cu undiţa, cu lanseta, cu priponul, cu ce se nimereşte... Peşte să fie, că bălţi sînt destule !
Acestea fiind zise, ridic şedinţa şi pornesc resemnat spre parkingul găinilor. Mă aşteaptă treburile...
— Hombre ! — mă strigă din urmă Babacu.
— Ce-i ?
— Vin să te-ajut şi eu, mă primeşti ?
— Dar bineînţeles ! — mă bucur eu, simţind unele mutaţii în conştiinţa tribului.
Pe cînd ne deplasăm împreună în direcţia respectivă, Babane şi cu Biba ne ajung din urmă. Nu-i mai întreb ce vor, deoarece intenţiile lor îmi sînt clare. B\ba poartă pe după braţ un coşuleţ, pesemne pentru strîns ouăle, iar Babane un ditamai tîrnul, ca să mătură paddock-ul. Le zîmbesc din mers.
Zîmbindu-ne reciproc, lucrăm rapid şi eficient, termi-nînd totul în mai puţin de-c jumătate de oră. Babacu to-case grăşiţa pentru bobocii de raţă, şi-i alergase prin toată curtea păsărilor, strigînd la ei : „Mani-mani, mani-mani". Biba adunase ouăle, găsind şi cîteva mai vechi, uitate de mine prin cuibare, încă din zilele precedente. Babane trăgea cu tîrnul, stîrnind un colb de spaimă.
Multe feţe mai au şi heruvimii !
17) TRIBULAŢII DIVERSE...
Pe la pfînz încep să-mi pierd, încetul cu încetul, iluziile.
Primul care a dispărut din cîmpul meu vizual s-a dovedit a fi Babacu. Urmat peste cîteva minute de Biba. Numai Babane a • mai zăbovit cîteva clipe, privindu-mă
cum verific uşiţele coteţelor. Dar, neobservînd pesemne nimic notabil în activitatea mea de „găinar", se topeşte şi el.
Mulţumit de rezultatele subsemnatului în muncă, plec şi eu, cu intenţia fermă de-a face un duş, în speranţa că voi reuşi să-mi dau jos stratul de verde obţinut la copilitul şi legatul roşiilor.
Spălat, ecarisat total, dau să intru în living-room, pentru a mai citi cîteva rînduri din ultimul capitol al romanului. Deşi sînt atît de vlăguit de puteri, încît aş prefera să-i trag un puişor de somn.
Dar îmi piere şi somnul, şi oboseala. Manuscrisul nicăieri. Nici lucrurile pe care abia reuşisem să le aranjez după descărcarea lor din „Bombiţă". După căutări disperate, care durează mai mult de-o oră, le găsesc în bufet. Şi manuscrisul, şi maşina de scris (abia reparată de mine, cu forţe proprii) şi pijamaua, şi lecturile. Totul fusese înghesuit şi îngrămădit în rafturile inferioare ale bufetului, într-o dezordine cumplită.
Se simte mîna unei gospodine, căci Biba fusese dejurnă cu dereticatul. Şi chiar în clipa cînd vroiam să plec după ea, s-o întreb unde-mi cazase papucii de casă, bălăiţa îşi face apariţia. Udă leoarcă, cu hainele şiroind de apă, în picioare cu papucii mei personali, iar în mînă cu buretele meu de baie, din latex natural.
— Ce-i cu tine, domnişoară ? — exclam eu îngrozit. .— Ce-ai păţit ? Unde-s Babacu şi Babane ?
— Ce te sperii aşa, El Fugitivo ? — întreabă zîmbi-toare Biba. — Am fost cu toţii în beci, să-ţi spălăm „Bombiţa"... Că era într-un hal de murdărie, încît ne-ar fi fost ruşine să ieşim cu tălică la plimbare...
,":— Dumnezeule ! Şi cu ce-aţi spălat-o ?
88
\r
— Stai liniştit, unchiu Al ! Că ne pricepem, doar avem şi noi maşină. Cu furtunul de la grădină, iar apoi am şi şamponat-o, cu un săpun formidabil... L-am găsit la baie... „Barbone", aşa scria pe tub...
■ — Săpunul meu de bărbierit ! — grăiesc cu glas stins.
— Nu ştiam la ce-1 foloseşti, dar pentru maşină e minunat, face un clăbuc de nici acuma n-au reuşit băieţii să-1 spele... Mai ales de pe scaune... Au încercat şi cu furtunul, şi cu măturică, şi cu peria de scînduri... Nu se ia deloc !... înmărmurit de dimensiunile tragediei, mai încerc o întrebare :
— Şi ce căutai aici ?
— Nu aici, ci în baie ! îmi trebuie un lighean...
— Pentru ce ?
— Garajul n-are scurgere pentru apă, şi trebuie să scoatem zoaiele din beci, că s-au adunat cam multe... Stai liniştit, El Fugitivo, că rezolvăm singuri problema... C-avem şi noi maşină...
— Şi tot în beci o spălaţi ?

— Nu. în curte... Că-i mai^ mare, şi n-avem loc în garajul lui tăticu...
Unde eşti, tu, Jimbla Toii, să-ţi admiri îngeraşii de la Valea cu Urşi ? educaţi !
în jur de orele 15,35 reuşim să ne aşezăm la masă, după ce evacuasem apa din beci, scosesem maşina la soare, să se zbicească, şi demontasem întreaga tapiserie, pentru a îndepărta orice pericol de atac al mucegaiului. în schimb, săpunul de bărbierit „Barbone" se dovedeşte inadecvat pentru degresarea caroseriei, întrucît vopseaua a căpătat un luciu straniu, gras şi slinos, care însă nu se ia.
Entuziasmaţi de succesele dobîndite în colectiv, copiii mă mobilizează să pun mai repede de mîncare, fiind astăzi de jurnă şi pe bucătărie.
Cuminţi, inteligenţi, intreprizi, liniştiţi,
89

— Hombre! — gîngure Babacu, cu ochii rîzîndu-i albaştri în cap. — Ce ne dai astăzi ?
— Ne-ai făcut ştrudelul promis ! — se interesează Biba, manifestînd o lăcomie ce mă determină să nu-i prevăd o siluetă corespunzătoare, chiar într-un viitor mai apropiat.
— Măi fratele meu, — eşti formidabil, — încearcă să mă „flatuleze" Babane, — ai nişte idei de te doare mintea ! Dacă nu-ţi trecea prin cap să scoţi apa din capacul Delco-ului, îţi rămînea „bombiţa" la murat ! Acuma ce-i facem, ne dai odată prînzul ? Nu vezi că sîntem în întîr-ziere ? Tragi de timp ?...
Spre surprinderea generaţiei, care mi-nţelegea de ce şed în continuare pe scaun, le demonstrez ce-nseamnă un lucru pregătit din timp, cu plan şi-n detaliu. Mă răsucesc lejer, întind mina şi trag de căruciorul-servantă, pe care-1 aveam lîngă mine, acoperit cu-o feţişoară de masă.
Explozia de bucurie a năpîrstocilor îmi mîngîie inima. Dealtfel, de ce să nu fiu sincer, şi pe mine mă încîntă priveliştea bucatelor dispuse pe platouri şi-n castroanele uriaşe, specifice familiei Jimbla.
încă din zori, pe cînd copiii dormeau, mă apucasem de pregătirea prînzului de-acum. Salată de varză acră, cu boia de ardei, usturoi tăiat mărunţel (iar nu pisat) ulei şi frunză de ţelină ; fasole bătută, cu multă ceapă prăjită deasupra, frişca nu altceva ; iar ca desert, ştrudel cu mere (la ale cărui foi trudisem ca un cîine, deoarece' refuzau mereu să se-ntindă) pudrat cu zahăr fin, adunat dintr-o cutie de rahat, rătăcită prin bufetul Feliciei.
— Nici nu şti cît te iubim, unchiule Al ! — îmi declară un amor nebun şmecherul de Babane, dînd primul iama prin fasolea bătută, din care-şi serveşte o porţie impresionantă, golind aproape jumătate de platou.
Nu mă las sedus, deoarece mai fusesem abandonat, şi ştiu ce-nseamnă să fii slab, la figurat, nu la propriu.
90
— Dacă nu mi-aţi mai ascunde lucrurile prin bufet,' dacă nu mi-aţi umbla prin manuscrise, rătăcindu-mi paginile, v-aş iubi şi eu, că doar unchi vă sînt! — le declar cu glasul îmbibat de cele mai educative impulsuri. ,j
Bălăiţa de Biba, scuturîndu-şi ştrengăreşte părul ca paiul, îmi zîmbeşte cald, îşi duce mîna la inimioară şi-mi dă cele mai liniştitoare asigurări :
— Nene Fugitivo, îţi dăm voie să ne certi cit doreşti, pentru c-o meritäm. N-o să ne mai amestecăm în- odaia dumitale de lucru, ai să te îndeletniceşti singur cu dereti-catul... Dacă ţii neapărat, nici nu-ţi, mai mătur. E bine ?
— Tu ce părere ai, Biba ? — îi întind eu o cursă pedagogică.
— Sînt mică, unchiule Al, şi nu mă pricep ! Te las pe matale să judeci, de unul singur, ce e rău şi ce e bine !..,,
Pus într-o oarecare încurcătură, renunţ să mai discut pe-aceeaşi temă şi-mi văd mai departe de masă. Dacă mai stau mult la palavre, risc să rămîn flămînd. Pentru că, în vreme ce mă ocupam de probleme educative, ţinînd cu orice preţ să lămuresc responsabilităţile, Babacu a şi râs fasolea bătută, Babane a redus sensibil salata de varză acră, iar Biba, care în timpul explicaţiilor provocate de mine îşi şi vîrîse mîna în tava cu ştrudel, manevrează serios şi intens ducînd la guriţă bucată după bucată.
După-amiezele sînt mult mai liniştite. Mi se îngăduie să trag un puişor de somn, dar foarte redus ca durată, deoarece îngerii pornesc în deplasare pe teren, la piscina motelului „Craiul Munţilor", iar eu, cu ochii cîrpiţi de neodihnă, mă-ndrept către garajul „Viţicii", pentru mul-soarea a doua.
Mai înainte de-a o zbughi pe poarta cantonului, Babane mă prelucrase fin şi dulce, cu gura toată numai zîmbet :
— Unchiule, fii atent, ar mai trebui să treci şi prin livadă... Merii abia au legat, dar au rămas o mulţime de lăstari lacomi netunşi...
91
Abia pe la şase mi-amintesc de sarcina pe care mi-o trasase vlăjganul. Reuşisem cu brio să dau de mîncare la găini,

măcinînd la rîşniţa de mină vreo zece ocale de porumb, transformîndu-le într-o uruială de excepţie, să strîng ouăle de peste zi din cuibare, spărgînd numai vreo patru (din şaptesprezece), să fierb lejer laptele prins, pentru a-1 transforma în brinză de vacă dulce, pe care o şi pusesem să se scurgă la tăgîrcioi, să mai fabric o şarjă de kefir, iaurt şi lapte covăsit, şi să pregătesc cîte ceva de-ale gurii, pentru cina de la orele opt.
înciudat de omisiunea sarcinii cu livada, mă reped în magazie să iau un fierăstrău şi-o foarfecă. Peste cîteva minute umblu disperat prin livadă, îneercînd să depistez lăstarii lacomi. Ca orice detectiv care se respectă, dar care nu posedă nici un pk de noţiuni pomicole, aplic metoda deductivă, pentru a stabili ce-i aia un „lăstar lacom". Bineînţeles, îi identific numaidecît, urgent. La fiecare măr, şi-n livadă sînt peste cincizeci, dar numai Jonathani, există unele ramuri excesiv de încărcate cu rod. Pentru a nu slăbi din rezistenţa pomului, căruia pesemne îi vine greu să hrănească o cantitate prea mare de fructe, sarcina unui pomicultor conştiincios, bine pregătit profesional, e de-a suprima orice tendinţă spre lăcomie. E clar !
Din păcate, cînd apar îngerii sosiţi de la scaldă, nu izbutisem să tund lăstarii lacomi deeît la vreo zece meri.
Biba strigă la mine, încă din curtea cantonului :
— El Fugitivo, stai, opreşte !
Apoi îi aud tropotind în livadă, grăbindu-se probabil să mă îmbrăţişeze, pentru zelul de care dădusem dovadă.
Cînd îi văd dezamăgiţi, privind stupefiaţi la lăstarii lacomi plini de merişoarele cît o ghindă, îmi dau jîeama c-am lucrat prea încet.
— N-am putut mai mult, îmi pare rău, dragii mei ! — îmi exprim şi eu dezolarea. '

:— Fratele meu, e foarte bine aşa ! Dacă-i tăiai pe toţi, rămîneam fără livadă, se uscau merii ! — mă, linişteşte Babane, scărpinîndu-se încurcat la ceafă. — Lăstarii lacomi sînt ăia care n-au rod deloc ! înţelegi, unchiule ? Că doar eşti scriitor !...
— Nu "pricep o iotă ! Cum să fie lacomi, dacă n-au nimic pe ei ? Mi-s eu scriitor, dar de romane, nu de sfaturi agricole...
— E clar, El Fugitivo ! — declară şi Biba. — Romane cu crime şi detectivi, că de-aia tai în bieţii noştri meri, ca-n carne vie !
— Barem îi omori pe toţi, pînă la urmă, în romanele matale ? — se interesează curios Babane, intrigat pesemne de tendinţele mele asasine.
Adunăm, cu toţii, lăstarii sacrificaţi, îi îngropăm în fundul livezii, şi ne îndreptăm spre canton. Văzîndu-mă distrus de-un vîrtos sentiment al culpabilităţii, Biba şi cu Babacu mă sărută pe ambii obraji, Babane mă bate pe umeri protector, spunîndu-mi calm, dar şi împăciuitor :
— Nu te necăji, fratele meu, că-ţi cauzează la mimă ! De mîine ne ocupăm noi de' livadă... Iar matale ăi să-ţi vezi de treburile celelalte. Vaca, găinile, produsele lactate !
— Aoleu ! A treia mulsoare ! Am 'uitat s-o mulg pe „Viţica" J
— Hombre, eşti în pom ! — mă avertizează înţeleptul Babacu. — Ni-e foame şi matale nu eşti gata ? Dar ce-ai făcut pîn'-acum ?
Nu le mai răspund nimic, ci mă reped la garajul vacii. într-un sfert de oră sînt .gata, chiar şi Spre surprinderea mea, nu numai a „Viţicii". Administrîndu-i o mulsoare rapidă, — inovaţie spontană şi nevoită, — obţin ciubărul plin, fără copita de rigoare. E drept însă, mă abătusem de la una din regulele de bază ale mulgătorului de calitate, uitasem să-mbrac halatul lui Anatolie.
• Servim cina în living-room, în faţa televizorului. Adică, mai corect spus, eu servesc, iar îngerii mănîneă de zor. După ce se vizionează „Buletinul meteo", timpul improbabil neinteresînd pe nimeni, cu excepţia mea, care aştept timp urît şi noroS, să mai stea pe-aeasă generaţia, să-şi vadă de sarcinile trasate de tătitraţul lor drag, îngerii uită de mîncare, deoarece intrăm într-un western de excepţie, cu John Wayne şi Dean Martin.
De data asta lucrurile se petrec invers. Ei cu westernul, eu cu resturile cinei, deoarece mai văzusem de vreo două ori filmul. Din păcate, nu-mi mai rămăseseră decît nişte cartofi subdimensionaţi. Ştrudelul fusese lichidat total şi definitiv, aşijderea şi clătitele cu urdă şi mărar, la care lucrasem intens şi cu pasiune.
Văzînd că nimeni n-are de gînd să-mi mulţumească pentru alesele bucate pregătite, strîng masa, în vreme ce împuşcăturile roiesc de pretutindeni. John Wayne călăreşte vertiginos, Dean Martin cîntă din mers, bandiţii fug şi mor pe rînd, unul cîte unul, corespunzător indicaţiilor regizorale. Totul spre încîntarea şi satisfacţia majoră a ' generaţiei Jimbla, în cea mai tînără variantă a ei.
Cînd se termină filmul şi decedează toată lumea, ex-ceptîndu-i pe eroii pozitivi, care-s totdeauna nemuritori, termin şi eu cu treburile gospodăreşti. Vasele-s spălate, maşina curăţată cu „Tix", ştergarele puse la uscat şi cafeaua mea, căci îngerii nu folosesc băuturi excitante, gata dată în foc. Dar rămasă în suficientă, cantitate, pentru a umple două căni respectabile.
—■ Ei, copii, unchiu Al se consideră obosit, aşa că toată lumea merge la culcare — îi" atenţionez eu, pe-un ton din

cele mai pedagogice.
Copiii, cărora le-aş spune eu altfel^ daca ar fi proprietatea mea personală, mă privesc uimiți. Biba insă, recuperează urgent, şi mă supune unui mic interogatoriu :
— Matale, El Fugitivo, obişnuieşti să- bei cai'ea şi cînd dormi ?
— Sigur că nu !
— Şi cînd atunci ?
— înainte de-a mă culca...
— Şi nu-ți face rău ? Mai poți dormi ?
Balzac consumase zeci de mii de cafele, şi nu murise din pricina lor, ci, dimpotrivă, crease o întreagă comedie umană. Dar ce să-i răspund unui tînăr cadru, care trebuie educat cu grijă şi răbdare, în spiritul anticului principiu „mens sana in corpore sano", adică, în traducere liberă, „abuzul de cafea, nu poate duce la o minte sănătoasă".
— Rău nu-mi fac, dragă Biba... — încerc eu să pritocesc un răspuns cît mai nenociv. — Iar de culcat, noi scriitorii ne culcăm foarte tîrziu...
— Fratele meu, eşti omul nostru ! — îl aud exclamînd entuziast pe îngerul Babane. Ai să ne povesteşti din romanele tale cu detectivi...
— Hombre ! Te rog şi eu. Mult de tot... Că sînt mic şi necăjit ! — intervine bondocelul Babacu, instalîndu-se direct în brațele mele, şi începînd să mă sărute pe obraji.
• Pînă la miezul nopții, reuşesc să le povestesc aventurile de la Posada şi Colțiilupchii, nevrînd să-i introduc în misterele romanelor de ficțiune. Succesul obținut depăşeşte orice aşteptări. Babane, singurul care mai consumase (probabil pe ascuns) ceva romane detective, mă bate drăgăstos pe umeri şi-mi comunică :
— Unchiule Al, ce mai, eşti mare ! Ne-ai rupt gura ! 'Auzi, domle, ce bandiți, ce găinari ! Şi cînd te gîndeşti că şi pe la noi mai sînt huidume dintr^astea...
— Măi nepoate, nu-i băga în aceeaşi oală pe toți cei care nu-ți plac ție ! Nu te pripi... — îl mai temperez eu pe Babane, intrat, evident, în plină transă detectivistică.
— Ba nu mă pripesc deloc, unchiule, că ziua vînd '„Ci-co" la tonete, în sticle destupate, şi mult mai multe decît.au primit de la magazie, sau fabrică gogoşi înfuriate din făină cumpărată de la particulari, iar pe-nserate îi
95
vezi cum se fîțîie ca nişte lorzi, trăgînd din „Kent"-urf lungi, îmbrăcați mai elegant ca morții... Acuma sînt precis că şi ăştia-s nişte criminali ! Nu-i lucru curat, măi fratele meu.! La „Craiul Munților", ascultă la mine, miroase a durere !...
Una din diodele sistemului meu neuronic începe să se-nfierbînte. înseamnă că-i ceva în neregulă la „Craiul Munților" ! după cum era şi de aşteptat. Şi imediat îmi trece prin cap o idee de excepție, normală la un detectiv de talia mea.
— Scumpii mei nepoți ! Dragilor ! Vă propun ceva excepțional !
• — Spune, unchiule Al ! — mă îndeamnă curios Babane.
— De mîine vă reluați activitățile voastre obişnuite, aşa cum v-au fost trasate de către părinți, pe mine mă eliberați de sarcinile pe care mi le-ați pus în cîrcă, abuzînd de sentimentele mele, iar eu vă promit solemn, cu mîna pe cord, c-am să vă povestesc în fiecare seară rezultatele anchetei pe care am s-o declanşez la „Craiul Munților". Pentru că simt ceva intrigatoriu în spusele lui Babane, dacă-i chiar aşa cum susține el...
18) VADUL CU PEŞTI — INEXISTENȚI, DAR SCUMPI
Toată noaptea am fost frămîntat de cele mai îmbietoare gînduri detectivistice, pus în priză de Informațiile de „branşă" furnizate de noua generație a tribului Jimbla. Dar nici n-am dormit liniştit.
Pînă dimineața, am luat cinci hotărîri decisive, toate contradictorii. Abia la trezire, cînd cobor din pat,~direct
96
în. papuci, trec la a şasea variantă, ce mi se pare mult mai acceptabilă.
— Ce-i facem, fraților, — îi întreb eu pe urmaşii familiei Jimbla, la mini-dejunul preparat şi servit de Biba, — renunțăm astăzi la declanşarea anchetei de la motel ? Aş avea nevoie de informații mai ample, şi simt nevoia stringentă, pur intelectuală, de-a sta cu voi de vorbă mai pe îndeletele, ca să-mi pot forma o opinie, să mă edific pe deplin, global şi complet !... Dar ar trebui să conversăm la adăpost de urechi streine...
— Ei, nu mai spune, măi frate ! — mă întrerupe Babane, în timp ce-şi întinde untul de casă pe felia de pîine. ■— Chiar atît de groasă să fie situația, încît să ne temem şi de „Vițica", sau de orătăniile din curtea păsărilor ?
— N-ai dreptate, Babane, n-ai pic de minte, aşa cum are unchiul'. Neapărat trebuie să mergem undeva, să stăm de vorbă cu el, să-i spunem tot ce-am văzut pe la „Craiul Munților"...'— intervine, mult mai comprehensivă, Biba. — Găinăriile se fac pe ascuns, nu la vezeală, şi, dacă şmecherii or fi aflat că detectivul Conan se află prin regiune, precis c-au pus oameni la pîndă... Nu-i aşa, El Fugitivo ?
Fetița, bineînțeles, exagerează. Nici aşa să n-o luăm. Dar e lucru cert că prezența mea începe să-şi arate roadele, deoarece copiii pornesc să gîndească analitic, să-şi filtreze observațiile. Sînt extrem de mulțumit. Cresc cadre noi...

îmi sorb concentrat cana cu lapte fiert, sesizez un lejer gust de afumat, dar trec peste asta, deoarece laptele prins mi-amintdşte totdeauna de păstrăvii afumaţi cu care mă ospăta Doru-doctoru, prietenul şi dieteticianul meu de excepţie. Or, ce să ne mai ascundem după degete, păstrăvul e şi el peşte... Peşte !...
97
V — De-a biza
-■- — Biba ! Babane ! Babacu ! — strig eu perforat de-o idee fantastică. — Am găsit !
— Ce ? în lapte ? — mă chestionează bălăiţa de Biba, temîndu-se să nu fi detectat vreo muscă-n cana cu preţiosul şi întremătorul lichid.
— Nu mă-ntrerupe, Biba, lasă-mă să-mi continui expunerea ! — o dojenesc eu suficient de blajin, pentru a nu-i produce vreun complex de culpabilitate. — Am găsit locul... Unde să putem discuta pe larg, să-mi povestiţi tot ce-aţi observat la motel ! Ştiţi unde ?
— Eu ştiu, Hombre ! — se bagă în vorbă şi Babacu, exact ca musea-n lapte. — în beci!...
— N-ai ghicit, Babacule ! — îl dezamăgesc eu. — La Vadul cu Peşti, acolo ne ducem... Plecăm cu „Bombiţa"...
— Unchiule Al, eşti mare ! — exclamă Babane, pro-cedînd imediat la un sărut pe frunte.
Şi să mai zicem că nu se transmit ereditar anumite ticuri !
După ce mă sărută şi Biba, iar Babacu mi se aruncă de gît, străduindu-se să escaladeze pînă la frunte, vlăjganul avansează şi-o propunere :
— Unchiule, dacă tot mergem la Vadul cu Peşti, hai să luăm cu noi şi undiţele lui tăticu, şi lanseta, juvelnicul şi minciocul...
— Păi are balta ceva peşte ? — mă interesez, devenind brusc vechiul pescar sportiv de excepţie. — Mişcă ? • Muşcă ceva ?... "~ «•
— Nebunia lumii ! — mă asigură Biba, prima fetiţă amatoare de pescuit pe care o-ntîlnesc în viaţa mea.
în mai puţin de-o jumătate de ceas organizăm expe-^ diţia. Biba se ocupă de spălatul veselei, Babacu de orătănii,,: cărora le aruncă vreo zece ocale de uruială, să le-iajungă: pe toată ziua, iar eu cu Babane aplicăm o mulsoare dublă „Viţicii", storcîndu-i ultima picătură de lapte.
„Bombiţa" nu mai prezintă probleme. Motorul, ca mai totdeauna, se îneacă lejer, dar nu vrea să pornească. Dăm cîteva ocoluri prin curtea cantonului, cu mine la volan, iar copiii la împins, şi în cele din urmă se-ndură. Bîrîie strănutînd şi zvîrlind nori de fum negru. Care, peste cîteva minute de mers în şoc, dispare. Rămîn, însă, cam tuciurii feţele tinerei generaţii.
îi expediez la baie, de unde se întorc ceva mai curaţi, dar nu excesiv, deoarece au toţi o nuanţă gri^deschis.
în clipa cînd demarăm în trombă, ieşind vraişte pe poarta curţii, simt că nu-i ceva m regulă şi pun o frînă de excepţie. Maşina derapează pe colbul drumului forestier, stîrnind un nor de praf colosal, de-ai fi ais că sîntem în plină explozie atomică. Abia ne mai vedem unul cu altul. Deşi, din pricina frânei prea bruşte, sîntem cu toţii pe scaunele din faţă, pasagerii din spate aflîndu-se în -circa noastră. Noroc că-s uşori, fiind vorba de Biba şi Babacu. Dacă-1 cazam în spate pe Babane, ar fi fost o altă viaţă. Căci vlăjganul, ciolănos ca şi taică-său, văru Anatolie, pare să tragă greu la cîntar. Iar de cînd mănîncă la aceeaşi masă cu mine, par să se fi întremat cu toţii, deoarece nu-i prea mai încap blugii şi cămăşile, care dau să plesnească pe ei.
— Ce s-a-ntîmplat, măi fratele meu ? — devine curios Babane.
— Unde-s undiţele, lanseta, juveînicul şi minciocul ?
— în dormitorul bătrânilor ' — mă infprmează Biba. Fetiţa coboară urgent din „Bombiţă", trecând peste corpul lui frate-său, iar peste cîteva minute se^ntoarce cu toate sculele de pescuit după ea, tirându-le.
După cele păţite, avînd de acum oareşicare experienţă, întreb într-o doară :
— Ceva de-ale mîncării aţi luat ?
— Fii serios, unchiule, — mă tranchilizează Babane, —* n-o să ne umflam cu peşte ? Am luat numai chibrituri,
99 7* 2
sare şi pîine... Aprindem un foc de tabără pe malul lacului, şi frigem peştele la proţap...
Cu trestiile ancorate pe portbagajul „Bombiţei", sus pe acoperiş, demarăm din nou. Norul de praf pe care-1 declanşăm, demn de-un sirocco saharian, se aşterne încetul cu încetul peste tot, şi pe urmele „Bombiţei", dar şi p"e chipurile noastre de entuziaşti incurabili.
Drumul spre Vadul cu Peşti se dovedeşte de-o rară frumuseţe, dezvăluindu-ne privelişti de neasemuit.
Noroc că debitul verbal, incontinent şi extrem de bogat, al generaţiei tinere îmi mai distrage atenţia de la denivelările drumului. Babane şi cu Biba, iar uneori şi Babacu, mă pun la curent cu ciudăţeniile observate la motelul „Craiul Munţilor".
Deplasîndu-se cotidian, de cînd se lăsaseră căldurile, la piscina în aer liber a motelului, avuseseră prilejul să examineze fauna înconjurătoare, adică mutrele, ticurile şi tertipurile unor turişti cazaţi la motel şi în bungalowurile stabilimentului.

— Măi frate, e ceva de groază ce fac indivizii la ştrand! — mă incită cu insistenţă Babane. — N-ar fi. nimic că se mai leagă de fete, că nici ele nu se lasă duse, chiar am văzut-o pe una cum 1-a făcut k.o. pe-un nespălat, cînd a vrut s-o-mbrîncească în apă... Nu, nu de asta-i vorba, ci de bişniţarii sosiţi special pentru vacanţă. Şopo-căiesc între ei tot timpul, se dau pe lîngă maşinile străinilor... Nu fac nimic toată ziua... Chiar stau şi mă-ntreb ce fel de oameni îs ăştia ? Cînd mai muncesc, dacă-s tot timpul la motel, de cînd începe vara şi pînă se-nehide, ;,Craiul Munţilor" ? Iar de curînd a sosit o nouă garnitură,, cu nume de groază : Gherigogu, Durică, Jorj Arvanitache, Şmiţ, Lică, Mitzl şi Flory... Nu-i aşa că-i ceva necurat cu ei, măi frate ?

100

N-apuc să-i răspund, pentru că bălăiţa de Biba se avîntă în discuţie, furnizîndu-mi un-supliment de informaţii :

— Mai ales e unul, pe care-1 cheamă Jimmy Navar-relli... îmbrăcat numai din pachet, unchiule ! Precis că-i un italian evadat...

Devin brusc interesat:

— Nu-i cumva francez ? Şi nu i se zice şi Tatan.aşu ?..; Cum arată ?

— N-am auzit aşa ceva... E frumos ca Piersic, îmbrăcat ca Aurelian, oacheş ca Dichiseanu, tînăr ca...

— ... Florin ? — îi sar eu în ajutor.

— Nea ! — îşi bosumflă buzele Biba. — Mult, mult mai tînăr...

— Hombre ! Stai, să-ţi spun ceva ! — intervine înţeleptul familiei, Babacu Jimbla, bătîndu-mă cu pumnişorul lui scump, dar greu, pe creştetul capului, aflîndu-se chiar în spatele meu.

— De ce să opresc ? Spune-mi din mers ! — mă zburlesc eu la Babacu.

— Da' nu ţi-am. zis să opreşti ! Ţi-am spus să stai, să fii atent... Nenea ăsta, Navarrelli cum îi zice Bibuţa, cîntă şi el, dar nu la pian, ci la trompetă... L-am văzut eu, cum stătea ascuns după o maşină, şi sufla în trompetă...

— Şi ce cînta ?

— Nu ştiu, Hombre, că nu se auzea nimic... Cred că i se stricase goarna... Dădea din buze, şi nu-i ieşea nici un sunet !...

Suflet neprihănit de copil ! De unde să-i dea lui prin cap că Jimmy Navarrelli, cine ştie ce bişniţar bucureştean, îşi confecţionase o ascunzătoare ideală. într-o trompetă poţi piti şi ceasuri „Atlantic", şi inele de. aur, tot ce pofteşti. Dar, ca să nu-i dau idei năpîrstocului, care-i deştept foc, îi ofer o versiune suficient de plauzibilă :

101

— Nu ştie să cînte, de-asta nu se-aude nimic... Abia acum învaţă ! Înţelegi ?

— Sigur că nu ! De ce trebuie să-nveţe ascuns ? — ripostează Babacu.

Decis să opresc aici problema studiilor muzicale ale bişniţarului, îl lămuresc definitiv pe bondocelul nostru :

— Pentru că nu şi-a învăţat bine lecţia ! Şi-i era pesemne ruşine !

— Dar nu-i frumos să te piteşti, cînd ai greşit cu ceva ? Mai bine spui adevărul pe faţă ! Nu-i aşa. Hombre ?

— Dar bineînţeles ! — îi răspund eu, cu aceeaşi formulă folosită de tinerii Jimbla, de la care observ că mă molipsesc urgent şi-n proporţie de masă.

Biba pare preocupată de-o problemă, deoarece bate şi ea în craniul personalităţii mele :

— Unchiule Fugitivo, dar de ce se lipeşte numai lîngă maşina arhitectului ?

— Care arhitect, şi de unde ştii că-i arhitect ?

— Păi cine nu-1 cunoaşte pe domnul Maximilian, cel mai mare arhitect de la Bucureşti ?... Care zice c-a făcut hotelul .,Superb", aeroportul, şi-alte gări din ţară... De cfcid a venit la motel, acum" vreo două săptămîni, pare să fie cel mai simpatic turist... Se distrează şi cu noi, tineretul, ne-nvaţă să-notăm, să jucăm volley...

Interesant. Din ce în ce mai interesant. Enigma care-i frămînta mintea fetiţei nu-i din cele mai simple. Ce-o fi avînd Jimmy Navarrelli cu automobilul arhitectului ?

— Ce maşină are ? — mă interesez eu d6 turismul arhitectului. —: Te- pomeneşti că bişniţarul i-o fi pus gînd rău.

— O hodoroagă nenorocită ! Un „Fiat"-850 ! — îmi răspunde disprefuitor Babane.

Mi se umflă capul de-atîtea enigme. Arhitectul e mare, maşina-i mică şi dărăpănată, iar bişniţarul stă la pîndă lîngă ea, dar şi cu trompeta la gură !

102

Neapărat, chiar de mîine, trebuie să anchetez discret în sectorial motelului „Craiul Munţilor". E clar oă se pune ceva la cale... Mai ales că s-au ivit şi „bucureştenii" din filiera „Francezu"...

— Hombre ' Stai ! — mă atenţionează iarăşi Babacu.

— Iar vrei să-mi spui ceva ?

— Nu ! Stai şi te opreşte, fiindc-am ajuns...

Nu văd nimic. Nici satul" Vadul cu Peşti, nici lacul (cu sau fără peşte). Sîntem în plină poiană montană, înconjuraţi numai de stînci şi finefuri de curînd cosite.

— Fratele meu, aici coteste drumul, şi-o porneşte spre Hidrocentrală... La Vadul cu Peşti se merge ori pe jos, ori pe scurtătură...
Deoarece explicaţia lui Babane mi şe pare echivocă, cer lămuriri suplimentare :
— Nu ziceaţi, că pînă la Vadul cu Peşti sînt doi kilometri ?
— Pe jos... Nu cu maşina ! — mă dumireşte vlăjga-. nul. — Cînd ne ducem la şcoală, tăiem drumul peste munte, şi-ntr-o jumătate de oră sîntem acolo !...
Abia cînd mă angajez pe scurtătură, vîrîndu-mă cu „Bombiţa" pe nişte drumuri forestiere calculate pentru trotinete, îmi dau seama că nu miroase a bine. Sînt anumite treceri atît de înguste, încît mă tem serios pentru vopseaua şi tabla (şi-aşa suficient mîncată de rugină) a turismului meu.
Cînd ajungem însă la o costişă abruptă, trebuie, să-î dau jos pe toţi pasagerii, inclusiv Babacu. încetul cu încetul, dar şi gu ajutorul copiilor, răzbesc pînă la cuşma munoelului.
Aici opresc. Pentru că şi motorul se opreşte. De la sine. Atît de încins, încît s-ar putea prăji oehiurf pe el. Şi se opresc şi bieţii mei îngeri, vlăguiţi de supraefort.
— Asta-i lacul de la Vadul cu Peşti ? — îi întreb eu, arătînd la o autentică minune a naturii, o ogliadă de
3 03
apă albastră, mai albastră decît bolta cerului, şi care se-ntinde pe vreo cîţiva kilometri pătraţi.
— Dar bineînţeles, unchiule Al ! — mai reuşeşte să-n-gaime bălăiţa de Biba. — îţi place ?
— Enorm ! — sînt eu nevoit să răspund. l
— Atunci de ce n-ai vrut să venim, pînă aici,- pe jos ? — mă dojeneşte pumnişorul de fetiţă. — Cu ce ţi-am greşit, de ne-ai pedepsit în halul ăsta ?
După ce le făgăduiesc membrilor cei mai tineri ai tribului Jimbla că nu voi mai apela la serviciile lor, deoarece la vale „Bombiţa" va merge de la sine, ne luăm undiţele şi ne repezim în direcţia malurilor lacului.
Nu cred să fie trecut de zece şi jumătate, dar mă bîntuie o pîrdalnică de foame, atît de severă, încît aş renunţa bucuros la toţi peştii pe care urmează să-i prindem, în schimbul unui dărăbel de mămăligă. Chiar şi. rece, numai să fie însoţită de-o fărîmă de brînză de burduf.
Copiii şi-au şi montat undiţqje, lăsîndu-mi mie lanseta vărului Anatolie, un „Michel Prezon" de excepţie, din fibră de sticlă, şi prevăzut cu-o mulinetă „DAM", aproximativ în bună stare.
în mai puţin de-un sfert de oră, nici un minut mai mult, am prins, pe puţin, patru cutii de peşte. Fabricate la Tulcea, aruncate de turişti în lac, şi care conţinuseră, conform etichetelor, marinată de crap în sos tomat...
Copiii, mai norocoşi, se-aleseseră cu nişte morun şi nisetru. Tot în sos tomat, dar în cutii mai impozante.
Disperaţi, dăm la peşte încontinuu, deoarece-*nu există vreo speranţă de-a prinzi altceva. Mă doare mîna de cîte lansări am executat. Şi majoritatea la mare artă. Ca şi cum m-aş fi aflat în Deltă, la Mila 41. într-un tîrziu reuşesc să-1 prind în cîrlig, la numai cinci metri distanţă de mal, pe bietul Babacu. Infierbîntat de soare, se zvîrlise în lac să se scalde.
— Hombre ! Nu trage ! Mi s-a-nfipt cîrligul undeva, nu pot să-ţi spun ! Aoleu !
104
Şi eu care-mi imaginasem că prinsesem un crap de cel puţin şase ocale, cînd observasem bîţîindu-se vîrful lansetei. Ce-i drept însă, bondocelul înoată ca o lostriţă. Adică, mai corect spus, a înotat, deoarece acuma se străduieşte să facă pluta, pentru a evita un contact mai intim cu cîrligul.
Arunc cit colo lanseta şi mă avînt în undele strălimpezi ale lacului. Aşa îmbrăcat. Bineînţeles, mă-ncurc imediat în cei 30 de metri de nailon ce zăceau pe fundul apei. Mi se înfăşoară pe picioare, trag de el să-1 rup, dar fiind ceva mai gros, pentru crapi depăşind cinci kilograme, refuză.
— Babacule, ţin-te bine, că vin acuş-acuş ! — îl încurajez pe tînărul reprezentant al generaţiei, care se uita la mine, nu ştiu de ce, oarecum amuzat.
— Mă ţin, mă ţin, Hombre, dar tu te ţii ? —- se interesează evident neconvins Babacu.
Realitatea-i că nici eu nu cred să rezist.
Cu picioarele anulate de firul de nailon, mi-e imposibil să-naintez. Dar nici înapoi nu-i posibil. Bine că apa nu depăşeşte înălţimea mea, ajungîndu-mi doar pînă la gură. Şi nici nu-i chiar atît de rea la gust. Mă rog, apă de munte ! Babane şi Biba, care asistau curioşi, dar şi impasibili la tragedia ce se desfăşura în largul lacului, la cinci metri de mal, se decid în cele din urmă să ne sară în ajutor, înoată ca nişte campioni. Mai întîi extrag cîrligul din căr-niţa lui Babacu, apoi se-ndreaptă spre mine. Cu personalitatea mea, lucrurile decurg ceva mai greu. In cele din urmă, Biba iese la mal, ia cuţitul de spintecat peştii, revine şi-mi taie firul din jurul picioarelor, inclusiv un crac al pantalonilor.
Ajunşi pe malul lacului, ne felicităm reciproc. Mulineta se-nfăşoară acum extrem de uşor, nemaiavînd firul de nailon. Copiii îşi adună grijulii trestiile, minciocul şi juvelni-cul, iar eu îmi reglementez situaţia pantalonilor, tăind şi celălalt crac. Acuma-s în pantaloni scurţi, de parc-aş fi în clasa a doua elementară.
1,05

~ Fraţilor, pe cai, plecăm acasă cît mai urgent! — îi 'mobilizez eu pe cei trei îngeri ai clanului Jimbla.
— Nu plecaţi nicăieri, tovarăşele ! Mai întîi prezentaţi-mi carnetul!
Lîngă noi, la maximum şapte metri, un cetăţean paşnic, ba chiar şi zîmbitor mă somează să-i prezint carnetul. Deşi nu pare să fie de la circulaţie, ii comunic că posed carnet de conducere, vizat la zi, dar că l-am lăsat în maşină, în portofel.
— Carnetul de pescuit, tovarăşele, c-aici e lac, nu autostradă ! — mă lămureşte blajin simpaticul paznic. — Şi nu lac, ca toate lacurile, ci crescătorie de■ peşti !
— Care peşti, omule ? — încep eu să mă enervez.
— Care or să fie aduşi săptămîna viitoare, de la bazinul Nucet ! Deocamdată lacul se află gol, pînă-1 curăţăm de gunoaiele aruncate de turişti !
-— Şi-atunci pentru ce-ţi trebuie permisul de pescuit ?
— Ca să ştiu cu cît vă amendez... Cine nu-1 are, plăteşte 260, de lei. Care-1 are, numai 100 ! Fiindcă nici membrii Asociaţiei n-au voie să dea aici la peşte !
Deşi sînt membru al A.V.P.S.-ului, permisul îl am acasă, în Calea Moşilor. Am venit aici, la Valea cu Urşi, să scriu, nu să pescuiesc ! Aşa că îi înranînez paznicului banii, fără să crîcnesc, ba şi mai mult, chiar îl întreb :
— Trebuie să dau ceva şi pentru copii ? 4
— Nimic ! îi cunosc ! Sînt ai tovarăşului inginer Jimbla, dela canton !
— Dar sînt unchiul lor, vărul lui Anatolie Jimbla !
— Fără familiarisme, tovarăşe ! — mă dojeneşte zîmbitor paznicul. Ei sînt cruzi la minte, neştiutori... Pe cînd matale eşti ditamai omul ! Se poate ?
— Just ! Nu se poate... Dar costă ! — conchid eu spăsit.
106
19) ZOO-DEMONSTRAŢn
La întoarcerea acasă, „Bombiţa" se comportă admirabil; Motorul nu se mai încinge, dar nici nu funcţionează ire-proşabil, ci tuşeşte din cînd în cînd gutural, fără să-mpie-dice totuşi mersul maşinii, care, eventual, s-ar şi putea lipsi de serviciile lui, întrucît coboară la vale.
Trecem cu bine printre strîmtorile stîncoase, fără vătămări spectaculare. Ce mai contează cîteva zgîrieturi pe caroserie, un mîner ejectat şi vopseaua julită pe aripi şi portiere ? Principalul e că „Bombiţa" se mai ţine pe roţi, ooborînd din ce în ce mai vertiginos.
Generaţia tînără suferă demn de foame, renunţînd cu abnegaţie la peştii la proţap, gîndindu-se probabil că se va mulţumi acasă cu-o cană de lapte prins şi-un posmag de pîine.
Bazîndu-mă serios pe puterea exemplului personal, îndur şi mai demn decît bieţii copii, încercînd chiar să cînt melodia aia cu „portocala" (care îi şi place dealtfel lui Biba), mai mult pentru a camufla excesiv de sonorele ghiorţăituri ce se aud din direcţia martirizatelor mele măruntaie.
— „O portocală, şi-altă portocală..." — vociferez eu, închipuindu-mi că-s în plină voce, dar fără să cunosc prea bine textul cîntecului.
— El Fugitivo, nu ştii vreun cîntec cu de-ale mîncării, dar ceva "mai zdravăn ? — mă solicită cu glas timid, de pui de om înfometat, bălăiţa de Biba.
Zadarnic răscolesc prin memoria mea muzicală, trecînd rapid în revistă opere, operete şi oratorii. Nu găsesc nimic... Nu-mi rămîne decît să improvizez. Şi-ncep să cînt, răcnind din ce în ce mai emoţionat :
—„La Bacău, la Bacău, într-o mahala, se mînca, se mînca, numai tuslama ! După ea, după ea, lumea iar cerea, tuslama, tfcslama, numai tuslama '..."
107
"Amintindu-mi de tuslamalele de excepţie de pe Calea Moşilor, la vestitul „Odobeşti", simt că-s pe cale să mă podidească lacrimile.
— Hombre ! Nu te opri ! — se smiorcăie Babacu. —; Zii mai departe... Ce-a fost după tuslama ?...
Inspirat de succesul obţinut, precum şi de comanda primită, continui să improvizez, pe-aceeaşi melodie :
— La Bacău, la Bacău, erau patru fraţi, şi mîncau, şi mîncati, fasole cu cîrnaţi'."
Refrenul este reluat în cor de grupul vocal al tribului Jimbla :
— „Fasole cu cîrnaţi, fasole cu cîrnaţi !"
Şi-o ţinem tot aşa, pînă ne apropiem de cantonul Valea cu Urşi. La vederea căminului părintesc, Babane se opreşte din cîntare şi mă-ntreabă suspicios :
— Aia erau patru fraţi, nene Al, dar noi ce ne facem, că deşi sîntem numai trei, tot n-avem cîrnaţi ?
Accelerez, emoţionat de jalea din vocea vlăjganului. Totuşi îi răspund, pentru a-1 mai încuraja :
— Nici o grijă, Babane ! Sau cum spune marele detectiv Mannix : „No problems !". Ne orientăm la faţa locului !...

La fața locului, insă, jalea-i şi mai mare. Nici n-apucăm să coborîm ca lumea din maşină, că auzul ne este sfîr-tecat de mugetele disperate ale „Viţicii", de co.toodăcitul intens al galinaceelor, de măcănitul apocaliptic al rațelor şi-albobocilor. .
Ne repezim cu toţii îngroziţi, curioşi să vedem ce se întîmplă. Cînd pătrundem în parkingul orătăniilor, rămî-nem încremeniți. „Vițica" a evadat din garajul personal, ocupînd paddockul păsăretului. Umblă înnebunită în toate direcțiile, dînd impresia că vrea să găsească ceva. Din cînd în cînd îşi înmoaie botul în adăpătoarea secată a
108
păsărilor, după care sloboade un muget infernal, de sirenă de alarmă generală.
Orătăniile, speriate de manifestările neobişnuite ale patrupedei, zburătăcesc printre cotețe, decolînd brusc, ca nişte mini-elicoptere, pentru ca apoi să aterizeze, la fel de brusc, de-a dreptul pe spinarea vacii ieşite din minți.
După unele simptome, deşi mi-s numai detectiv, dar de excepție, sînt totuşi în stare să deduc ce are biata „Vițica". Pentru a nu produce panică, mă adresez prefăcut calm copiilor Jimbla :
— Dragii mei, nu vă speriați, trecem prin momente grele, ascundeți-vă cit mai urgent, care pe unde puteți, pentru că eu fug cu „Bombița", să aduc un veterinar... Deşi nu văd la ce-ar mai folosi ? „Vițica" a contractat o maladie groaznică, şi poate deveni un autentic pericol public 1
— Ce tot vorbeşti matale acolo ? — nu reuşeşte să mă-nțeleagă Babane.
— „Vițica" a turbat ! — îl lămuresc eu, conside-rîndu-1 mai mare şi mai apt să-şi dea seama ce-nseamnă teribila maladie.
Bâiăița de Biba începe să rîdă în hohote. De asta mă şi temean\. Precis face o criză isteriformă, din pricina spaimei. Porneşte să rîdă şi Babacu, ținîndu-se cu amîn-ctauă mîinile de acea parte a corpului în care se înfipsese cîrligul-lansetei, mai ales că, din cauza hohotelor de rîs, blugii căpătaseră o evidentă tendință de lunecare în jos. Dacă se contaminează şi Babane, stăm rău. Şi chiar aşa se şi întîmplă. Babane nu rîde, ci porneşte să chițăie, să se zvîrcolească.
— Hombre ! Stai, nu pleca ! — mă opreşte Babacu, văzîndu-mă c-o iau la fugă în direcția „Fiat"-ului.
— Unchiule Al ! — chicoteşte Biba. — Cine n-ar turba, dacă nu i s-ar da nimic de băut toată ziua ? Nu vezi cum aleargă „Vițica" după un strop de apă ?
109
Dacă stau şi judec mai profund, nu-i exclus ca Biba să aibă dreptate. Eu şi cu Babane, o mulseserăm pe „Vițica", aplicîndu-i un tratament „in forcing", de obținere a unei cantități duble de lapte, dar uitasem să-i dăm şi cuvenita porție dublă de apă. Căci, la urma urmelor, din ce să fabrice biata „Vițica"' prețiosul lichid...
Totuşi, pentru verificare, ii închid pe copii în casă, şi mă îndrept spre vacă, pîş-pîş, cu ciubărul de apă în nună. „Vițica" se repede cu botul de-a dreptul în recipient, fără să mai respecte cele mai elementare reguli de circulație rutieră. Drept care mă pomenesc la pămînt, spre bucuria îngerilor care se ghemuiseră lîngă fereastră, asis-tînd la tragica scenă.
Spre surprinderea mea, „Vițica" se. comportă normal, adăpîndu-se corespunzător îndrumărilor din manualul de zootehnie. După ce dă gata întreg conținutul ciubărului, se apropie blajină de mine, şi începe sâ mă lingă plină de recunoştință.
Deoarece, pînă la această dovadă de recunoştință emoționată, n-am cunoscut limba de vacă decît sub formă de rasol, cu hrean ras şi oțet, iar uneori şi cu mujdei de usturoi, am prilejul să constat acum că, în stare crudă, poate concura cu o foaie de şmirghel, dar din cele mai abrazive.
— Unchiule Al, eşti mare, nemaipomenit ! — strigă îneîntată bălăița de Biba. — Nici nu ştii cît te* iubesc...
— Şi eu ! — se gudură pe lîngă mine năpîrstocul tribului, încereînd să mă escaladeze, pentru a-mi depune pe frunte meritatul sărut, specific înaintaşilor familiei Jimbla.
■— Dacă ne dai şi ceva de-ale mîncării, — mă interpelează vlăjganul de Babane, — te pup şi eu !
Nu mai zăbovesc o clipită. Deoarece simt că leşin, dacă nu iau ceva în gură. Zadarnic alerg de la frigider la
110
cămară, de la bucătărie la beciul II, unde speram să mai găsesc niscaiva brînză de burduf. Nimic. Sufletul !
Peste cîteva minute bem lapte covăsit, atîta cît mai avem, dar fără pîine, care şi ea se terminase. Ne costase scump expediția la Vadul cu Peşti... Degeaba adunase Babacu din cuibare V;reo duzină de ouă, căci nu se pot consuma în absența plinii de toate zilele.
— Fratele meu, — mă atenționează Babane, scărpi-nîndu-se la ceafă, — prînzul ca prînzul, dar ce ne facem diseară, la cină ?
— Hombre ! Mi-e foame... :— îngînă mititelul de Babacu.
Mi se rupe inima cînd îi aud jelindu-se.
Ca-ntotdeauna în momentele limită, mă străbate o idee de geniu. Unde-s proviziile mele, rezervele cu care plecasem de-acasă, de la Bucureşti ?

■— Biba ! — strig eu entuziasmat.
■— Da, unchiule !
— Unde-6r fi oare pachetele cu alimente, descărcate din maşină ? Că tu le-ai orînduit ?
— Care pachete ? Alea cu biscuiți, costiță afumată şi-alte chestii ?
— Exact ! Şi erau şi cinci cutii cu brînză topită...
— Erau... Chiar puse deasupra ! •— Şi unde-s toate astea ?
— Au fost în cămară ! Dar le-am mîncat noi, fiindcă pe cutii scria „pentru copii"...
— Atunci am pus-o de mămăligă ! — le comunic aprigilor mei consumatori.
Drept care, în disperare de cauză, la cină am tras o mămăliguță, învălmășită cu vreo zece ouă, un pachet de unt şi nişte brînză rîcîită de pe burdufele care începuseră să se scorojească, fiind demult golite de conținut.
111
20) PREPARATIVE PENTRU MAREA ANCHETA
Modesta noastră cină, totuşi excelentă, deşi bazată exclusiv pe mămăligă, se desfăşoară în faţa televizorului. Fraţii Jimbla mănîncă pe sparte, surioara lor nu se lasă nici aa mai prejos, numai unchiul Al, adică personalitatea mea, se mulţumeşte cu dineul de gală oferit de „Contesa Maritza", filmul-operetă ce se proiectează acuma pe micul ecran. Strîng din dinți, la văzul îmbelşugatelor mese din uriaşa sală de recepții, dar mă consolez urgent, gîndin-du-mă că purceii de lapte, curcanii, fazanii, mieii şi toate celelalte sînt confecționate din mucava, dealtfel sever interzisă de toți diete tieienii, avînd un conținut excesiv de celuloză.
Pe fondul valsurilor, îmi fac un soi de autocritică, deloc formală, explieîndu-le copiilor măsurile reorganiza-torice pentru ziua de mîine :
•—■ Dragii mei, ați văzut ee-am pățit astăzi... Şi-aşa ceva nu trebuie să se mai întîmple !
— Să nu se mai întîmple, unchiule Al ! — mă aprobă îngînat. Biba. —■ Gă se duce totul pe apa-sîmbetii... Moare' şi „ViţAca", mor şi găinile, dar murim şi noi ! De foame şi de sete !...
— Te rog frumos să nu mâ-ntrerupi ! — o dojenesc eu, temperat totuşi, cu mult instinct pedagogic. — de mîine îmi încep ancheta la motelul „Craiul Munților"! Dar. mai înainte de toate, va fi nevoie să asigurăm supraviețuirea orătăniilor şi-a „Vițici'r', urmmd ca voi să vâ-ngrijiți de hrana şi adăparea lor, de toate treburile gospodăreşti. Să nu neglijați nici grădina, nici livada...
— Frumos din partea matale, măi fratele meu ! — intervine neinvitat vlăjganul de Babane. — Dumneata sâ anchetezi, iar noi care ți-am vîndut pontul să rînim la
112
grajd ! Mai făceai pe detectivul la motel, dacă nu-ți povesteam despre bandiții de-acolo ? Nu-i drept, unchiule Al ! Zău aşa ! Puteam să pun rămăşag c-ai să ne ții pe tuşă... Contesa Maritza se văietă pe micul ecran, cîntînd o arie melancolică, de te doare Ia suflet, iar mie mi se ridică aici probleme de mare finețe psihologică. Pentru că Babane, pe undeva, are perfectă dreptate.
— Atunci procedăm altfel ! — anunț eu.
— Eram precis,,— mă întrerupe iarăşi vlăjganul, — nu eşti matale omul care să țină cu hoții... Fiindcă, fără noi, nu-i prinzi nici la pastele cailor...
— Eram precis c-ai să mă-ntrerupi, fratele meu ! Dar mai termină odată cu limba asta agramată .' Ce vrei să spui cu „eram precis"' ? Nu vezi că m-ați molipsit şi pe mine ? — izbucnesc eu ambalîndu-mi nervii.
— Unchiule, iartă-mă şi nu te supăra, — se pisiceşte Babane, — dar există, şi-o ştii prea bine şi matale, că de-aia eşti scriitor de romane detective şi polițiste, o limbă populară, care-ş-i face loc, din ce în ce mai mult, în vorbirea oamenilor...
— Te-nşeli, amarnic, fratele meu, — obiectez eu, — ăia nu-s oameni, ci derbedei ! N-am nimic împotriva limbajului popular, ci mă indignă expresiile îmbibate de improprietăți de stil... „Eram precis" conține o aberație gramaticală, stilistică...'De. azi înainte să nu te mai aud cu astfel de vorbe... E bine ?
Generația'tace spăsită, supunîndu-se probabil unei autocritici mentale. Biba îşi dă pe spate părul ei ca paiul de grîu, şi mă alintă :
— Unchiule Al, mai bine nu trage de timp şi spune-ne cum ne organizăm pentru mîine... Că mergem şi noi la motel, să te-ajutăm, s-ajungem nişte detectivi mai tain ca Sherlock Holmes ! Ia zi !.:.
îmi făcusem iluzii. Va trebui să las pentru mai tîrziu problemele frazeologiei curente, populare şi argotice. Pen-
113
tru că sînt probleme arzătoare la ordinea zilei, mult mai urgente.
— Să nu mai lungim vorba ! Vă ocupați de vacă, oră-tănii şi toate celelalte, mane dis-de-dimineață, iar în jur de orele zece plecăm la motel cu „Bombița"... Ne aprovizionăm cu pîine, alimente la bufetul de-acolo, şi-apoi începem investigația... E clar ? Sînt întrebări ?
— Hombre ! — ridică glaSul înțeleptul familiei. — Ce-o să mîncăm mîine dimineață, la micul dejun ? N-ar fi

frumos să mergem mai devreme la motel, şi să ne omenim acolo ?...
—- Deschid bufetul atît de dimineaţă? — mă-ndoiesc eu.
— Dar bineînţeles ! — mă asigură Biba. Apoi îşi continuă vorbele : —• Ştii ce m-am gândit, El Fugitivo ? N-ar fi cazul ca noi, tineretul, să ne deghizăm ? Acolo, la motel, sînlem foarte cunoscut.!, ne ştie toată lumea !
Refuz să răspund unor asemenea copilării detectivistice. Contesa Maritza dănţuieşte în -braţele cavalerului, şi filmul se termină. închid televizorul. Vreau astfel să dau de-n-ţeles că ridic şedinţa.
— La culcare, copii ! Mîine ne-aşteaptă sarcini de mare importanţă !
— Cum aşa, Hombre, nu ne povesteşti nimic în seara asta ?
— Nimic, Babacule ! Mi-e somn ! îi retez eu entuziasmul.
Ce să-i spun copilului ? Că mi-i îoame, şi^ nu-mi arde de dormit, N-ar fi deloc educativ Tinerele cadre să-nveţe ce-i aia voinţa şi răbdarea. Numai aşa vor ajunge să ne ia locul, cu demnitate şi folos.
A doua zi la opt şi jumătate, nemîncaţi si plini de voie bună (mai prefăcută, mai autentică) demarăm în trombă pe poarta cantonului, în direcţia motelului „Craiul Munţilor".
114 '
„Bombiţa", m ciuda temerilor mele, toarce din motor frumos, păstrfnd o viteză de croazieră constantă. Babane, lîngă mine, extenuat de îndeplinirea prea matinală a tuturor sarcinilor gospodăreşti, toarce şi el, sforăind încetişor, ca un ceainic pe foc mic. Biba şi Babacu, pe bancheta din spate, pot fi confundaţi, în schimb, cu două căzănele sub presiune, depăşind sensibil zgomotul produs de turaţia motorului.
Drumul pînă la motel străbate o regiune de-o extra- , ordinară frumuseţe, poate chiar mai spectaculoasa decît cea din jurul Vadului cu. Peşti. în schimb, şoseaua (asfaltată conştiincios) e netedă ca untul bine întins pe-o felie de pîine. Deoarece, după vreo jumătate de oră, motelul tot nu se arată privirilor mele, sînt nevoit să-1 trezesc pe Babane :
— Măi frate, ăsta-i drumul cel bun ?
Vlăjganul cată în jur, oarecum buimac, apoi mă lămureşte :
— Sigur că nu, unchiule Al ! — apoi îmi arată chiar un indicator. — Vezi ce scrie acolo ?
— Dar bineînţeles ! ,.Rîmnicu-Vîlcea !".
— Atunci înseamnă c-ai depăşit răscrucea, fără să fii atent la drumul ce-o lua spre motel...
Fac cale întoarsă, după manevrele de rigoare. Iar peste cîteva minute, maximum zece, apare la orizont şi motelul „Craiul Munţilor":
Locurile sînt de basm. O căldare imensă, înconjurată de munţi teşiţi, acoperiţi de păduri de brazi, fagi, frasini şi alte foioase, • adăposteşte clădirea principală a motelului, o construcţie de patru etaje, cu multiple terase şi balcoane de tip loggia, nenumărate bungalowuri şi căsuţe, pentru toate gusturile, parking, parc distractiv, cu alei aşternute cu pietriş alb, ca bobul de măzăriche, cu o piscină impresionantă, flancată din trei părţi de-o plaje cu nisip auriu.
315
8*
De la distanţa la care ne aflăm, nu observăm nici o mişcare. Pe măsură ce „Bombiţa" ruiează nerăbdătoare în direcţia clădirii centrale, începe să mă lucreze o nelinişte răuprevestitoare : ^^
— Ce zi e astăzi ? N-o fi cumva motelul închis ? — îl întreb pe cel mai în vîrstă membru al tinerei generaţii Jimbla.
Babane se uită la mine cam cîş, apoi, depunînd eforturi vizibile de înţelegere a frămîntărilor mele, mă lămureşte cu amabilitatea ce-1 caracterizează :
— Unchiule dragă, nene Al, ce-i cu tălică ? Nu te simţi bine*? Ori ţi-o fi şi matale foame ? Cum să fie închis ? Din 'anul ăsta, „Craiul Munţilor" a fost declarat permanent, zi şi noapte, vreme de patru anotimpuri !
— Păi nu se vede ţipenie de om ! — ripostez eu, păs-trîndu-mi calmul.
— Sînt precis că lumea-i la micul-dejun... Dă-i bătaie, unchiule ! ' "
Cînd pătrund în braseria motelului, o* sală de-o eleganţă puţin obişnuită, numai sticlă şi nichel, dar totuşi pustie, observ înaintînd spre noi un individ cam trupeş, însoţit de trei arătări hippies. Arată ca un tată rămas cu copiii pe cap, părăsit de nevastă. .Abia ■ cînd se apropie şi mai mult de noi, odată cu înaintarea noastră, îl recunosc. Imensa oglindă, cit tot peretele, ne reflecta pe noi. Pesemne că sîntem atît de nemîncaţi, — şi chiar sîntem, — îneît foamea a operat mutaţii esenţiale în înfăţişarea şi comportamentul nostru.
în vreme ce ocupăm o masă laterală, lingă fereastra-vitrină, examinez mai atent aspectul tribului. Chipurile copiilor, bronzate excesiv, mă îndrituiesc să conchid c-au omis baia de dimineaţă. Iar îmbrăcămintea, blugii şi blu-zoanele, arată atît de prăpădită şi ferfeniţită, îneît un necunoscător ar putea deduce c-a fost dată la spălat, odată cu proprietarii. Nefericit obicei şi la tinerii Jimbla, să
116
umble mereu numai în haine de lucru. Mă aşteptam ca, pentru ancheta de la motel, să-şi ia şi dînşii hainele de „ţinere", de ocazii festive. Mai ales că Biba-şi exprimase dorinţa să se deghizeze.
După vreo zece minute de aşteptare nerăsplătită, în care foamea ne chinuie ca pe hoţii de cai, începe să mă bîntuie

teama c-am nimerit greşit, în cine ştie ce salon special, de recepţii, al motelului.
Copiii însă, mai puţin sensibili la formele protocolare, dar şi lâ unele norme de bună creştere, încep să bată cu cuțitele în farfurii. Babacu, mai mic, dar şi mai panicat, utilizează exclusiv farfuriile, numai două din fericire, lovindu-le între ele, ca pe două tipsii sau talgere, aşa cum procedează solistul de la grupul de percuție al unei orchestre simfonice.
Inspăimîntat de larma dezlănțuită, un individ supradimensionat î.şi face în cele din urmă simțită prezența. Plesnind de sănătate, dar şi de-o evidentă hiperteasiune arterială, roşu ca un parizer proaspăt lejer afumat, cetățeanul se repede spre noi, marrifestînd cele mai amabile intenții. în totală contradicție cu răcnetele pe care]e emite :
— Cine v-a dat drumul înăuntru ? Nenorociților, vreți să-mj distrugeți reputația motelului ? Vagabonzii n-au ce căuta la noi !... Ieşiți afară imediat, c-altminteri vă dau pe mîna miliției î încetați !
Individul, totuşi, mi se pare cunoscut. Fiind costumat ca pentru munte, dar şi de vacanță, adică în pantaloni de doc necălcați şi cămaşă cadrilată, vagamenîe spălată, simpaticul apoplectic mă priveşte" paralizat. Să-1 fi impresionat puternica mea personalitate, evidentă chiar şi sub vestimentația intenționat nefestivă ? Probabil că da, întrucît îl văd în pragul unei certe crize de congestie cerebrală, mai cu seamă cînd începe iarăşi să răcnească :
— Mii de scuze.! Iertați-mă ! Ce bucurie ! Maestrul Conan ! Cum de nu v-am recunoscut ? Parcă ați mai
117
slăbit... Cred că din pricina asta v-ara confundat... Sînteți cu copiii ? Să vă trăiască! Ce repede au mai crescut... Anul trecut spuneați că n-ayeți urmaşi ! Nu mă mai cunoaşteți ?... Se poate ?... Grebencea! Grebencea de la ^Paralela 45".,. Da, da, de la motelul „Paralelei" !... De citb ori nu v-am servit, cînd vă ospătați la noi, cu ciorbă de burtă... Mai țineți minte ? Erați cu sora dumneavoastră, coana Ralița, dacă-mi amintesc eu bine... Nu-i aşa ?
Dacă nu iau măsuri imediat, risc ca individul să continue astfel pînă la vremea prînzului. Or noi n-am vrea deocamdată decît un breakfast corespunzător înfometării noastre.
Copiii, speriați, au încetat concertul cu tacîmurile, şi nu mai ştiu ce să-nțeleagă.
— Tovarăşe Grebencea ! îmi face o deosebită plăcere să te reîntUnesc... Cum să nu-mi amintesc de dumneata ? De dumneata şi de excelentele tuslamale ! Ehei, ce timpuri ! Dar ce f aei aici ?
— Am fost promovat în muncă, maestre Conan ! Sînt conducătorul motelului !...
— Felicitări !
— Mulțumesc ! Din inimă ! Dar dumneavoastră ce mai faceți ? ;
— Rău ! Foarte rău... Mor..: ; ■— Nu se poate l Chiar la mine-n motel ? ;
— Mor de foame ! Sînt cu nepoții mei, copiii vărului; Anatolie ! Şi ei sînt f lămînzi ! <
Grebencea, pe. care mi-1 amintesc acum $ mai pregnant, scoate un strigăt de groază, ca-n filmele cu Winnettou : • — Flămînzi ? La „Craiul Munților" ?...
După care se angajează într-un cross dementțial, dis-părînd în direcția uşilor ce dau spre fundul salonului, nu mai înainte de-a ne comunica din mers :
— Mă-ntorc imediat! Nu mai e nevoie să-mi dați comanda, doar ştiu ce vă place ! . - ' '
118
21) „CRAIUL MUNȚiLOR" LA CEL MAI ÎNALT NIVEL <CA ALTITUDINE)!
Biba, Babacu şi Babane se uită la mine ca la a zecea minune a lumii. Par impresionați de entuziasmul lui Gre-bencea. Babane nu se mai poate abține şi-mi declară :
— Fratele meu, eşti mare ! N-aş fi crezut că te cunoaşte o lume întreagă ! Ai auzit cum ți-a spus ? ., Maestre Conan ! " Formidabil !
Babacu, ruşinat întrucâtva de recitalul cu farfuriile, mă-ntreabă :
— Unchiule Al, nenea, care-a urlat la noi, a lucrat tot la un motel ca ăsta ?
— Da ! Dar ceva mai mic ! La „Paralela 45", pe şoseaua Ploieşti-Braşov... Era şeful ospătarilor, sau ceva în genul ăsta... Un om minunat, prieten adevărat al clienților...
— Aha ! De-aia-i prieten la toartă şi cu nenea Max...
— Care Max ? — întreb eu intrigat.
— Repede le mai uiți ! — mă admonestează Babane. — Arhitectul care se joacă şi cu noi, Maximilian Prior, cel mai mare arhitect, despre care ți-am povestit ! Nu-ți aminteşti ?...
— Cum să nu ! Cel cu „Fiat"-ul 850... în spatele căruia cînta1 la trompetă Jimmy Navarrelli... Vezi că n-am uitat ?
Dacă Grebencea, ajuns acum responsabil al motelului „Craiul Munților" e prieten la toartă cu Maximilian Prior, înseamnă că arhitectul trebuie să fie un personaj de marcă, o personalitate autentică, de Vreme ce şi eu am fost şi sînt în grațiile lui Grebencea. Pentru că amabilul ex-ospătar lucrează numai cu maeştri, avînd o bizară propensiune față de artă... Or şi arhitectura trebuie considerată artă... Şi încă majoră !
Grebencea, însoțit de-un grup de operații, alcătuit dintr-un ospătar şi-o picoliță, îşi face o apariție triumfală.
Pe-o servantă cu rotile, plină cu tot soiul de recipiente metalice, dar acoperite, ne-aduce un breakfast care, în pofida

faptului că-i invizibil, ascuns sub capacele mai sus pomenite, trebuie să fie de excepție. Şi chiar aşa se şi. dovedeşte. Tribul Jimbla a amuțit complet. Nimeni nu mai scoate o vorbuliță. Nici n-ar fi posibil, deoarece şi mie îmi lasă gura apă.
Grebencea se aferează în jurul nostru, indicînd ospătarului cum să ne servească ochiurile cu costiță prăjită.
— „Eggs and bacon", maestre Conan, mai țineți minte ? Cum să nu le pomenesc, însoțite de cele-mai bune gînduri ! Dacă şi tanti Raliţa făcea invizibile trei porții deodată !
Ceaiul, cu tartine cu unt, marmeladă de căpşuni, îi entuziasmează pe tinerii membri ai noii generații, încît comandă, fără să mă mai consulte, încă două „seturi". Grebencea exultă de bucurie, feliritîndu-mă !
— Mănîncă cu-atîta poftă, încît aş putea să jur că-s copiii dumneavoastră ! Dar nici ca nepoți n-au de ce să se ruşineze !...
în sfîrşit, radem totul de pe masă. Acum aştept cafeaua promisă de Grebencea, din rezerva sa personală, iar generația aşteaptă, plină de nerăbdare, cele trei porții de „profiterol", abia ieşit de la secția cofetărie a motelului.
— Hombre ! M^uzi — întreabă, gîfîind lejer, bondocul de Babacu, plin ca un țîfoi.
— Dar bineînțeles ! — răspund eu, încîntat de ceea ce mi se servise.
— Mereu o să mîncăm aici ? Pînă ce-ți isprăveşti... Ştii matale ce... Mă-nțelegi ? Că nu pot să spun... Să nu, ne-audă ăia !... *
Rămîn, interzis. '.
— Nu cred, Babacule... Am să mă mai gîndesc !...
•— Gîndeşte-te, El Fugitivo ! — mă mobilizează Biba.

I
In vreme ce Grebencea îmi serveşte cafeaua, ostenin-du-se personal, în salonul elegantei braserii îşi face apariția un cetățean cu totul ieşit din comun.
înalt, cu părul cărunt, tuns extrem de pedant, încît ai zice c-abia a ieşit de la frizerie, elegant, într-un costum de lustrin, cămaşă albă, cu cravată, pălărie panama, din pai de orez, baston subțire, probabil din trestie de zahăr, pe care-l ține la cotul brațului stîng, păşeşte parcă dansînd în direcția noastră, cu privirea aprinsă de bucuria revederii copiilor.
— Ura ! Ziua bună, şmecheriilor ! Ce-i cu voi aici ?..; Ca şi cînd n-aş mai fi existat în raion, generația îşi părăseşte scaunele, repezindu-se spre superbul individ şi țipînd încîntați :
— Ura, nene Max ! De trei ori ura ! Ce bine c-iai venit !...
Babacu i se avîntă de-a dreptul în brațe, ca şi cum ar fi executat o .săritură cu prăjina. Noroc că-l prinde cetățeanul la timp, pentru a-i înlesni tradiționala pupătură pe frunte.
Privind îrr direcția mea, căruntul îi întreabă, însă suficient de tare ca să-l aud şi eu : *
— Cu cine sînteți ? Nu cumva-i paznicul forestier, de la ocol ?
— Aiurea ! — îl aud pe Babane. — Ce paznic ? E şi mai rău ! Unchiul nostru de la Bucureşti, scriitorul... nepotul lui tanti Raliţa... ştii care, că doar ți-am povestit... Al Conan Doi, văru Iu' tăticu !
Cu Babacu în brațe, remorcîndu-i după el pe Biba şi Babane, cetățeanul căruia copiii îi spuseseră „nenea Max", şi care trebuie să fie marele arhitect Maximilian Prior, căci aşa şi arată, se-apropie de mine zîmbindu-mi strălucitor, de parc-ar iradia din el efluvii electrice, se-nclină lejer, fără să-mi întindă mîna, — şi nici n-ar avea posibilitatea, — şi rosteşte cu-o voce solemnă, pătrunsă de importanța momentului :

— Maximilian Prior, arhitect! Un arhitect total demolat din pricina muncii în exces, venit aici la refacere, dar care-i extrem de fericit să-l cunoască pe scriitorul Conan Doi, în carne şi oase !
Ii zîmbesc corespunzător, fără să mă ridic de pe scaun, şi-l poftesc să ia loc la masa noastră. La insistențele tribului, marele arhitect, slobozindu-l pe Babacu din brațe, se aşează.
— Sînt la fel de bucuros, să vă cunosc, domnule Prior... Atîta mi-au povestit copiii despre dumneavoastră...
Ridicînd brusc mîna, de parcă l-ar fi electrocutat ceva, arhitectul îmi taie efectul frazei pe care o construisem cu trudă în-gind :
— Nu-s de acord ! întrerupem orice relații aici !... Ori sîntem, probabil, de-o vîrstă şi din aceeaşi generație, şi ne spunem „Max" şi „Conan", ori ne considerăm plasați pe-o orbită eronată, şi n-avem ce ne vorbi... Nu suport, sub nici un motiv, convenințele... De-acord ?
— N-am nimic împotrivă, ba din contra, cum spune nepotu-meu Babane... — îl asigur pe simpaticul şi-atît de' obositul arhitect de acordul meu deplin.
— Atunci e-n regulă ! Dar să sărbătorim înțelegerea, Conan dragă !
Grebencea, care asistase la scenă nespus de fericit, de parc-ar fi fost martor la cine ştie ce eveniment solemn, se pleacă la urechea lui Max, îi şopocăieşte ceva, îi obține încuviințarea, şi dă fuga spre fundul braseriei.

Peste cinci minute, sub privirile încîntate ale copiilor, ciocnesc cu Max şi sorbim din conținutul păhărelelor furnizate de Grebencea.
Cerul gurii îmi explodează, permițînd aromelor stranii să-mi invadeze nările. Dacă nu-i spirt curat, de 90 de grade (şi nu Celsius !), precis că-i whisky. Totuşi,, gîndesc timid în sinea mea, am mai băut whisky, şi-avea altă aromă, nu de insecte strivite, cum se spune, ci de cauciug ars, însă natural.
122
— Ce-am băut, nene Grebencea ? — îl întreb eu nedumerit. — Sper că nu-i acid cianhidrie !...
— Vai de mine, se poate, maestre Conan ? Să vă tratez eu cu-aşa ceva ? Nici nu ştiu ce-i aia .' Că nu ne-au dat de la magazia centrală !
Atunci mă adresez arhitectului, sperînd să obțin mai multă înțelegere umană :
— Ce-i asta, Maxule ?
— Ai să rîzi, Conane ! — se bucură evident Prior. — Rachiu casnic, dar din cireşe amare, tras de două ori la cazan ! E bine ?
In aceeaşi clipă, de undeva, din afară, se-aude un răget infernal dar care mă face să tresar nervos, amintindu-mi de mugetele „Viținii".
Maximilian Prior se ridică spontan de la masă, îmi pompează mîna viguros, şi se scuză lejer încurcat :
— Iartă-mă, Conane dragă ! Mă cheamă trompeta zilei de apoi... Am întîlnire cu soarta !
După ce dispare, zîmbindu-ne afabil din mers, îl întreb pe Grebencea, cît mai discret :
— E mistic ? Crede în soartă şi destin ?
— Nu v-ani spus, maestre, că-i arhitect ? N-ați fost atent ?
— Ba da, dar ce legătură are soarta cu trompeta zilei de apoi ?
— Nu-i a zilei de apoi, ci-a trăsnitului ăla de Navar-relli... îl cheamă la poker !... Se mai distrează şi ei, sărăcuții !...
— Şi-1 joacă numai în doi ?
— Da de unde ! în unul ! Fiecare la rîndul lui... Trag la şaibă !
Dumnezeule, ce mică-i lumea ta ! La Colțiilupchii, la Sinaia-Cumpătu, tot „la şaibă" i se spune pokerului mecanic. în definitiv, face omul ce vrea cu banii lui. Mai ales cînd e mare arhitect. Şi, mai ales, extrem de obosit. Dar
123
nu-i admisibil ca un om atît de reprezentativ, cult şi fin, să se-nhăiteze cu tot soiul de vagabonzi, şi să nu-nşi dea seama că Jimmy Navarrelli e-un nenorocit de bişnițar care urmăreşte să-1 scuture de banii agonisiți din proiectarea şi construirea atîtor obiective arhitectonice.
E clar că va trebui să intervin. Cît mai degrabă, dar şi urgent. Ancheta e mai mult decît necesară. Şi numai faptul că eminentul detectiv amator, dar de excepție, Al Conan Doi se află în regiune, atestă că arhitectul Maxi-milian Prior s-a născut c-un dram de noroc. Pentru că, fără luminile mele, are toate şansele să se trezească în pom. Navarrelli ca Navarrelli, dar ce-o să se facă atunci cînd îl vor acroşa Gherigogu şi Flory, Lică şi maică-sa, sau, poate, chiar ceilalți membri ai fUierii „Francezu" ?
Pînă ce-mi elaborează Grebencea nota de plată, la care-1 văd că se agită serios, îl întreb, dar mai mult pentru a-i face plăcere :•
■— Formidabilă cafeaua ! Vă convine s-o vindeți la trei lei, cînd e-atît de tare şi bună ?
Grebencea se uită la mine surprins, puțin cam peste umăr, dar dîndu-şi pesemne seama că glumesc, îşi permite şi dînsul să-mi răspundă la acelaşi nivel :
— Dacă mai puneți doişpe leuți, vă apropiați de prețul trecut în „Menu"... La braserie avem prețuri de „Inter-continental'*... Jos, la bufet, totu-i cu 70°/0 mai ieftin !
Cafeaua mi se răceşte brusc în ceaşcă, fer ceaşca o țineam în mînă. Nu mai are rost să mă interesez de costul breakfastului. Sper să existe, aici la motel, vreo unitate de-a CEC-ului. Ce bine că umblu cu carnetul la mine !
Generația mai tînără a tribului Jimbla nu-nțelege nimic din problemele mele, ci se distrează cu enormele profiterole aduse mai adineauri de amabilul Grebencea. Deşi nici pînă acum nu stătuseră degeaba, încă mai au de
124
lucru serios. Probabil că, din respect pentru mine, le servise porții duble. Dacă nu cumva chiar triple.
După ce-i las pe copii în compania profiterolelor, nădăjduind ca pînă mîine să nu mai fie nevoie de vreo aîtă alimentare, vizitez, aşa cum şi prevăzusem dealtfel, ghişeul CEC-ului. Minunat proiectat de arhitectul motelului, pro-babil vreun coleg de-al lui Maximilian Prior, ghişeul e construit numai din marmură de Ruşchița, nichel şi cristal. întors să-mi iau generația, mă pomenesc interpelat de
J3abacu :
— Hombre ! Auzi ?
— Ce s-aud ?

— Te faci, sau chiar n-auzi ? Goarna lui Jimmy...
într-adevăr, cineva se-amuză spărgînd timpanele concetăţenilor săi. N-aş zice că-i chiar melodie ceea ce-aud, ci mai curînd un răget de elefant, aşa cum mai ascultasem la „Teleenciclopedie", la o emisiune cu vînătorile din Kenia.
— Şi ce-i cu trompeta lui Jimmy ? Lasă-1 s-o strice ! Poate scăpăm de ea...
— Măi fratele meu, nu-rițelegi ce-ar vrea Babacu ? —• mă solicită Babane, scărpinîndu-se semnificativ la ceafă.
Deoarece nu pricep, totuşi, semnificaţia gestului, depă-şindu-mă o mulţime din bizareriile tinerilor, insist să aflu despre ce-i vorba :
— Ce mai vrea ?
— Să mergem şi noi la pokerul mecanic !
— Voi, la jocuri de noroc ? — îmi vine mie să strig, abia abţinîndu-mă.
— Asta nu-i de noroc, unchiule Al, deoarece cîştigă numai maşina ! — încearcă să mă lămurească Babane. — De-aia suflă Jimmy în trompetă, atunci cînd pierde nenea Max, ca să-i mai dea curaj... Şi ne place să-1 vedem cum î se umflă obrajii, doar, doar i-or plesni ! De cînd aşteptăm clipa asta...
.125
22) SUPLIMENT LA „CRAIUL MUNŢILOR" — MOTEL, CAMPING ETC...
Ghidîndu-ne după orăcăielile goarnei ne-ndreptâm în. direcţia parcului-distractiv aparţinînd motelului. Babacu, dînd de pe acum semne neliniştitoare în ce priveşte anumite propensiuni pentru jocurile de noroc, — deocamdată mecanice, — pare cuprins de-o frenezie cu totul ieşită din comun. La vîrsta sa, acum cîteva decenii, poate prezentam şi eu aceleaşi simptome, dar în nici un caz pentru poker, ci pentru jocuri ceva mai umane, cum întîlneam pe-atunci la bîlciurile din oraşul meu natal, „roata norocului" sau „uite banul, nu e banul". /■■
Din fericire, atracţia exercitată de jocurile mecanice, de norpc sau fără noroc asupra tinerilor mei însoţitori se limitează numai la privirea zbănţuiţilor ce-şi pierd timpul şi banii, trăgînd de felurite manivele, apăsînd butoane şi vîrînd monede, aşteptînd cu ochi exoftalmici cîştiguri spectaculare. Care cîştiguri, atunci cînd „pică", depăşesc rareori opt lei, zece sau douăzeci. însă niciodată mai devreme de pierderea anticipată a unor sume de zeci de ori superioare celor citate mai sus.
Maximilian Prior, eminentul arhitect, pierde însă, cel puţin în faza în care-1 asistăm şi noi, cu-o eleganţă şi dezinvoltură demne de-o cauză mai nobilă. „Uite, unde poate duce astenia de surmenaj !" — îmi zjc eu în sinea mea.
— Mergem înainte, baroane ? — îl incită individul cu trompeta, care bănuiesc că-i Jimmy Navarrelli, judecind după aspectul general, tipic pentru un bişniţar capitalist, adică din capitală, precum şi după trompetuţa care-i atîrnă de gît, aidoma tălăngii pe care-o posedă „Viţica".
— Mergem, măi şmecherie ! — se lasă tîrît pe călea pierzaniei distinsul arhitect. — Cît timp mai avem ceva bani, îi dăm înainte ! <■
126
— Şi pe-urmă ? Ce-i facem pe-urmă ? — insistă cu impertinenţă Jimmy Navarrelli.
— împrumutăm ! C-avem de unde, şi există şi-o bază ! — rîde fin şi aristocratic Maximilian Prior.
La cele şase maşini infernale, toate de „poker mecanic", „lucrează" de zor tot soiul de turişti, sperînd să-şi scoată cheltuielile de benzină din „trei aşi", „trei rigi" şi-aşa mai departe. Zadarnic îi caut pe scumpii mei amici de la Bucureşti, din filiera „Francezu", că nu se văd.
Privesc cu coada ochiului la Jimmy Navarrelli şi, spre surprinderea mea, observ că întreprinde aceeaşi operaţie. Hait ! Şi-a pus şi ochii pe mine, nu numai coada ochiului. Pesemne îşi imaginează că sînt plin de bani. O fi aflat de la arhitect că-s scriitor. Dar habar n-are că nu mi-a apărut nici unul din cele şase romane... Şi nici nu ştie că iubiţii mei nepoţi, aici de faţă, m-au uscat cu „gustarea"" din braseria motelului.
Deoarece unul din noi trebuie să cedeze, bişniţarul îşi întoarce privirile în altă parte, tUndu-mi posibilitatea să-i completez o fişă de cadre exclusiv fotometrică, referitoare numai la aspect şi comportament. Nici n-aş avea nevoie să-i cunosc părinţii şi colateralii, studiile şi locul de muncă, deoarece le deduc pe loc, numai din înregistrările de rigoare. Pînă şi-un detectiv de mîna a treia, nu ca mine de excepţie, ar fi în stare să scrie într-o fişă signa-letică : părinţi, iresponsabili, întrucît au îngăduit dezvoltarea unui atare element, colateralii, profesionişti ai „biş-niţului", studiile : fără, deoarece-i de-ajuns să-1 auzi vorbind, iar locul de muncă : cel la care sîntem acum, în preajma fraierilor, viitoarele victime.
— Conan dragă, — mă interpelează Maximilian Prior, — mi se< pare că nu ţi l-am prezentat pe tînărul meu amic, a cărui goarnă îmi anunţă semnele destinului...
Eliberînd maşina de tocat lei, pentru a îngădui altui amator să-şi piardă bănuţii, arhitecttil se îndreaptă spre mine, însoţit de Jimmy Navarrelli.
127
— Studentul cu restanţe, cel puţin aşa pretinde dînsuî, Jimmy Navarreli, maestrul Conan Doi, scriitor bucureştean ! — grăieşte Prior, f ăcînd prezentările.

Trombonistul îmi strînge mîna, mi-o scutură, gata să-mi disloce umeralul, după care începe să zîmbească, rînjind din ce în ce mai agresiv :
— Maestre Conan, deşi n-ai să crezi, eu te cunosc !..: „Cunoşti pe dracu" — îi răspund eu, bineînțeles mental.
— Mira-m-aş î — îi răspund tot eu, de astă dată audio, dar şi cu-o oarecare doză de răceală, deoarece, de la o vreme, încep să-mi repugne paraziții cu pretenții.
— Nu-i cazul, maestre, fiindcă ți-am citit un reportaj în „Actualitatea", unde-ți tipăriseră şi mutra ! Şi una, ca a matale, nu-i uşor de uitat...
— Mă bucură, tinere ! — accept eu, simțindu-mă oarecum lejer flatat.
— Cred şi eu ! — afirmă insolent pseudostudentul. — Puradeii-s ai dumitale ? Parcă i-am mai zărit jucîndu-se pe-aici... Sau, mai curînd, la piscină... Da, da, la piscină ! Hello, tinerețe ! .
Ultimele cuvinte sînt adresate, în bloc, membrilor familiei Jimbla.
— Bună, incoruptibilule ! — răspunde în numele grupului Babane.
Pentru această formulă de salut, simt că-mi vine să-1 pup pe vlăjganul de nepotu-meu. Are cui să semene.
Şi, totuşi, trombonistul e simpatic foc. 4sta~i soarta lumii, să fie victima găinarilor drăguți, deştepți, eleganți, manierați, cunoscători la perfecție ai păcatelor tuturor.
Jimmy se poartă ca un modern tînăr dintr-un oraş capitală. Cu pantaloni evazați, peste 50 centimetri, cămaşă deschisă la piept, însă atît de strimtă, încît dacă ar avea nasturii încheiați i-ar sări unul după altul, păr pletos, tip salcie plîngătoare, mustață Tiriac, perciuni flocănoşi, an-iropoidali, curea la mîna dreaptă, alta, dar cu ceas, la

stînga, lanț de fier forjat pe gît, plus lanțul cu trompeta, cisme de cowboy pe sub fuste, ochelari de soare, dar agățați de chimirul de la pantaloni, că nu-i pot spune curea, atît e de lat, mă rog, adunase atâtea detalii caracteristice, încît dă impresia că, s-a străduit anume să-şi compună un portret robot de bişnițar contemporan.
•— Hombre !
-— Ce vrei, Babacule ! — îl întreb pe înțeleptul familiei, care tocmai acum s-a apucat să mă tulbure din exercitarea meseriei mele de detectiv.
— Dacă-ți spun ceva, îmi dai un profiterol ?
în vreme ce examinez pe toate fețele aspectul peda-gogico-educativ al problemei, Babacu priveşte în direcția grupului care ne aşteaptă.
La urma urmei, mi se pare uman să dăruieşti unui copil o prăjitură. Şi totuşi...
— Dar dacă nu-ți dau, ce-o să se-ntîmple ?
— Tot am să-ți spui ! Dar o să-ți paie rău. Lasă, ai să vezi, mă fac şi eu odată mare, şi tu ai să fii bătrîn, şi-o să-ți lase gura apă după un profiterol... •
Dacă nu-mi întorc fața, risc să-mi depisteze Babacu lacrima din geana dreaptă.
— Zii, despre ce-i vorba ?
Bondocelul se fîțîie cîteva clipe, îşi trage oleacă blugii mai sus, apoi demarează :
— Nenea ăla, Jimmy, cu trompeta, ştii ce-a făcut ? I-a furat portofelul lui nenea Max... A scos ceva din el, şi i 1-a pus la loc ! Ce fel de hoț e Jimmy, dacă fură numai hîrtii ?
— De unde ştii că era vorba de-aşa ceva ? — îl întreb pe Babacu, extrem de intrigat.
— Păi eram cu ochii pe el... Jimmy se dădea mereu pe lingă nenea Max, cînd dînsul trăgea la şaibă, pînă ce i-a ieşit portofelul din buzunarul de la pantaloni... Voi toți căscați ochii la maşina cu bani... L-am văzut bine, a scos

9 — De-a bîza
doar o hîrtiuță, mică de tot... Asta-i figura, unchiule» Acuma mergem ? |
— Să-ți dau profiterolul ? '
— Nuuu ! Să fac ceva... Pricepi atît de. greu, !... Şj mai zici că eşti detectiv... /
După ce rezolv toate problemele ce-1 frămîntau pe dulcele meu nepot, ne-ntoarcem la grupul ce se plictisise să ne tot aştepte, obținînd mai înainte de toate, din partea Babacului, promisiunea solemnă c-o să-şi țină gurița Bineînțeles, în schimbul unui profiterol, însă oferit do mine. „Mîine, după ce mîncăm !" — mă asigurase înțeleptul şi miniaturalul detectiv. „Dar nu mai pupi tu masă la brasserie", —• îl asigur şi eu, dar mental.
Dar nu există nimic sigur pe lumea asta. Deoarece, abia reintegrați grupului, Maximilian Prior lansează o invitație bizară, de-o amplitudine demențială :
— Fraților, astăzi ne distrăm ! Mergem la bowling, apoi la flippere, să se distreze şi şmecheriile astea de nepoței... Apoi prînzim împreună la brasserie, după-masă avem un concert de muzică pop, în aer liber, iar seara vedem noi ce mai facem... Poate cinăm tot la brasserie, să mai stăm şi noi la palavre ! E bine ?
Tînăra generație Jimbla exultă, strigă pe trei voci:

— Ypiiy ! Uraaa ! Trăiască nenea Maxu !...
Nu ştiu ce şi-o fi imaginînd Maximilian Prior despre scriitorii încă needitaţi, dar dacă se mai avfntă în asemenea aventuri aberante, rămîn precis fără carnetul de CEC. dar şi trec urgent la o reconsiderare severă a relaţiilor dintre literatură şi arta construcţiei de gări, aeroporturi şi moteluri...
însă Jimmy Navarrelli, despre arhitecţi, are o părere excelentă, deoarece acceptă ideea entuziast, considerîn-du-se probabil invitat.
130
Pe la zece seara, cînd ne întoarcem acasă complet demolaţi, obosiţi şi cu „Bombiţa" numai în trei cilindri, _ deoarece se bucurase cineva la unica mea bujie nouă Bosch" pe care mi-o împrumutase inginerul de nepotu-ineu, — găsim garajul „Viţicii" pustiu, iar paddockul păsăretului total gol.
Abia după miezul-nopţii reintrăm în normal. înfometată, nemulsă, „Viţica" emigrase la cîţiva kilometri distanţă, iar găinile, nu se ştie din ce motive anume, o urmaseră inconştient. Puterea exemplului !...
Ne culcăm imediat, — după ce recuperăm vaca şi orătăniile, — nemaisimţind nevoia vreunei cine deoarece o servisem la brasserie, lichidîndu-mi, cu această ocazie, şi carnetul de CEC. Copiii mă pupă pe rînd, renunţînd la povestirea rezultatelor anchetei. Nu mai era cazul, deoarece fuseseră participanţi direcţi. Dar cu ce preţ !
23) PRÎNZ DE GALĂ — ÎN STARE DE ALERTĂ
Bineînţeles, la micul-dejun mai mult facem zîmbre, deoarece o cană de lapte fiert, plus una de lapte covăsit e tot ce mai avem la îndemînă. Cu pîinea stăm şi mai prost, întrucît nimeni nu-şi mai adusese aminte, în plină destrăbălare culinară pe meridianele motelului, că era trecut în plan să cumpărăm o serie de alimente, precum şi, mai ales, pîinea cea de toate zilele.
Tînăra generaţie Jimbla, în pofida condiţiilor vitrege, bea la lapte de parcă ar avea în burticile lor nişte micro-motopompe submersibile, dar aspiratoare. Au totuşi mari şanse, ţinînd seama că-1 consumă fără pîine, să păţească şi-un oarece pocinog, ştiut fiind că laptele are prostul
131
obicei să fermenteze cînd ţi-e lumea mai dragă. Mai alt.■* pe timp de vară. însă copiii, deşi ştiu prea bine că vom prinzi, în calitate de invitaţi oficiali ai arhitectului Maxi-milian Prior, continuă să exagereze.
— Hombre ! — mă solicită Babacu, mînjit de lapte peste tot ■— Mai dă-mi o cană...
. Ezit o clipă, neştiind cum e mai bine, să-i dau au ba. Dacă-i satisfac dorinţa, îl poate apuca pîntecariţa tocmai la prînzul de gală. Dacă nu-i umplu burtica, e-n stare să mă facă de ruşine la brasseria motelului, dînd iama prin toate blidele, cerînd cîte două porţii din fiecare fel. Babacu mă priveşte nevinovat, aşteptînd sentinţa.
Prefer să le prezint o expunere cît mai exhaustivă asupra situaţiei, făcînd un apel fierbinte la comprehensiunea lor.
— Dragii mei, ajunge ! Dacă o să vă umflaţi ca nişte| ţîfoaie, cine mai execută diversele treburi gospodăreşti carej ne stau înainte ? Asta-i una la mînă... Nenea Max al vostru, care-i tare drăguţ, nu ne-a invitat la masă ca să-i distrugem întreg echilibrul său financiar, ci doar pentru a-şi răscumpăra greşeala comisă ieri, cînd ne-a propus să prînzim împreună, ba chiar să şi cinăm, la nişte preţuri de lux.
— Măi fratele meu, dar bineînţeles că sîntem în clar ! — mă aprobă Babane, plin de înţelegere. — Insă nenea Max, cînd o să afle din ce belea l-am scăpat, poate chiar şi de la moarte, precis ne va acorda o primă personală... Pentru că-i plin de bani ! L-arrf auzit eu pa Jimmy trombonistul... Că-i zicea : „Baroane, de unde te-ai \ procopsit cu-atîţia rnangoţi ?"... Ce ştie bişniţarul, că nenea arhitectul a proiectat zeci de moteluri şi gări !... De-aia-i obosit în halul ăsta, şi simte, nevoia de prieteni,..
Interzis de alocuţiunea, neaşteptat de dezvoltată, a scumpului meu nepot, renunţ să mai adîncesc problema, după cum intenţionasem iniţial, şi mă rezum doar la cîteva indicaţii elementare, de bună comportare :
132
.— Fiţi atenţi, copii, vă-mbrăcaţi ca lumea, şi să nu mîncaţi ca sparţii, că nu-i frumos...
.— Unchiule Al, — mă întrerupe Biba, după cum îi stă în obicei, — dar ce ne facem, dacă nenea Max o să ne roage frumos să nu lăsăm nimic în farfurie din bucatele servite... Că şi mămica ne-a-nvăţat să mîncăm tot ce ni se pune la masă !
Ridic şedinţa, anunţîndu-i :
— într-un ceas şi jumătate trebuie să terminăm sarcinile gospodăreşti... Aveţi grijă de „Viţica", de păsări, vedeţi ce mai e prin grădină, prin livadă... Pînă atunci, am să mă bărbieresc şi eu...
Cînd ies în curtea cantonului, proaspăt bărbierit, dar suficient de iritat la pielea obrajilor, deoarece „Barbone"-ul fusese utilizat pentru spălarea „Bombiţei" de scumpii mei nepoţel, iar eu mă rezumasem la nişte „Dero", întrucît îmi dispăruse şi săpunul de toaletă, Babane, Biba şi Babacu mă aşteaptă aliniaţi.
N-aş zice că-s de nerecunoscut. Reuşiseră o performanţă incredibilă, deoarece, deşi îmbrăcaţi de sărbătoare, pieptănaţi şi spălaţi, arătau ca şi mai înainte : şleampăţi, cu ochii scăpărîndu-le în găvane, ca şi cum ar fi fost gata să se arunce în lupte cu indienii, să-ncalece armăsarul ca Winnettou, sau să intre, aşa cum erau îmbrăcaţi, direct în

piscina motelului „Craiul Munților".
Pesemne că omul arată „pus la punct", numai atunci cînd e liniştit, împăcat cu sine. Or nu se poate afirma acelaşi lucru despre mînjii mei, care abia aşteaptă să ne instalăm la masa prînzului de gală oferit de Maximilian Prior în cinstea mea. Totuşi, oarecum sînt nevoit să-i înțeleg, deoarece mă animă aceleaşi sentimente.
Mai înainte de-a ne urca în „Bombiță", nu mă rabdă inima şi-o întreb pe Biba, care-şi netezeşte fustița înflorată, scuturîndu-şi părul bălai :
— Măi şmecherie, nu ştii nimic despre săpunul meu de toaletă ? Unde-i ?
— Cum să nu, unchiule Al ! — răspunde din-, calmă. — In „Vițica" !
Nu-mi vine să cred c-aud bine.
— Unde ?
— Am spălat-o pe „Vițica" nițel, că era cam jegoasă, şi mi-a înghițit bucata de „Palmier"... O fi bănuit că~j săpun vegetal... Dar nu-i nimic, mîine o să ne dea lapte spumos !... — apreciază îneîntată Biba.
— Ce vorbeşti, domle ! — îi mai retez eu din entuziasm. — Crezi că dacă înghițea un săpun „Gudron", din cel medicinal, avea să se transforme în sondă petrolieră ? Altă dată să-mi spui, cînd mai ai de gînd să-mi foloseşti obiectele de toaletă personale !...
— Am să-ți spun... Să ştii atunci că ți-a mîncat şi tubul de lanolină... C-am vrut să-i ung ugerul !
— Perfect ! Mă bucur... Mîine vom avea deci lapte spumos şi gras, c-un înalt procent de substanțe emulsionabile. .
— Frate Conan ! — rage arhitectul, distinsul Maxi-milian Prior, care ne întîmpină într-un avansat stadiu rlr euforie alcoolică. — Te iubesc nespus, eşti mare, talentat !... Iar nepoții, şmecheriile astea, îți seamănă ca două picături de whisky ! Grebencea ! Să mai vină o sticlă"de „Dimple" ! Se-adude ? Pardon, se-aude ?...
— Cum să nu, maestre ! Mai aduc una, să fie patru ! — răspunde din fundul salonului responsabilul motelului.
Deşi nu-s băutor, decît forțat şi-n situații limită, am gustat «i eu ceva whisky. Puțintel. însă suficient pentru a acuza unele tulburări de vedere. Pentru că, oricît mă străduiesc să număr sticlele de lîngă masă, şi pe care sînt lipite etichetele firmei „Dimple", nu reuşesc să disting mai mult de două... A dracului băutură mai fabrică şi scoțienii ăştia !
Jimmy Navarrelli, plasat la celălalt capăt al mesei, şi care în tot timpul prînzului de gală n-a băut decît „Pepsi-
134
Cola"> — fiind probabil suferind de'ficat, în plină tinerețe, jjjn pricina abuzurilor şi vieții pe care şi-o trăieşte cam vraişte, — întreține un permanent dialog de la distanță cu arhitectul. Răspunsurile şi, mai ales, întrebările, de cele (nai multe ori incomprehensibile, mă fac să cuget întristat la evoluția asteniei de surmenaj a eminentului Maximilian prior, în evidentă ascensiune. încep să cred că tratamentul la care recurge, cu „Dimple" şi abuzuri alimentare, nu poate duce la rezultate spectaculare, decît numai în sens invers.
Dacă stau şi mă gîndesc la ospățul sardanapalic, la care fusesem osîndiți de maladia marelui arhitect, simt că mă apucă groaza. Şi încă o groază dublă. Primo : costul acestui prînz de gală. Secundo : bogăția neaşteptată şi profund nocivă a bucatelor consumate.
Icre, sardele, salamuri, salate de boeuf, sosuri remou-lade şi bechamel, morun, nisetru, fazani, potîrnichi, toate acestea defilaseră prin fața noastră, şi fuseserăm obligați s| le lichidăm total, mai mult pentru a nu-1 jigni pe marele bolnav de excepție. Văzînd bucuria ce i se întipărea pe chip, atunci cînd lăudam şi consumam felurile mai sus citate, simțeam parcă un imbold bizar, căpătînd conştiința că-n modul acesta contribuim la mai grabnica sa însănătoşire. Pînă şi tînăra generație Jimbla, uitînd recomandările de-acasă, se sacrificase pe altarul prieteniei, din preaplinul dragostei lor față de „nenea Maxu". Drept care, la ora actuală, prezentau unele dificultăți de respirație.
Jimmy Navarrelli, mai puțin înclinat spre abuzuri alimentare, decît aş fi crezut, contribuise totuşi enorm la buna dispoziție a arhitectului, instigîndu-1 permanent :
— Baroane ! Dai un ban, dar stai în față ! Să ne-aducă Şi nişte „Şegarcea 1965" ?
Max se lăsa antrenat, comanda imediat din licoarea respectivă. Pe care, Jimmy Navarrelli neparticipînd, eram obligați să bem tot noi, invitații.
135
în afara invitatului de onoare, —aici e vorba de pei\ sonalitatea mea, — şi-a însoțitorilor săi, — aici e vorba de binecunoscuții şi lacomii mei nepoți, — mai puteam număra printre comeseni pe Jimmy Navarrelli, precum şi doi turişti necunoscuți mie, probabil bucureşteni, din asociația arhitecților, deoarece se tutuiau vîrtos cu Maxi-milian, dar care se topiseră ceva mai tîrziu, suindu-se într-un „Mercedes" alb şi superb, din păcate cam vechi, deoarece curgea rugina din el, ca tărîțele. Nu trăiesc rău arhitecții, îmi zic eu. O fi maşina făcută praf şi pulbere, dar e de soi, are ținută !
Maximilian Prior., după o conversație susținută şi directă, de la om la sticlă, cu suspomenitul „Dimple", are o clipă de rătăcire, simptom caracteristic astenicilor, iiiiidcă-1 aud strigînd lui Jimmy Navarrelli :
— Tună din pipetă, neprețuilule, să vină Breghencea !

— Vrei să facem plata, baroane ? — se interesează Navarrelli, dar fără să apeleze la groaznicul instrument de tortură muzicală.
— Care paletă, pardon plotă ? Arhitectul Maximilian Prior nu plăteşte niciodată în faţa invitaţilor săi de marcă... Mi se trece la nota generală a motelului ! Sună-1, bileţel, pardon băieţel, să-i văd chipul !
Zadarnic îşi duce bişniţarul goarna la buze, că Gre-bencea se şi-nfiinţează gudurîndu-se pe lîngă arhitect.
— Ce mai doriţi, maestre ?
— Ce se-aude, iubitule, cu Minciu, pardon Munciu, nu, nu-i bine, Muhchenul ? Te-ai interesant, adică interesat ? — insistă Prior.
— Ne-am interesat la Curtea de Argeş, maestre ! Aşteptăm ! Dacă-i cu taxă inversă, trecem la notă.
— Prefect ! Pardon, perfect ! La ora asta s-a terminat procesul ! Precis ! Să mă ţii la curea, pardon curent !
Bizarele devieri ale lui Maximilian, care, în afar; unor puţine cuvinte, pronunţă totul normal şi fluent, le
136
pun pe socoteala asteniei. Altă explicaţie ştiinţifică nu-i posibilă.
Babane şi Biba s-au topit de mult de la masă, plecînd probabil să se plimbe prin parcul cu distracţii populare, să privească la maşinile de tocat banii şi nervii. Numai Ba-bacu, prea ghiftuit, a rămas în continuare lîngă mine, dar transpirînd copios. Nu-mi place deloc comportamentul bondocelului. Să se-ndoape în halul ăsta, la o vîrstă atît de fragedă ! Nu-i prevăd un viitor strălucit. Acum se pisiceşte pe lîngă mine, vrînd pesemne să-mi spună ceva, deoarece se suie cu picioarele pe scaun şi-mi suflă la ureche :
— Hombre ! Vreau ceva !...
— Taci ! — mă răstesc la el. — Ne-aude lumea, şi nu-i frumos :...
— Ba-i frumos, — orăcăie Babacii, făcîndu-mă de ruşine, — e frumos să te ţii de cuvînt... Vreau profiterol... C-aici văd numai băutură, şi n-aveţi de gînd să cereţi prăjituri...
Max, surprinzînd din voleu legitima dorinţă a nepoţelului meu, dă să se ridice de pe scaun şi să-1 preia în braţe, pentru a-1 săruta în văzul lumii.
— E dulce, Conane ! Copil nepricăjit, pardon neprihănit ! Ce-i în şubă şi căpu..., pardon, ce-i în guşă şi capişon... mă rog... mă pricepi ce vreau să spun... Jimmy ! Sună cu trompa... pardon, trompeta, să vină Grebencea !
Din pricina incontenenţei famelicului Babacu, sîntem nevoiţi şi noi să consumăm profiterole, deşi numai la aşa ceva nu ne era gîndul. Grebencea, neştiind cît lapte băuse azi-dimineaţă Babacu, păcătuieşte amarnic, pasîndu-i bon-docelului o1 porţie de reclamă, imensă.
— Maestre ! Sună Miinchenul ! Poftiţi la telefon ! — urlă ca un apucat Grebencea, repezindu-se în salonul brasseriei.
137
Maximilian Prior, conştient de stadiul avansat al unei proxime crize de astenie, îl roagă pe responsabil :
— Spune-le să-ţi transmită dumitale rezultatul ! Nu mă simt prea bine... Spune-le că eşti prito... pardon, prietenul meu... Te rog !
Acestea sînt ultimele cuvinte pe care le mai rosteşte bietul arhitect, deoarece în vreme ce Grebencea fuge să preia mesajul, Prior se prăbuşeşte cu capul în frişca profiterolului din faţă-i.
îl las pe Babacu singur, şi-1 transport pe arhitect în apartamentul său, ajutat de cîţiva ospătari binevoitori. Mult mai binevoitori decît insensibilul Navarrelli, care stă cu urechea sprijinită de goarnă, şi încă fără să fie beat. Că nimeni nu s-a* ameţit de pe urma consumului. ■, excesiv de Pepsi-Cola.
Cînd mă întorc la masă, după ce-1 instalasem pe arhitect în pat, îl găsesc pe Babacu lîngă Jimmy Navarrelli,;; suit pe scaunul lui Max Prior, şi meşterind la profiterolul absentului. Jimmy, fără să-i acorde vreo atenţie, zace cu capul culcat pe trompetă, parcă dus pe altă lume.
Ospătarii adună farfuriile folosite, întreprind o operaţiune de curăţire a deşeurilor, iar picolitele, aşteptîndu-se probabil la continuarea festinului, schimbă tacîmurile.
— Babacule, dacă nu te-astîmperi imediat, şi nu abandonezi profiterolul lui nenea Max, plecăm acasă numai-decît ! S-a-nţeles ?
— Sst ! — îmi răspunde cu-o insolenţă nemaipomenită năpîrstocul.
— Cuuum ? — îmi scapă de pe buze.
Pritocind într-una prin frişca profiterolului, Babacu îmi face un semn, incalificabil, să mă abţin de la orice represalii. Dar nu mai apuc să iau nici o măsură, deoarece apare Grebencea într-un hal de emoţie cumplită.
— Formidabil! Unde-i maestrul ? S-a făcut om ! Om, mă-nţelegeţi ?
138
Deşi nu-nţeleg, pentru că-1 consider om şi-aşa cum este, în ciuda maladiei care-i macină nervii şi bruma de cortex, îl poftesc pe Grebencea la masă, să ia un păhărel de „Dimple", să-i mai scadă niţel tensiunea arterială.
— Ce s-a-ntîmplat, meştere ? — îl iau eu pe de departe.

— I s-a atribuit lui moştenirea ! Banii au şi fost expediaţi la Banca noastră Naţională... Şi i-au trimis şi-un „Mercedes" 220 D. Cu motorină, îţi dai seama, cu motorină şi nou... Poimîine îl are la vamă... Dacă nu poimîine, cel mai tîrziu săptămînile viitoare...
— Şi cît de mare-i bafta ? — îl aud întrebînd pe trombonistul de Jimmy Navarrelli, care începe să mă enerveze cu argoul său extravillan.
— Domnule Jimmy, e mare ! — suspină Grebencea. — O jumătate de milion de mărci ! Germane, nu poştale ! O avere, domnule ! Ce-nseamnă să ai neamuri, şi încă proaspăt moarte !
— Şi de unde ştii matale nemţeşte, meştere ? — se interesează gornistul. — Cum ai întors-o, de te-ai înţeles cu ăia de-acolo r
— Păi vorbeau românească noastră, domle Jimmy ! Şi încă invers !
Grebencea se resimte de pe urma whiskyului. Precis. Simt nevoia să-1 scot din impas :
— în ce sens invers, iubite ? Cu taxa inversă ?
— Exact ! — mă asigură Grebencea.
— Imposibil, nu se poate-aşa ceva .' Ascultă la mine, că-s om umblat ! Nu există convorbiri internaţionale cu plata Ia primitor ! — obiectează Navarrelli, ieşind oarecum din mahmureala provocată de „Pepsi".
Deşi nu cred ca bişniţarul să fi depăşit frontierele judeţelor Ilfov şi Argeş, are totuşi dreptate. E ceva neclar în treaba asta !
Responsabilul motelului, trezit brusc din euforia stîr-nită de neobişnuita veste, dar şi de intervenţia trombo-
139
nistului, se prăbuşeşte pe gînduri. După cîteva momente recuperează şi ne explică ipoteza sa personală :
— Acuma-i totul limpede ! Miinchenul a telefonat la Curtea de Argeş. Cei de la PTTR au tradus, ne-au transmis convorbirea şi ne-au taxat pe noi, motelul... Precis că-i aşa ! Unde-i maestrul, să-1 fac fericit ?...
— Lasă-1 deocamdată în pace ! — îl anunţ eu pe Gre-bencea. — Doarme puţin, să-şi revină din oboseală... Dar de la cine-a moştenit ?
— Din cîte-am înţeles eu, de la un unchi, din partea verişoarei lui maică-sa... Dar ce importanţă are ?... Contează faptul c-a murit la timp, şi 1-a înzestrat ca pe-un Dumnezeu ! Auzi, domle, „Mercedes" ! Plus bani de motorină... O juma de milion !
Jimmy Navarrelli zîmbeşte bizar, şi cere să i se mai desfacă o sticlă de „Pepsi". /
Babacu, pe care puterea exemplului personal nu-1 lasă indiferent, după ce mă pupă corespunzător, plin de frişca pe botişor, mă roagă încet, dar suficient de tare ca să-1 audă toată lumea :
— Hombre ! Vreau ceva !...
— Ceva care începe cu p..., nu-i aşa ? — încep eu să mă supăr, deoarece pentru la noapte prevăd oarece necazuri.
— Da. Dar nu-i prăjitură, că m-am săturat, ţi-am mîncat-o şi pe-a matale... 4
— Spune, domle, odată, nu mă mai fierbe ! — îl reped eu. Apoi mă apropii de urechiuşa lui fragedă şi mirosindă a lapte, dacă nu chiar a frişca, de la atîtea profiteroluri, şi-1 întreb în şoaptă : — Vrei afară ?
— Nu.
— Atunci ?
— Piciorul lui nenea Maxu', că 1-a lăsat în farfurie..;
140
Privesc îngrozit la farfuria abandonată de arhitect. Bineînţeles nu-i vorba de piciorul său personal, ci de pulpa de fazan fript şi rumenit la cuptor, pe care n-o mai putuse mînca.
în vreme ce Babacu îşi devorează victima,. în stare rece, în salonul braseriei îşi face o apariţie senzaţională arhitectul Maximilian Prior, complet refăcut, mai proaspăt şi mai distins ca niciodată.
— Maestre ! Maestre ! Am vorbit cu Miinchenul ! Gata ! V-aţi făcut om ! — începe să delireze responsabilul motelului, incapabil să inventeze şi-un alt text. — Un munte de bani, dar şi-un „Mercedes" !
Arhitectul primeşte vestea cu-o mină placidă, de parcă ar mai avea la CEC vreo zece milioane. Se aşează la masă, soarbe un pahar de „Pepsi" şi ne priveşte superior, dar şi preocupat. Cred şi eu. Are de ce. Apoi ni se adresează în bloc, tuturor :
— Dragii mei, necazurile de-abia acum încep .' Nu-i nici o fericire să te pomeneşti cu-o moştenire pe cap...
Urmează formalităţi, acte, deplasări la filiala Băncii Naţionale din Curtea de Argeş, o mulţime de taxe, care trebuiesc plătite anticipat, circa 10% din valoarea succesiunii... Iar maşina mea-i în pană. Adineauri, cînd am ieşit puţin la aer, am intenţionat s-o pornesc, şi nu vrea deloc... Parcă-i moartă ! Ce fel de parking e ăsta, domnule Grebencea, dacă mi se umblă la maşină de către toţi vagabonzii ?
—■ Cu plată, maestre l — îl lămureşte responsabilul. — Dar se include în nota generală...
141

24) NASTURELE FArA GĂURI

Faptul eă parkingul motelului e cu plată, nu-l încălzeşte deloc pe eminentul arhitect.

— Aş fi preferat să fie şi cu pază, tovarăşe ! — îl ia Max Prior pe responsabil mai din scurt, abandonînd prea învechitul „domnule". — Acum mi-e imposibil să întreprind deplasarea la Curtea-de-Argeş, să mă interesez de taxe şi formalităţi... Avem vreun auto-service pe-aici ?

— La Piteşti, maestre ! — îl informează servil Gre-bencea, vorbindu-i cu un osebit respect, valoarea arhitectului crescînd apreciabil în ultimele minute.

— Merci ! — îi mulţumeşte rece, chiar frigorific Max Prior.

— Max dragă, — intru şi eu pe fază, — dacă ai nevoie urgentă de-o maşină, „Bombiţa" mea îţi stă la dispoziţie !

Un sunet de trompetă, scîrţîit şi răguşit, vag disprețuitor, emis de Jimmy Navarrelli, vrea să exprime opinia bişniţarului despre bietul meu „Fiat"-600 D. însă arhitectul, distins şi elegant, nu numai vestimentar, mă refuză politicos :

— Scumpul meu Conan, prietenul la nevoie se cunoaşte ! îmi dau seama de sentimentele tale... Dar ai nevoie de maşină şi tu, îţi trebuie pentru naveta motel-canton, pentru că mîine sînteţi iarăşi invitaţii mei, să sărbătorim evenimentul acesta cu moştenirea../ Barem să facem şi noi haz de necaz, pentru că nu banii ne-au făcut oameni ! Găsesc eu un mijloc de locomoţie pînă la Curtea-de-Argeş... Să dau de nişte prieteni sau cunoştinţe, care să-mi avanseze nişte parale, pînă încasez moştenirea !...

Grebencea, care transpiră copios, auzind mereu vor-bindu-se de bani şi prieteni, îşi umflă corespunzător plă-mînii şi declară fălos :

— Maestre Maximilian, dacă-mi permiteţi să vă zic aşa, m-aş simţi onorat să-mi folosiţi turismul meu pro-.

142

prietate personală... Şi-o săptămînă dacă e nevoie... Pentru că eu mă deplasez cu dubita motelului !

După expresia arhitectului, îmi dau seama că se simte oarecum stînjenit. N-ar vrea să-i îngăduie lui Grebencea excese de familiaritate. Totuşi îşi calcă pe cord şi-l chestionează :

— Ce maşină ai, domnule Grebencea ?

— „Opel", maestre! Automobil de om sărac ! Nevoiaşul n-are voie să-şi cumpere lucruri ieftine... Aşa se spune pe la noi, în poporul de rînd...

— Se acceptă, scumpe amic ! Dar cu-o singură con-. diţie... După ce-mi scot „Mercedesul" din vamă, ţi-l dau matale să-i faci rodajul... O lună de zile, prilej pentru o călătorie prin toată ţara, împreună cu familia, bineînţeles...

Grebencea manifestă unele simptome de creştere a tensiunii arteriale, atît de evidente, încît dacă nu primeşte imediat oferta arhitectului, are toate şansele să nu se mai plimbe cu „Mercedes"-ul. Decît, maximum, pînă la cimitirul proxim. Din fericire, pentru el personal, dar şi pentru familia pe care, probabil, o întreţine, acceptă, pierzîndu-se în mii de mulţumiri.

Maximi]ian Prior, jenat, îi strînge mîna recunoscător, apoi cade pe gînduri. Pesemne pentru a şi le limpezi, cere încă un pahar de „Pepsi". După care, ne mărturiseşte :

— Dacă fac rost de-o sumă acceptabilă, poate că banca se va învoi să-mi acorde un avans din moştenire... Trebuie să mă interesez...

Jimmy Navarrelli, care ascultase totul atent, emite un sunet bizar la goarna lui de tinichea şi-l întreabă pe arhitect :

— Ia ascultă, baroane, şi cît de acceptabilă să fie suma cu pricina ?

— Ştiu eu ? Taxele se urcă uneori pînă la zece la sută din valoarea succesiunii ! Dar dacă depun deocamdată 50. 000 de mii, e posibil să mi se elibereze un avans pro-

143

centual corespunzător, probabil pînă la o jumătate de milion...

Navarrelli, în loc să fluiere a mirare, trîmbiţează subţire, fîsîind un sunet cu totul insolit.

— Baroane, dar ai nevoie de-o adevărată avere, pînă să capeţi mangoţii răposatului... Cine-o să-ţi împrumute atîta bănet ?...

Arhitectul, om superior, trece lejer peste impolitețea bişniţarului, şi-i oferă pe loc o lecţie de etică aplicată :

— Pentru aşa ceva s-au inventat prietenii, dragul meu student cu restanţe...

Maximilian Prior nu-şi termină fraza începută, deoarece în salonul braseriei da*u. năvală cei doi turişti bucureşteni, care plecaseră cu „Mercedes"-ul ruginit şi hodorogit. Nu-s nici trei ceasuri de cînd se topiseră. Cel mai înţolit dintre ei, pesemne prieten apropiat cu arhitectul, se repede la el, îl îmbrăţişează şi-l sărută pe amîndoi obrajii, declarînd în gura mare :

— Maxi, măi băiete, felicitările noastre ! Eram la oficiul poştal din Curtea-de-Argeş, cînd au dat legătura cu motelul, transmiţînd convorbirea de la Miinchen... Surpriza telefonistelor era atît de mare, încît ne-au spus şi nouă despre ce-i vorba... Aflînd că-i vorba de bunul nostru amic Maxi, ne-am întors imediat... Să te sărbătorim rapid, şi să vedem dacă n-ai cumva nevoie de bani, pentru eventualele formalităţi de taxare... -

Emoționat la culme, arhitectul priveşte triumfător la Jimmy Navarrelli. Acesta, placid, priveşte şi el la nepreţuiții prieteni ai eminentului arhitect, dar întrucîtva neserios, deoarece se uită la ei prin gura trompetei.
— Grebencea, fii amabil şi mai desfă o sticlă de „Dim-ple", să ciocnesc cu frații ! — se adresează Maximilian Prior responsabilului care căsca gura la noii sosiți.
— Nu bem nimic, Maxi scumpule ! Plecăm imediat la Bucureşti ! Şi sîntem la volan !... Poftim nişte bani, pentru'•■
144 -
primele cheltuieli... Ți-ajung 10. 000 ? De fapt, mai mult nici n-avem la noi...
Prior ia teancul de bancnote, fără să-1 numere. Domn !
Grebencea şi Jimmy Navarrelli privesc cîş la banii ce se îndeasă în portofelul arhitectului. Responsabilul, cu fruntea perlată de emoție, dar bişnițarul disprețuitor, mistuit de-o evidentă invidie.
Indivizii cu „Mercedesul" dispar din cîmpul nostru vizual, ieşind unul după altul pe uşa braseriei care dă spre parking.
Arhitectul, la cîteva clipe distanță, preluînd cheile de la „Opelul" responsabilului, dă să plece şi dînsul, anun-țîndu-ne :
— Dau o fugă pînă la Curtea-de-Argeş, să văd care-i situația !...
Grebencea, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn cată- ' îeptic, îşi plesneşte fruntea cu-o scatoalcă zdravănă, omo-rînd cu-acest prilej şi o muscă ce-ncerca să aterizeze, şi—1 roagă pe Maximilian Prior :
— Maestre, iertați-mă că-ndrăznesc, dar am o mare rugăminte ! Fiți atît de amabil, dacă nu vă e peste mînă, şi aduceți-mi-o şi pe nepoată-mea de la oraş... E directoare de liceu acolo, sau contabilă, nu ştiu prea bine, însă-i tare drăguță şi-ar vrea şi dînsa să se destindă cîteva zile la „Craiul Munților" ! Un unchi are şi biata fată, că-i orfană şi necăjită. Va*dau imediat adresa... Se poate ?
Arhitectul, mai zăboveşte cîteva clipe, pînă ce Grebencea îi scrie adresa pe-un şervețel de hîrtie, apoi dispare şi el, însă păşind lent, distins, chiar flegmatic aş putea spune.
Jimmy Navarrelli, proptind muştiucul trompetei în cureaua de la pantaloni, se ridică de la masă, ne face un semn de rămas bun cu mîna, şi pleacă şi el. Peste un minut se-aude demarând o maşină. Precis că-i „Opel"-ul responsabilului. îl cunosc de la distanță, fără să-1 fi văzut
145 io
vreodată. E suficient s-aud un motor, şi imediat pre,eize; marca, tipul şi anul de fabricație al automobilulu respectiv.
— Meştere Grebencea, — mă adresez eu responsabilului, care căzuse pe gînduri, — ar trebui să mai reglezi tacheții. Auzi motorul ?
— îl aud, maestre Conan. Dar nu-i „Opelul" meu, ci „Volkswagen"-ui lui Navarrelli.
Trăgîndu-1 după mine pe Babacu, aproape adormit, mă-ndrept spre parkingul motelului. După ce-1 cazez pe somnorosul meu nepoțel, ghiftuit ca un cimpoi, am d:> gînd să pornesc în căutarea restului generației, pe care sper s-o găsesc la piscină.
Nu mai e nevoie să mă deplasez într-acolo, deoarece Biba şi Babane au adormit de mult, tolăniți pe bancheta din spate a „Bombiței".
Pe cînd mă urc la volan şi pornesc motorul, îmi treci • prin gînd o întrebare cu totul firească. Drept care-1 scol imediat pe Babane :
— Ascultă, fratele meu, cum ați intrat în „Fiat" • Cheile le aveam la mine... Cu ce ați deschis portiera ?
— Pentru-aşa ceva mă trezeşti, unchiule Al ? Păs foarte simplu ! Cu cheile de la „Yale"-le de-acasă ! Mer^ la toate „Fiat"-urile. L-am deschis şi pe-al arhitectului, cînd am vrut să vedem ce-i vîrîse înăuntru trombonistul "
Opresc imediat motorul. Privesc sever Ia vlăjgan, în-cereînd să-1 fac să simtă numai din priviri gravitatea faptei comise. 4
— Inchide-ți ochii dulci, măi fratele meu, că n-am făcut nimic rău... Noi nu sîntem hoți ca Jimmy... Sîntem nepoți de detectiv, şi-am vrut să-ți dăm o mînă de ajutor... Ia uite ce i-a lăsat în maşină trompetistul !
Din pricina curiozității, renunț la cuvenita lecție de morală, şi privesc la mîna lui Babane. Deocamdată nu văd nimic, deoarece ține pumnul închis.
— Ce-ai găsit ?
146
.— Ceva tare ciudat ! Un nasture fără găuri, din metal şi cu grătar ! Poftim, uită-te şi mata ! Precis că bişnițarul vrea să-1 facă de ruşine pe arhitect, pe bietul nenea Maxu, să-i pună în cîrcă un furt...
La prima examinare a „nasturelui" fără găuri, pe care-1 întorc pe toate fețele, îmi dau seama numaidecît de importanța descoperirii dotaților mei nepoți. Este un microfon miniatural... Bişnițarul lucrează cu mijloace tehnice moderne. E clar ! îl chestionez imediat pe Babane :
— N-a mai lăsat cumva şi-alți nasturi din ăştia ?
Biba se trezeşte şi ea, ştergîndu-se somnoroasă la ochişori. Pesemne că auzise întrebarea, deoarece mă lămureşte în

locul vlăjganului :
— El Fugitivo, eşti mare ! Aşa i-am spus şi eu lui Babane... Trebuie să mai fie şi alţii... Am căutat peste tot... Chiar şi la motor... De-aia am demontat bujiile lui nenea Max, să vedem ce-i sub ele... Dar n-am mai găsit nimic.
— Şi ce-aţi făcut cu bujiile ?
— Le-am pus la loc, în maşină... Dar nu la motor, că n-am reuşit !
De-aia nu-i pornea „Fiat"-ul arhitectului. Putea să fie şi „Rolls-Royce", chiar ultimul tip, că fără bujii tot nu se urnea din loc !
în vreme ce rulăm grăhiţi spre canton, curioşi să vedem ce ne mai fac „Viţica" şi orătăniile, gîndesc concentrat la metodele neobişnuite utilizate de Jimmy Navarrelli. Acum înclin să cred că nu-i un simplu bişniţar, pus pe-nvîrteli comune, ci şi-un bandit de anvergură, capabil să organizeze lovituri în stil mare. Auzi, domle, să utilizeze microfon miniatural ! Cred şi eu. în felul acesta află precis tot ce intenţionează arhitectul. Cu-o singură condiţie însă, şi anume ca Prior să stea cu cineva de vorbă.
în afara problemelor referente la trombonist, mă mai intrigă un lucru. Mai ales c-a apărut „moştenirea". Nici pînă acum nu i-am zărit, la „Craiul Munţilor", pe oamenii
147 io*
Francezului !... Parcă au intrat în pămînt. Iar de Tatanaşu „Francezu" n-a auzit nimeni pe-aici. Să fie oare Jimmy din schimbul al doilea, lucrînd tot pentru Tatanaşu ?
— Hombre !
Bondocelul s-a trezit. Mă priveşte duios, plin de dragoste. r
— Ce-i cu tine, Babacule ? Vrei ceva ?
— Da, unchiule Al ! Dar îmi dai o primă ? Că-ţi spun ceva !
— Iar profiterol ? — glumesc eu.
— Tot profiterol ! — nu glumeşte Babacu. — Dar din banii matale, în afară de prăjitura pe care o să ne-o dea nenea Maxu, mîine la masă... Dă-1, că merită... Eu nu cerşesc, ci lucrez...
Ezit cîteva clipe, cugetînd la urmările pe care le va avea de suportat organismul celui mai tînăr membru al tribului Jimbla, din pricina atîtor abuzuri alimentare. Dar curiozitatea mea, specifică unui detectiv de excepţie, mă îndeamnă să-i promit profiterolul dorit. Dacă socotesc bine, la preţurile practicate la „Craiul Munţilor", mai am maximum pentru zece porţii normale.
■— Zii ! Dă-i drumul ! Vei avea profiterolul !
— Bine ! Matale credeai că Jimmy nu ştie să cînte la trompetă ? Nu-i aşa ?
— Ba da.'Şi ştie ?
— Ştie ! Atît de bine, încît după ce suflăymult în ea. din goarnă' se aud tot felul de muzici, ba chiar şi voci de oameni ! Stăteam lîngă el, la masă, şi trăgeam cu urechea !
— Babacule ! Să nu mai tragi cu urechea! Nu-i frumos !
— Dar merit profiterolul ?
— Bineînţeles ! — confirm eu, cu inima-ndoită.
— Dacă nu-i frumos să trag cu urechea, de ce mi-1 dai atunci ? — se pronunţă Babacu extrem de sentenţios.
148
în folosul unei cauze nobile, cum ar fi demascarea unui mare bandit, trec peste unele deficienţe ale sistemului jtieu educativ, şi-i declar solemn lui Babacu :
—. Dacă izbuteşti să afli ce vorbesc oamenii ăia din trompetă, să ştii că-ţi dau nu numai profiterole, ci şi-o tortă întreagă ! E bine ?
— S-a făcut, unchiule ! — acceptă Babacu, fără să zăbovească prea mult asupra propunerii mele.
Ajunşi la canton, constatăm că poarta curţii nu se mai deschide atît de lesne. Ieşită din balamale, se înţepenise. Sîntem nevoiţi s-o sărim, ca să intrăm în canton. „Bombiţa" rămîne lîngă gard, pînă la noi dispoziţii.
Deocamdată trebuie să aflăm care-i situaţia şeptelului şi-a gospodăriei în general.
După o examinare sumară a întregului canton, inclusiv garajul „Viţicii", paddoekul păsărilor, grădina şi livada, conchidem că totu-i bine şi frumos, şi că „Viţica" a emigrat iarăşi. Găinile însă, de data asta n-au mai dispărut, ci s-au adăpostit toate, spre a-şi exercita funcţiile oiiă-toare, chiar în living-room-ul meu, căruia îi uitasem ferestrele deschise.
Către orele opt şi jumătate, cînd cinam amărîţi în faţa televizorului, urmărind un film de mare psihologie, cu nişte hoţi de vite, în marele vest sălbatic, ne pomenim strigaţi din şosea :
— Bădie Conane ! Bădie Conane !
Era nea Tilică Boieru al lui Sfetea Iu' Pop. Ne-o adusese pe „Viţica". Vaca, din pricina unei crize de melancolie neagră, se refugiase la stîna ciobanului. Iar boie-reasa Gherghina, femeie pricepută, o mulsese, o hrănise, o adăpase şi ne trimisese şi nişte brînză de oi, confecţionată din laptele „Viţicii". Jumate-jumate, probabil. Adică lapte de la o

oaie, lapte de la o vacă...
149
După ce nea Tilică Boieru al lui Sfetea Iu' Pop a ospătat alături de noi, a plecat încărcat de mulțumirile şi recu-noştința noastră, dar şi oarecum euforic, din pricina sticlei de afinată pe care-o consumase integral.
— Măi frate, ai rezolvat ceva cu ancheta matale 7 — mă întreabă evident obosit Babane.
— E tîrziu ! Trecut de miezul-nopții. Discutăm mîine ! — îl informez eu. — Adorm pe mine, atît sînt de spetit !
Babacu mă priveşte admirativ, aprobîndu-mă :
— Păi cum să nu fii, după cîte ai mîncat la prînzui dat de nenea Maxu, în cinstea dumitale ?
25) INSOMNII DE BRANŞA
Pe cît sînt de obosit, pe-atît sînt de preocupat de manevrele indescifrabilului Jimmy Navarrelli. Zadarnic încerc s-adorm, aplicînd una din cele mai reputate metode psihice aceea propusă de Coue, căci nu-mi reuşeşte pasiența Număr pînă la 189... Nimic ! Nici gînd să ațipesc. Continui numărătoarea pînă la 1143... Acelaşi rezultat. Negativ ' La 5633, eventual 5634, fiindcă-i posibil să fi greşit la numărătoare, cobor din pat, mă instalez la gura sobii. intr-un fotoliu, şi-mi aprind o „Snagoavă". ■*
Din clipa aceasta pornesc să gîndesc profund, analizînd mai toate faptele ce se referă la bişnițar. Mai bine zi? enigmele, şi nu faptele, deoarece n-a comis încă nimic. Dar precis va comite !
Niciodată nu m-a înşelat intuiția mea de detectiv de excepție. Chestia cu trompeta, deşi pare suficient de intri-gatorie, o las deocamdată deoparte, neprezentînd o ex-
150
r
{r urgență. Orice borfaş de mîna a doua, chiar şi de a treia (la necesitate) îşi poate confecționa un instrument muzical complex, care să reprezinte, de fapt, şi-o ascun-zătoare ideală, dar şi-un post de radio emisie-recepție. Bun. par cu cine ține legătura ? Pentru că nu poate dialoga cu sine însuşi. Rezultă că posedă unul sau mai mulți complici ! N-or fi Tatanaşu „Francezu" şi acoliții săi ?
însă microfonul miniatural, sub nevinovata formă a unui nasture fără găuri, acesta mă neliniştește cel mai mult. Banda, pentru că precis avem de-a face cu-o bandă., posedă nu numai mijloace tehnice, dar şi fondurile necesare. Pentru că asemenea utilaje ultramoderne, şi încă miniaturizate, costă enorm. Deci, mai întîi se procedează la investiții apreciabile, în al doilea rînd, se lucrează extrem de organizat.
Numai un „creier", care conduce de la distanță operația, putea avea cunoştință de faptul că arhitectul Maxi-milian Prior, unul din eminenții proiectanți ai aeroporturilor, gărilor şi motelurilor noastre, urma să primească peste puțin timp o mare sumă de bani3 ca urmare a unei moşteniri.
Chiar mă gîndesc, la un moment dat, dacă n-am nimerit cumva peste o bandă de dimensiuni internaționale. Totu-i posibil ! Mai ales că măcelarul, Jorj Arvanitache, susținea că Tatanaşu are filiale pretutindeni. Plus că ştiau de moştenire î
Iar dacă aş încerca să-i atrag atenția lui Maximilian, acesta, cum se află şi-n plin proces de astenizare, ar fi capabil să-mi dea planurile peste cap, neacordînd grija cuvenită unui complot de-o asemenea anvergură.
Nu-mi rămîne, cel puțin deocamdată, decît să procedez la demascarea şi anihilarea lui Jimmy Navarrelli, acționând de unul singur. Principalul ar fi nu numai să-1 blo-chez pe trombonist şi să-i dejoc planurile, ci să dau chiar
151
de urma celui care conduce banda, „Francezu" sau altul, precum şi de complicii antrenați în această operație.
Şi singura metodă detectivistică, modernă şi eficientă, mi se pare aceea aplicată de „Colombo". Şi anume, să-1 determin pe Navarrelli să se autodemaşte !...
Recăpătîndu-şi liniştea, datorită acestei magistrale analize a faptelor şi evenimentelor, simt că-mi pică pleoapele de somn. Arunc țigara care se stinsese de mult în mina mea obosită şi mă duc la culcare.
A doua zi, pe la nămiaza, sînt trezit de-o hărmălaie de dimensiuni cosmice. „Vițica" îmi rage la fereastră, înconjurată şi asistată de majoritatea galinaceelor, care-o acompaniază cu eotcodăcitul lor, alcătuind un cor mai mult decît dodecafonic.
Buimac, la început nu pot distinge dezideratele lor dar trezindu-mă de-a binelea, îmi dau urgent seama că-i nehrănite şi neadăpate, iar „Vițica" nemulsă. In vreme ce sar direct în papuci, intenționînd să decretez mobilizarea generală a generației, pentru a se apuca rapid d< treburile gospodăreşti, îmi răsună în urechi un alt muge de vacă, însă total necunoscut.
Nevrînd să iau contact cu manifestanții de afară, dii curtea cantonului, ies prin față, să văd ce-i cu vaca suplimentară, care îmi umflă capul cu răgetele ei disperate.
— Muuu ! Muuu ! —■ muge „Opelul" responsabilului de la motel. <
La volan nu-i Grebencea, aşa cum mă aşteptasem," ci unul din prietenii bucureşteni ai arhitectului. In clipa cînd mă zăreşte, îşi întrerupe operația de perforare a timpanelor mele, dar începe să ragă el :

. r — Maestre Conan ! Ce-i cu matale ? Sînteți aşteptat la sărbătorirea lui Maximilian... M-a trimis pe mine, să anunț că vă roagă neapărat să fiți la masă...
-— Mulțumesc, domnule...
152
— Cezar Schiledi} Inginer constructor... coleg din tinerețe cu Max... Ne leagă ani grei, petrecuți împreună ! Vă aşteptăm ?
— Dar bineînțeles ! Sperați să nu venim ?... N-ați scăpat !
26) MAX — GARDEN PARTY
Pînă reuşim să reintroducem ordinea printre galinacee şi s-o convingem pe „Vițica" să se lase mai întîi "mulsă, şi-apoi să-şi vadă de mîncare, deoarece şi noi trebuie să plecăm la masă, mai trece vreun ceas bun. în vreme ce executăm operațiile de mai sus, le explic membrilor cei mai tineri, ai tribului Jimbla, cu duhul blîndeții însă, să nu cumva să procedeze ca ieri, şi să mănînce totul de pe platouri, castroane şi farfuriile altora.
— Babacule, să nu te mai pomanageşti, cerînd profiterol, că iar te-apucă burtica ! Ouă nu mai avem, ca să preparăm şodou, iar laptele n-o să se acrească pînă di-seară ! Ne-am înțeles ?.
— Dar cum să nu, unchiule Al ! S-a-ntîmplat să nu te-ascult eu pe matale ? — se pisiceşte bondocul. — Dar ce să fac dacă mi-e foame ? Nu ne-ai dat nimic de mîncare la micul-dejun... *
Aici are şi el dreptate ! Pentru că şi mie mi-e foame, de-aş mînca şi o vacă la cuptor.
Dar mă frămîntă totuşi un gînd tulbure. De ce nu venise inginerul Cezar Schiledi cu „Mercedesul" lui alb, şi se deplasase cu „Opelul" împrumutat de responsabil lui Maximilian'Prior ? Una la mînă ! Şi de ce se-napoiase, tocmai de la Bucureşti, din moment ce-abia plecase cu-o
153
li i1 Iii fi
zi în urmă ? Culmea ar fi să fi venit însoțit şi de celălalt turist, tot amic de-al arhitectului. Pentru că-n cazul acesta, nu se mai alege nimic din moştenirea căpătată de distinsul meu amic. Mesele pe care le oferă trebuie să coste o groază de parale... Şi mai am o problemă, de factură pur administrativă. Cum se descurcă Grebencea, dacă-i vine pe cap o inspecție financiară şi-1 descoperă cu contul arhitectului neachitat ? E drept, Maximilian Prior trebuie să aibă şi el ceva bănuți, de vreme ce proiectase atîtea gări şi moteluri, plus cei 10.000 pe care-i primise de la bunii săi prieteni bucureşteni.
Cînd ajungem la motelul „Craiul Munților", salonul braseriei e pustiu. Deci am ajuns prea tîrziu, şi-am rămas şi nemîncați. Şi asta numai din pricina Babacului, pe care-1 apucase dorul de şodou, în plină noapte.
Privim cu toții interzişi la mesele goale, simțind cum ni se crispează stomacurile. Dacă aş avea bani, ne-am duce la bufet, să gustăm ceva acolo. Dar carnetul de CEC l-am lăsat acasă, cu-atît mai mult cu cît nici n-aveam cine ştie ce sumă pe el. Dar de-o iahnie tot se mai găsea.
Dinspre piscină se-aud chiote năprasnice, de parcă s-ar fi înecat cineva. Oamenii -petrec, ce le pasă de noi.
— Ce-i facem, măi fratele meu ? — mă chestionează sumbru vlăjganul de Babane. — Ne-ntoarcem acasă ? La munca de jos, şi ne punem pe lapte cu mămăliguță ?
— Dar mai avem mălai extra ? —devin eu brusc interesat de ideea tînărului Jimbla.
— Sigur că nu ! — răspunde el şi mai sumbru. — Nici extra, şi nici obişnuit. Dar putem urui nişte porumb la rîşnița de mînă...
în momentul cînd mă pregătesc să dispun urcarea în „Bombiță", mă aud strigat de la distanță :
— Maestre Conan ! Unde umbli, domle !
Dinspre grădina piscinii se apropie de noi celălalt prieten al arhitectului, perechea lui Cezar Schiledi.
154
^rn^Fă
— Nu mă mai cunoaşteți ? Sînt Alexandru Gai, Sandy pentru prieteni, vechi amic de-al lui Mac !
Extrem de bine dispus, individul ne informează că sărbătorirea eminentului şi norocosului arhitect se desfăşoară în grădina-restaurant de lîngă piscină, pe care Prior o rezervase special pentru acest eveniment.
— Poftiți mai repede, maestre ! Poate sînteți flămînd ! !
Sosirea grupului nostru, în frunte cu Babacu, dar pe care îl ajunseserăm din urmă în timp util, pentru a-1 împiedica să se avînte în brațele lui Maximilian Prior şi să-i ceară de mîncare, e-ntîmpinată cu salve de urale.
— Prieteni dragi, nici nu ştiți ce mult ne-ați lipsit, ără voi, sărbătoarea noastră n-avea nici un farmec ! declamă oarecum pretențios arhitectul. — Poftiți şi ă ospătați...
îl felicit pentru fericitul eveniment, după care sînt prezentat mesenilor, unii dintre ei fiind aici pentru prima oară. Maximilian mi-i aduce înainte, unul cîte unul, şi-mi comunică :
— Begibeg Mehmet Aii, dobrogean din Medgidia, student, prietenul cel mai apropiat al celuilalt student al nostru, trăsnitul de Jimmy Navarrelli...

— Noroc bun, bătrîne şef apaş ! — mă salută exoticul personaj.
Max continuă :
— Sandy Gai, inginer horticol, mare specialist la spații verzi !
— Ne cunoaştem, dragă Mac ! — îl informează turistul. Arhitectul priveşte la adunarea mesenilor, parcă vrînd să găsească pe cineva anume. Grebencea, care de astă dată văd că-i printre meseni, probabil în calitate de invitat personal al lui Maximilian Prior, îl întreabă din ochi.
Max dă nedumerit din cap, după care rosteşte indispus :
r- Dar unde ni-s fetele, măi Grebenceo ?
155
— Vin acuşica, maestre ! S-au dus la garderobă, după
ţigări ! Uite-le, că sosesc !
Prior se repede în spatele nostru şi, pînă să apucăm a întoarce capetele, ne pomenim în față cu două superbe întruchipări ale sexului complet opus. Arhitectul le ia pe după umeri şi le împinge spre mine :
— Dînsu-i marele scriitor Al Conan Doi, în carne şi oase ! Iubiți-1 şi apreciați-1, că nu se ştie unde ajunge şi • la ce poate folosi !
Apoi, ingăduindu-şi prea mult, o" arată cu degetul, gest absolut lipsit de -distincție, pe bruneta din dreapta :
— Dragodana Tatu, „prietena" amicului nostru Jimmy
Navarrelli...
— Sărut mîimle, domnişoară ! — rostesc eu, întrucîtva
fîstîcit de frumusețea extravagantă a persoanei.
— Servus, babacule ! — îmi răspunde ea suficient de
insolentă.
N-aş zice că mă confundă cu nepoțelul meu personal.
Dar tac şi-nghit corespunzător.
— Iar domnişoara-i surpriza sărbătoririi noastre, — îşi continuă Maximilian Prior circul, — Lili Mamulea, viitoarea mea logodnică, şi nepoata prietenului Grebencea, adusă cu mari sacrificii de la Curtea-de-Argeş...
— Sincere felicitări, domnişoară, sânt bucuros de vestea auzită ! — mă adresez eu splendidei făpturi, probabil roşcovană naturală.
— Mulțumesc, scumpe maestre ! Abia aşteptam să vă cunosc ! — se declară extrem de Jncîntată viitoarea tovarăşă de viață a marelui arhitect Maximilian Prior, peste ' capul căruia se abat toate noroacele ; şi bani cu duiumul,: şi nevastă tînără şi frumoasă.
Sper ca amicul Max să fi terminat cu manifestările
. protocolare, pentru că, dacă o mai ține mult aşa, am toate
şansele să leşin de foame. Scumpii mei nepoți, nefiind
trecuți pe lista persoanelor oficiale, au început să activeze
de mult pe vastele teritorii ale meselor reunite într-una .
156
singură, dar uriaşă, în formă de potcoavă, în splendida grădină-restaurant al motelului.
— Dragă Conan, dar ia loc la masă ! — mă pofteşte in sfîrşit arhitectul, îndurîndu-se de chinurile mele.
Aşezat între Maximilian Prior şi Lili Mamulea, logodnica adusă cu mari sacrificii de la Curtea-de-Argeş, în vreme ce dînşii schimbă amabilități cu mesenii, dialogînd de la distanță, înțeleg să profit de neatenția lor, şi să atac formidabilele icre de ştiucă, din cară apucasem să mă servesc copios.
Din cînd în cînd îmi mai arunc privirile spre partenerii de festin, încercînd să-mi dau seama de unde reuşise arhitectul s-adune atîția meseni. Deoarece, în afara persoanelor mai sus pomenite, plus Navarrelli care mă salutase trăsnit, emițînd din trompetă un „onor la general !", mai sînt vreo şase persoane ce nici nu-mi fuseseră prezentate, dar se ospătează țeapăn, de parcă ar fi fost puse la îngrăşat. Nu găsesc decît o singură explicație plauzibilă. Ori sînt neamurile lui Grebenceâ, aduse special pentru -avanpremiera logodnei, ori sînt nişte simplu figuranți, recrutați dintre turiştii ocazionali, dar bucuroşi de petreceri, pentru a conferi mai multă solemnitate sărbătoririi lui Maximilian Prior. în orice caz, dacă-s numai figurație de decor, sînt destul de paşnici, deoarece, decît să facă pe cascadorii, preferă să acorde atenția cuvenită îmbelşugatei mese oferite de fericitul arhitect.
Distinsul Maximilian, mi se pare c-a-nceput să se cherchelească. Cînd observ că s-au adunat înaintea sa două sticle de „Dimple", sînt silit să deduc că are toate şansele să devină imponderabil, dar şi extraterestru. Totuşi, în pofida gradului de saturație alcoolică, arhitectul rămîne domn, construind o curte frenetică viitoarei doamne Prior.
— Dragă Lili, — îl aud eu pe Max, trăgînd bineînțeles cu urechea (dreaptă), — pentru un brabant, pardon bărbat la vîrsta mea, extrem de astenizat din pricina muncii asidue pe care am prestat-o în ultimii ani, proiectând atîtea aeroporturi, gări şi moteluri, faptul că te-am găsit pe tine, cu totul accidental, mi se pare o şuncă, nu, pardon, şansă

unică. Chiar stau şi mă-ntreb, dacă te merit ! Pentru mine preţuieşti infinit mai mult decît nefericita asta de moştenire, care-mi dă atîta bătaie de capac, nu, cap... ;
Dar Lili Mamulea nu-i de acord cu defetismul arhitectului, deoarece obiectează :
— Maxule, ce-ş copil ? Bate-ţi capul, iubitule, nu te " lăsa... "Facem noi rost de cei 50.000 de lei... Mai dă şi i unchiu Iorgu (ăsta trebuie să fie Grebencea, pe care abia acum aflu că-1 cheamă astfel), mai pun şi eu din micile mele economii... ■
— Eşti tare dulce, Lili scumpă ! Dar nu-ţi dai seama că nu-i de-ajuns"? Mă rog, cu 50.000 obţinem un avans de la Bancă, în pontul, pardon contul moştenirii primite de la Miinchen, vreo 500.000, dar mai întîi trebuie să-i depunem, şi-apoi s-aşteptăm cel puţin o săptămînă ! Şi ce mă fac cu „Mercedes" ui ? Că de-asta au venit de la Bucureşti Cezărică Schiledi şi Sandi Gai... Să-mi anunţe iminenta sosire în bamă, vamă a maşinii ! De unde să fac rost de 67.000 de lei ? îţi dai seama ?... Ei mi-au şi adus încă 9.000... dar mai mult n-au la îndemînă... în definitiv, ducă-se pe apa sîmbetii „Mercede3"-ul... Din moment ce te-am găsit pe tine, mă mulţumesc şi cu nenorocitul ăla de „Fiat"-850...
< ..
— Nici să nu te gîndeşti, — pledează în continuare Lili Mamulea, — cu ce-o să plecăm în călătoria de nuntă ? Lasă că aranjez eu... Deşi sînt modesta administratoare a unui liceu internat de provincie, de numai 980 de elevi, am strîns şi eu ceva bănuţi, privîndu-mă de la multe... în loc să-mi iau televizor „Cosmos" m-am mulţumit doar c-un „Grundig" mititel, şi-ăla cu transistori... Maşină nu mi-am cumpărat, cum a făcut maestra de lenjerie, că nu
158
pot lua copiilor rufele de la gură... Am depus banii pentru o „Skodă", că-i mai mititică... Dar dacă vom avea „Mercedes", trag banii îndărăt de la CEC, şi plătim vama ! E bine, Maxule ?
Arhitectul, emoţionat la culme, neînţelegînd atîta altruism şi devotament din partea unei tinere ce i-ar fi putut fi chiar şi copil, o priveşte cu ochi înlăcrimaţi. In care, totuşi, e posibil să existe şi-o oarecare doză de „Dimple".
— Bine, Lili, fie aşa cum doreşti ! Nu mă contra, nu mă, pardon, opun ! Singura temere care mă macină, e să nu te plictiseşti c-un flăcău tomnatec, trecut de vîrsta primelor iubiri... Eşti tînără, plină de viţă, adică viaţă, iar eu mă simt obosit, extenuat...
Lili Mamu^ea numai că nu-1 soarbe din ochi. atunci cînd îl tranchilizează :
— Nici eu nu mai sînt la vîrsta primelor iubiri... Adică, vreau să spun că n-am iubit pe nimeni de-adevărat pînă acum... Şi nu mai sînt chiar atît de tânără ! în curînd voi împlini 25 de ani, bătuţi pe muchie !...
în ce priveşte chestia cu muchia, Lili Mamulea exagerează, în ciuda fr.umuseţii angelice, e totuşi destul de pîrguită. După mine, trebuie să bată serios spre 35... Dar ce contează vîrsta, cînd e vorba de-o dragoste atît de fulgerătoare, şi încă de la prima vedere... Mai ales, — stau eu şi mă-ntreb, — ce-o fi fost atunci cînd, la prima vedere, 1-a zărit pe arhitect, distins şi elegant, coborînd dintr-un „Opel" !
Deocamdată mă intrigă manevrele lui Jimmy Navar-relli, pe care le execută cu trompeta. Suflă în ea de formă, pentru ca apoi să-şi ducă urechea la pîlnia goarnei, ca şi cum ar fi aşteptat să-i iasă pe-acolo suflarea transformată în sunet. Individa care-şi permisese să mi se adreseze cu „babacule !", dă mereu să-i înhaţe trompeta, iar bişniţarul îi pleznește lejer mînuşiţa.
159
Dar cînd şi-a mobilizat Jimmy complicii ? Pentru că, atît Dragodana cît şi enigmaticul Begibeg Mehmet Aii, mai mult ca sigur sînt colegi de bandă cu trombonistul.
Dragodana Tatu, exemplar de lux din specia bulevardistelor, n-are pic de jenă. Se-mbracă „hippy", cu blugi ferfeniţiţi şi peticiţi, dinadins, cu cele mai insolite bucăţi de material textil sau piele, plus două etichete pe muşchii fesieri, cu bluză fără mîneci, dar şi fără spate, legată într-un nod deasupra buricului. Iar pe cap, în loc de păr, şi-a montat o perucă cu lînă albă, nedată la dărac. însă efectul obţinut, spre mirarea generală, e de excepţie. Pentru că persoana emană, sau, mai bine zis, iradiază impulsuri, dacă nu radioactive, în orice caz electro-mag-netice. Personalitate explozivă, capabilă să-1 nenorocească nu numai pe Jimmy Navarrelli, prietenul ei personal, ci chiar toată banda, cu „creier" cu tot.
In schimb, dobrogeanul, studentul cu mutră de tătar de operetă, se complace într-un deghizament de indian navaja, comanche, sau chiar şi apache (iar nu „apaş", cum greşit se pronunţase dînsul, cînd îmi spusese „bă-trîne şef apaş"). E clar că orizontul său cultural se limitează numai la terminologia de branşă, confundînd bietele victime ale vestului sălbatic, cu apaşii din tavernele pariziene.
Begibeg, purtând nădragi din piele de antilopă, bluzon din bucăţele de skai, divers colorate, şi cu frianjuri pe umeri, şi-a legat părul (înfiorător de negru) cu-o panglică lată, probabil din piele, petrecută peste frunte. într-adevăr, deşi numele îi sună extrem de turcesc, Begibeg Mehmet Aii arată întocmai ca pieile-roşii din stampele străvechilor manuale de geografie.
— Noroc, maestre ! — mă aud deodată interpelat. — Ce faci acolo, nu ciocneşti şi cu noi, tineretul ?
160

Jimmy, abandonînd joaca, îşi trece gura trompetei în chimir, se îndreaptă spre mine, cu-o sticlă de „Pepsi" în mînă. Dragodana Tatu şi Begibeg Mehmet Aii păşesc pe urmele lui. Fiecare cu-o butelie din aceeaşi poţiune...
E ceva în neregulă cu aceşti aşa-zişi tineri ! De ce se adapă numai cu „elan şi energie" ? Nu cumva se droghează ? Celebra băutură, răcoritoare sau ne, în funcţie de prezenţa gheţei, conţine totuşi un oarecare procent de cofeină. Băută în cantitate mare, este imposibil să nu. genereze stări euforice. Ce-i drept .insă, ar trebui calculată ştiinţific cantitatea utilă pentru provocarea stărilor respective. Dacă-s necesare cîteva vagoane, înseamnă că sînt în eroare. Dar dacă sînt suficiente doar zece sau cincisprezece sticle, atunci am pus punctul pe „I" !
— Văd că, în loc să te pui pe scris romane, te ţii numai de zaiafeturi, iubite maestre Conane ! — mi se adresează Navarrelli, rînjindu-mi simpatic foc. — De ce nu-ţi vezi tălică de treburile matale ?
Dragodana, ciocnindu-mă-n cap cu sticla ei de „Pepsi", mă pupă pe frunte, depunînd pe ea un sărut maternei, şi mă îmbie : •
— Ce zici, babacule, te fac un rock ? Sau pleci acasă, unde te aşteaptă romanul ?
— Din păcate, nu dansez decît „ca la Breaza", dragă domnişoară ! — îi răspund eu, cutremurat de insolenţa persoanei, dar şi de efectul straniu al pupăturii, care-mi pune nervii la grea încercare, cuplîndu-i la o reţea de înaltă frecvenţă, dar şi necunoscută.
Dragodana, interzisă de cunoştinţele mele dansante,' mă sfătuieşte, zîmbindu-mi bizar : ,
— Atunci e preferabil să te menţii la literatura dumi-tstle, că tanti nu foloseşte jocurile populare !
— Ascultă la mine, bătrîne şef apaş, fii atent! — mă solicită şi indianul Mehmet Begibeg Aii, sau invers, c-am început să-i încurc şi numele, din pricina stressului stîrnit

II — De-a bîza
de intervenţia ciudatei Dragodana Tatu. — Gagiii au dreptate !
Scîrbit de lexicul individului, depun eforturi notabile pentru a detecta subtextul invitaţiei de-a mă reîntoarce la uneltele mele, adică la scris. Dragodana îl trage de mînă pe ultimul mohican de pe meleagurile argeşene, declarîndu-i cu jumătate voce, dar suficient de tare ca să disting, în vreme ce-i arată capul subsemnatului :
— Dacă babacului nu-i funcţionează plămînul, înseamnă că ne pierdem vremea cu el... Păcat, că pare talentat... Poate intra la idee, însă, şi-atunci ne lasă în pace, să ne vedem de treburi ! E clar ?...
Bieţi subdezvoltaţi ! Nici nu ştiu ce zace în spatele paşnicei figuri a scriitorului Al Conan Doi... Habar n-au că „detectivul de şoc şi excepţie" (cu-acelaşi nume) nu se lasă atît de uşor intimidat. Iar dacă nu utilizează „Smith and Wesson"-uri sau „Colt 45 — Special Police"-uri, ca detectivii din „Enigma", asta se datorează faptului că posedă o armă mult mai eficientă, şi anume extraordinara sa putere de deducţie. A fi investigator, detectiv sau anchetator înseamnă să-ţi nimereşti ţinta cu gloanţe de-un calibru absolut inuzitat, dar care-s trase c-un revolver rar, marca „Flair'" !
Drept care, în momentul în care Jimmy Navarrelli mă străfulgera cu laserele ochilor săi extrem de vioi şi duri, de culoarea tablei de la cutiile de conserve „Valea Roşie", aşteptînd evident un răspuns din partea mea, declar :
— Literatura se comite şi-n miezul vieţii, al evenimentelor, nu numai în biroul de lucru ! în timp ce par antrenat de nevinovatele petreceri ale amicilor mei, lucrez intens la romanele mele...
Năucit de sensurile multiple ale avertismentului meu, trombonistul mă priveşte zîmbind subţire, manifestînd o milă DRspusă la adresa mea. Săracul de el ! Nu-şi dă seama de dimensiunile erorii săvîrşite.

27) NEMURITORII: GAULEA, DUBLAU, DAR ŞI RĂPOSATUL BUCIFAL.;.
După ce treimea bişniţarilor se îndepărtează în direcţia garderobei, tinde probabil are de gînd să ţină o şedinţă, în care să analizeze posibilităţile de conversie ale transparentelor lor aluzii, cărora fusesem supus recent, intru brusc într-o stare de intensă reflecţie.
Trei aspecte, pînă acum neglijate, îmi triturează celulele cenuşii. Primo : unde-s Gherigogu, Flory, Şmiţ, Durică, Jorj şi Mitzi, cu „fratele" Lică ? Secundo : de ce Jimmy Navarrelli şi complicii săi ţin să mă îndepărteze cît mai rapid din sectorul lor de activitate ? Terţio : cum este posibil, în plin sezon, grădina-restaurant şi piscina motelului să fie rezervate exclusiv sărbătoririi arhitectului, iar turiştii şi clienţii, permanenţi sau pasageri, să fie eliminaţi din teritoriile destinate plăcerilor estivale.
Prima problemă e simplă : Tatanaşu, avertizat de Jorj Arvanitache că-s în sector, îi înlocuise cu-o echipă de schimb ! La a doua chestiune, într-o oarecare măsură, am aptitudinea să-mi răspund şi singur : banda s-a decis să intre mai accelerat în faza de finalizare a operaţiunii propuse (recte pauperizarea imediată a recentului semimilionar).
La a treia, îmi va lămuri situaţia Iorgu Grebencea, care ciocneşte intensiv cu Cezar Schiledi şi Sandy Gai, amicii personali ai arhitectului. Fapt pentru care îl deranjez din exercitarea funcţiei sale actuale, de consumator al produselor unităţii pe care ar trebui s-o conducă, nu numai competent, dar şi cît mai rentabil :
— Meştere Grebencea, îmi fare plăcere să te văr* sporind încrederea noastră în calitatea băuturilor pe car • le

servește „Craiul Munților", dar crezi că-i suficient doar atît, pentru îndeplinirea planului, să b. ei alături de noi.

163 li*

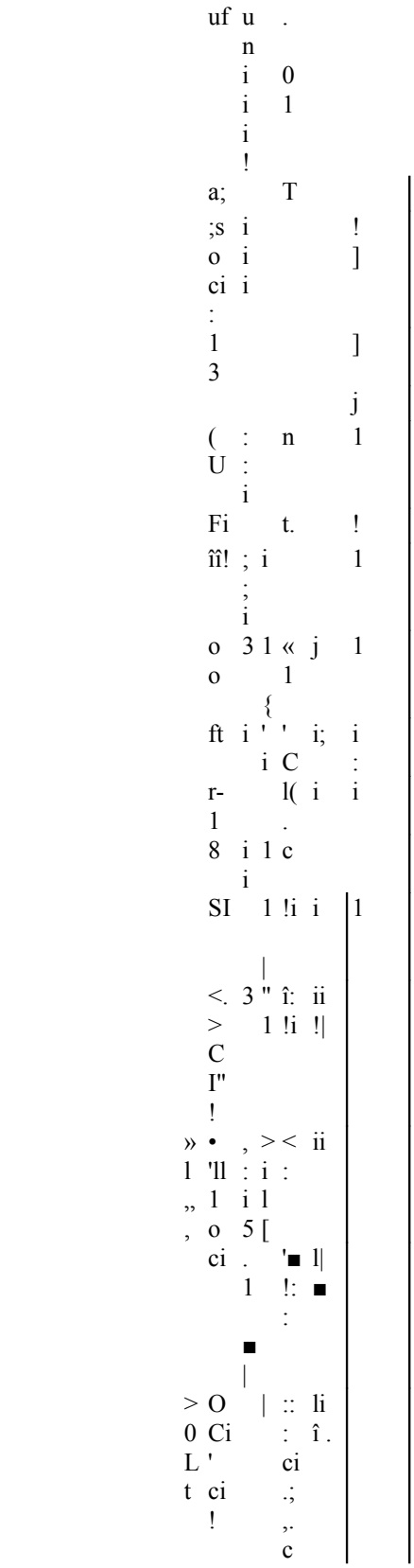

X"! 3 >
1 !?'
«4» V
c «
■■ci „
I
tu si.
I «Iii'
l c
{i:l
,j:i
ki;I
1 .
1'

ij
il3
ni] il,J
i:: !;ii
D
ni
1'j

h
J
a,

în direcția braseriei, strigînd cuprins de-un entuziasm infantil :
— Sol ? Avem şi solist! Pe maestrul Găulea... Din Găvana... Să-1 auzi : „Cînd eram pe Ialomița, mă iubeam cu țața Mița !"... Cu taraful lui Tăchiță Dublau !
în vreme ce întreaga asistență aşteaptă sosirea celebrei formații folclorice, dar total necunoscută străinaşilor pripăşiți la „Craiul Munților", Maximilian Prior. întreține o conversație animată cu domnişoara Mamulea, discu-tînd probabil aspectul economie al viitorului cămin. Ceea ce nu ne împiedică totuşi, să apreciem elogios apariția celor patru ospătari, băieți zdraveni şi extrem de muncitori, din echipa specială a braseriei, care ne aduc platourile cu fripturi. Scumpii mei nepoței, aflați (din fericire, pentru ei) la celălalt capăt al mesei, pornesc să-şi • anunțe reciproc rezultatul investigației întreprinse cu furculițele, cuțitele şi mîinile, prin uriaşele recipiente de porțelan.
— Pulpă de gîscă ! — chițăie încîntată bălăița de Biba.
— Ficat de purcel ! — îi dă replica Babane.
— Miel ! Spinare, cu rinichi ! — triumfă bondocul familiei.
— Piept de curcan ! — reia; din voleu, vlăjganul de Babane.
— Pipotei şi inimioare de pui !
— Rotocoale de berbec !
— Antricoate, cu floare !
— Cotlete ! * Deoarece nimerisem doar peste o infamă tîrtiță, de origine inidentificabilă, strig la ei, pentru a reintroduce decența :
— Linişte ! Ce-i hărmălaia asta ? Cine-a găsit miel ? ■— Eu, Hombre ! — declară Babacu.
— Adu-1 aici, să văd dacă-i proaspăt! — îi cer eu, îngrijorat de eventuala tragedie a unei intoxicații alimentare.

Ii
— Tot ? — se interesează înțeleptul bondocei, i — Nu ! Doar o ciosvîrtă, dar de la spate !
Bondocul de Babacu se ridică evident deranjat, într-o mînă cu bucata lui, de la rinichi, din care sfîrtecă în duşmănie, iar în cealaltă cu-o pulpă întreagă de miel, pe care-o agită în chip de bumerang.

După.ce gust din ea, îl expediez la locul său, dîhdu-i recomandațiile de rigoare :
— Lasă pulpa aici ! Mă ocup eu de dînsa, e prea mare pentru tine .' Să fii atent cît mănînci, se-aude ?
Bondocul mă priveşte neîncrezător, cu ochii săi neprihăniți, apoi mă întreabă :
— Unchiule Al ! Să-ți aduc şi curcanul ?
Ezit cîteva secunde, neştiind prea bine dacă Babacu iă ia peste picior, sau 1-a apucat într-adevăr o nespusă iragoste față de unchiul de la Bucureşti.
— Bine ! Fie cum zici tu ! Dar nu tot! — îi accept propunerea.
Cînd masticam şi eu, împăcat cu mine însumi şi cu natura ambiantă, dinspre salonul braseriei îşi face apariția Iorgu Grebencea, țopăind frenetic, de parcă ar fi fost prevăzut cu arcuri sub tălpi. Joacă de unul singur, exe-cutînd figuri din cele mai bizare, la sunetele unei sîrbe argeşene deosebit de hurducănate.
— Bate frate-n fierăstrău, că ne cîntă nea Dublau ! Hai, ila, iha-ha ! Joacă frate, nu mai sta ! — rage responsabilul, pradă unui evident puseu de hipertensiune arterială, judecind după culoarea sa vînăt-stacojie.
Celebrul taraf al lui Tăchiță Dublau, atît de călduros publicitat, este compus numai din două personalități artistice : un cetățean brunet, durduliu şi bătrîior, c-un țambal legat de grumaz şi proptit în pîntecele voluminos (dar care trebuie să fie însuşi şeful „formației instrumentale") şi-un slăbănog, cît o prăjină, pesemne din acelaşi trib,

păşind grijuliu pe urmele şefului, fudulindu^se cu dibla ținută sub braț.
— Hai, guristule, dă-i drumul ! — strigă la el Gre-bencea, oprindu-se din seria de piruete într-un picior, dar şi acela nesigur, pentru ca, după aceea, să se prăvălească istovit de puteri, pe fostul său scaun, care, nerezis-tînd impactului, se desfundă instantaneu.
Apoplecticul Grebencea, pomenindu-se cu fundul înşurubat în rama dispozitivului de şedere, dă să scape din încleştarea acestuia, depunînd eforturi remarcabile. Cînd realizează că nu ^xistă salvare, cel puțin deocamdată, porneşte să zbiere :
— „Adio, dragă Nelă, adio, draga mea !..." „Guristul" (renumitul solist Găulea) se înalță pe vîrful picioarelor, îşi duce dibla sub bărbie şi, considerînd textul lui Grebencea drept o indicație, începe să vocifereze catastrofic :
— „Inel, inel de aur..." !
Țambalagiul, întărîtat de lamentările partenerului, declanşează imediat acompaniamentul necesar, zdrăngănind cumplit din dezafectatul instrument.
Grebencea plînge ca un bivol, repetînd la infinit „Adio, dragă Nelâ", solistul încearcă să-1 depăşească prin stînga, conform regulamentului de circulație rutieră, iar maestrul Tăchiță Dublau, cuprins de panică, îşi sporeşte sensibil manevrele de demolare a țambalului. Efectul mi se pare memorabil. Din toate punctele de vedere. "
Asistența, emoționată, lăcrimează discret şi mănîncă în continuare, grăbindu-se să lichideze jenantele fripturi de pe masă, total inadecvate unui asemenea recital de răscolitoare rezonanțe, şi care duce precis la colorarea în albastru-intens a inimilor duioase.
Din respect față de atmosfera generală, mă cufund în adîncurile sufletului meu, extraordinar de emotiv, dar şi-n carcasa curcanului pe care mi-l transportase Babacu, însă cu prețul unor inumane străduințe, orătania fiind

ceva mai voluminoasă decît dolofana făptură a nepoțelului meu personal.
Nemaiputînd suporta tristețea lacrimogenei melodii, .— cel puțin aşa îmi imaginez eu reacția eminentului arhitect, — Maximilian Prior, care, între timp, conversase îndelung nu numai cu Lili Mamulea, ci şi cu flaconul de „Dimple", se ridică de la masă, clătinîndu-se abia vizibil, păşeşte în direcția „tarafului" şi comandă autoritar :
— Ajunge ! M-am săturat de Aluna, pardon Nela ! Cîntați-ne ceva de dănțuit, dar una de-alea de-ale noastre... Ştiți „țigănească în călcîie" ?...
— Şi matale eşti roman, boierule ! — se miră solistul Găulea, sistînd imediat sinistra romanță.
— Păi nu se vede, guristule ! — se fudulește Max. ■— Să-ți trăiască franțuzoaica, boierule ! — exultă vocalistul. — Ştii tălică; neamule, cine-i Găulea ? Nepotul de vară de-a doua al lui Zavaidoc .'... Ai auzit de Za-vaidoc ?...
— Nu ! — afirmă nesigur Maximilian Prior.
— Se poa' ? — exclamă îndurerat solistul de culoare.
— Uite că se poa' ! Dacă nu-mi zice ceva de toc, pardon joc, te expediez la neamurile tale pe loc ! li dai prunu, pardon dramu' ? — se oțăreşte la el arhitectul, plasîndu-se pe-o orbită cu totul neaşteptată.
— Clientul nostru, stăpînu' nost ! Țin-te bine, boierule !
Peste cîteva minute, ne aflăm în plin infern dansant.
In ciuda nesiguranței picioarelor, Maximilian Prior se dovedeşte un excelent animator de jocuri folclorice extra-vilane. „Țigănească" pe care ne-o demonstrează, cu figuri variate, multe din ele inedite, izbuteşte să aprindă inimile

întregii asistenţe.
Lili Mamulea, explodează brusc, se avînta în centrul podiumului rezervat dansului, se proţăpeşte înaintea viitorului soţ, şi-i demonstrează nebănuitele ei posibilităţi.
169

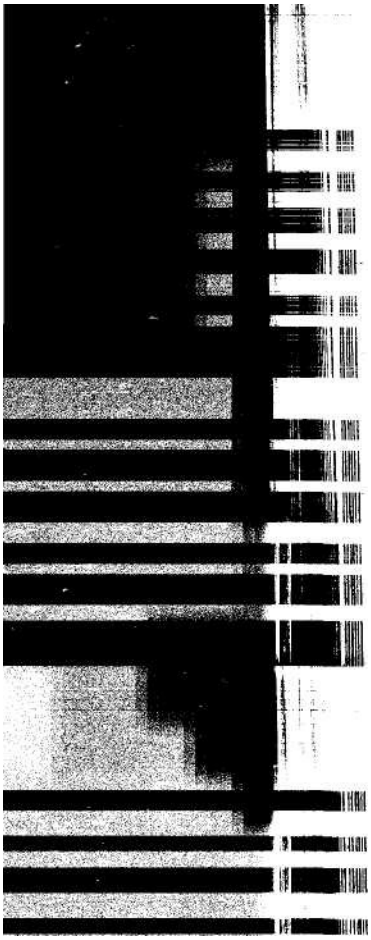

nţmmsacaaaiai Diiiev;_uiiv&ţutu.i,, ^. „_ _ _ _A__
„V,,'~ +U,„„s ,rf«t-<T ~, ninr»3npip]p lui. ne strunele dezacordate ale ţambalului. Iar celebrul uamea,. nepovuij.i
j
_ _»_- -----™ nj,„w<KrHo Ho r»prfr>rmantp.le vocale.
Nu ştiu dacă Zavaidoc cinta şi ia cuoia, iun- put ,«-t"^«> -« mîna pe cord, ca nepoxui sau îşi tuuuoţw: ^^o^^-. .—
nist înnăscut, iar nu solist „gurist" prefabricat,^ Gaulea
noaga.
tîn^ imnnknri pipntronice de excepţie. Maestrul, uitind că susţine şi partitura cea mai dilicua, aanţuieşie pe^uţ,
..., K^^.Kr>„r-i riAPimatp npnt.ru a fi astfel transformaţi inlr-un simulacru de sandale. _ _ _
m-_,.;i.-
Dublău supralicitează,'acceleiînd ritmul jocului. Strunele
llllLl. <
•< • _____V__ii :«4-nr«v./-irr fi ait CiQTQni^Tl —
in; Hanc PpsIp rîtpva clme. aesi ain cimeiii,-puuiumui ut dans este cutremurat ae paşii pasuii<unojii "^^- *-"-—
nninono^ inr>înrl pn învprsunare. întocmai ca ia ospa^ui taţii Catarița, neuitata bătrînică de la Colţuiupcnu.
şind unul după altul din joc, considerîndu-se depăşiţi de

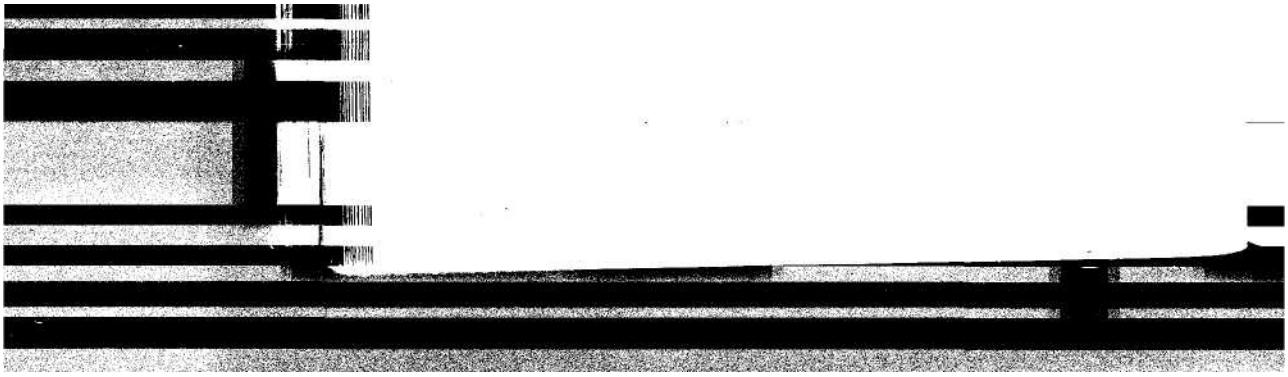

B;n> i 'ouam >>r.i^;i. ! > ,il;;i
!"!("—rîlVl! ! (i'.
•i. <'upi iir- (- -ii); ■■■;■>
xa xxiaoa, nuga
paportâ ţambalul, şl-l face un semn disperat lui Găulea,
E-ţ. T----------^^„, ™^„ «.vv^i^-i vum ii-iav Jiilio V.U. ictui-
ui. j-Kjoarca de naduşeaiâ, zimbesc recunoscător aolau-seior muiţimn. f Un zgomot cu totul insolit, de-o rezonanţă aparte, mă
£>»f/iuiu.ci a utiuyo x^uuiau-vjouica. uuciaui Hst ..Vocal", nrohahii rfintr-nn spntimont rto onliri-
aTn+o+o
ţi compasiune profesională, se clatină lejer pe picioare,
| Emoţionat, Maximilian Prior îl roagă pe responsabilul M — Nene Grebencea, dă-i un miar damblagiului, pardon
Ap;,:. :;-.'
... - ^. ■ ,i.';,..
■ie-i ţărîna uşoară ! Bietul nenea Bucifal. în tinereţile lui.
■""* "" ' ~" "* *"»-•• "' a.»^^....*^ uuouw uuigdi, "O8«l
ia ultimul leu... Că tare-i alăcea muzica noastră J>opulară !
La un şprîţuc de vorbă, dar şi la nişte profiterole de
unchiul Bucifal Prior, pe care nu-1 cunoscuse personal, dar care era figura legendară a familiei.
In vreme ce-1 ascultăm pierduţi, sfîrşiţi de puteri şi complet deconcertaţi, mă gîndesc la puternica personalitate a unor asemenea strămoşi, capabili să dăinuie peste decenii, atît de pregnant, încît şi nepoţii să-i pomenească la anumite prilejuri, numai din relatările antecesorilor direcţi. Iar moştenirea lăsată, mi se pare demnă de omagiul postum pe care-1 oficiază eminentul creator al atîtor aeroporturi, gări şi moteluri, revenit oarecum de pe orbitele alcoolului. Maximilian Prior* cu ochii înnegurați, lăsîndu-şi braţul să-i atîrne pe unul din umerii domnişoarei Mamulea, mai soarbe din super-cafeaua recent servită de ospătari, şi porneşte să-şi depene istorisirile despre unchiul Bucifal, într-un discurs coerent.

— Moşu Bucifal, cum îi spuneau neamurile mai tinere, pornise de la munca de jos, fiind cel mai bun potcovar al satului ardelenesc în care se născuse, meserie învăţată din tată-n fiu, pentru ca apoi, din pricini necunoscute, să emigreze în Brazilia, unde îşi încropise un atelier de reparaţii auto, şi să devină mare specialist în „Ford"-urile de pe timpul acela. La urma urmei, ce diferenţă era între un cal şi-un automobil aflat la începuturile existenţei sale ? Numai faptul că, în loc de potcoaves era prevăzut cu anvelope... Şi, uite-aşa, azi un automobil, mîine altul, într-o bună zi s-a pomenit cu vreo zece maşini, şi şi-a făcut o firmă de taxiuri. Pînă cînd a izbucnit primul război mondial. Şi-a vîndut maşinile, şi s-a înrolat voluntar în armata franceză. Se pare c-a luptat la Verdun, unde-a fost decorat şi făcut prizonier. De nemţi, bineînţeles. Astfel şi-a pierdut toată averea... Şi, după terminarea războiului, s-a apucat iarăşi de munca. Şi unde credeţi că s-a instalat ?...

— Unde, Maxule ? — se arată vag interesat, Cezar Schiledi.

— La Viena... Ca să fie cît mai aproape de ţară... Dar nu se putea întoarce în satul natal cm mîinile goale... Şi-a înfiinţat o firmă de pompe...

— ...tot de automobil! — îl întrerupse Sandy Gai, vădit uimit de perseverenţa moşului Bucifal în tehnica auto.

— Nu ! — obiectează lejer supărat Maximilian Prior. — Funebre ! Dar la care utiliza, bineînţeles, dricuri cu tracţiune... .

— ...automobilă ! — îl completează acelaşi Sandy Gai, pentru a-şi recăpăta prestigiul cam mototolit.

— Termină odată cu tîmpeniile ! — se răţoieşte la el arhitectul. — Lasă-mă să povestesc liniştit, mă-nţelegi ? De unde să ia dricuri auto ? Pe vremurile acelea morţii ţineau la fast... Aşa c-a folosit tracţiunea hippo ! E bine ? Cai mascaţi, cu draperii şi franjuri...
Nimeni nu-i răspunde. Era şi riscant, Max dînd semne de enervare.
— Bun ! De la cai i s-a tras şi averea ! Pentru că s-a' apucat să joace la curse... In zece ani devenise unul din cei mai bogaţi pariori. Iar anul trecut, cînd eu terminam al cincilea motel, al treilea aeroport şi cea de-a noua gară, moşiT Bucifal înfiinţa cea de-a douăzeci şi şaptea agenţie de pariuri hippice... Aşa au fost neamurile noastre toate, muncitori pînă la adinei bătrîneţi ! Abandonase pariurile, dînd altora posibilitatea să cîştige la curse, dînsul mulţu-mindu-se numai cu organizarea lor... Cînd s-a prăpădit, acum trei luni şi ceva, a lăsat o avere frumuşică, dobândită prin trudă cinstită... Care avere, după cum aţi aflat, mi-a revenit mie ! Fie-le ţarina uşoară, şi lui, şi cailor pe care i-a iubit nespus !
Maximilian Prior, cu glas tremurat, îşi încheie emoţionantele amintiri, rostind :
— Fraţilor, dragii mei, să bem spre pomenirea lui ! C-aşa-i cursul lumii... După cum spune vechiul adagio latin : „Sic transistor gloria Mende !". Sau cum, zic bătrînii
173
noştri, traducînd liber : „Morţii cu morţii, şi viii cu viile !" Veşnica lui pomenire !...
în timp ce închinăm cu toţii un pahar de vin, constat că alcodlurile ingurgitate de arhitect au operat serioase mutaţii în cunoştinţele sale tehnico-umanistice. încurcă borcanele ! Spune „adagio", în loc de „adagiu", „transistor gloria Mende" (care-i un aparat de radio suficient de reputat) în loc de „transit gloria mundi"... Dar ce nu păţeşte omul la un pahar de „Dimple" ?
Tocmai cînd repetam pomenirea unchiului Bucifal Prior, şi duceam la gură al doilea pahar de „Şegarcea-1963", un guiţat infernal răsună din direcţia garderobei. Pe măsură ce sunetul devine mai intens, recunosc trompeta lui Jimmy Navarrelli, care se apropie de întristata adunare, dar şi linia melodică a cunoscutului cîntec „Ecaterino, vedea-te-aş moartă, cu dric la poartă şi cai mascaţi". Ceea ce mi se *pare o insolentă blasfemie la adresa răposatului Bucifal, fost antreprenor de pompe funebre, dar şi iubitor de cai !...
28; PROSPECTĂRI SUBACVATICE
Pe cînd Maximilian Prior priveşte amuzat la grupul bişniţarilor, dar şi nepermis de îngăduitor (necunoscînd, probabil, textul melodiei fără cuvinte, cu care ne perforează timpanele trambonistul de Navarrelli), Begibeg Meh-met Aii, ajutat de Dragodana Tatu, instalează pe masa sărbătorească o cutie metalică. După ce-i deschide capacul, îmi dau seama că-i vorba de-un magnetofon cu transistori, marca „Mende". Şi să nu mai crezi în bizarul coincident ţelor!
174
; — Ce-i cu mutrele astea de înmormîntare, baroane ! «~- strigă deodată Jimmy, isprăvindu-şi semnalul sonor. — Ajunge^atîta jale ! Vrem muzică adevărată, să dansăm şi noi, tineretul ! Se-nghite ?...
Lili Mamulea, fără să mai aştepte aprobarea logodnicului, exclamă entuziasmată :
—- Aveţi şi benzi ?
— Dar bineînţeles, nebunatico ! — declară Mehmet Aii. — Că n-o să meargă pe panglici ! Ţi-a picat fisa ?...
— Twlst, rock and roii, cha-cha-cha ? — se interesează din ce în ce mai interesată viitoarea doamnă Prior, căruia nu-i prevăd un viitor prea liniştit (domnului, nu doamnei).
— Tot ce-ţi doreşte sufleţelul matale, zglobioaso ! — o asigură inHianul cu nume tătăresc. — Iţi dă voie gagiul, să te fac un twist ?
Deoarece „gagiul" (după cum se exprimă periferic şi abject Begibeg) se teme ca nu cumva tînăra Mamulea să se dispenseze de aprobarea sa, acţionează în consecinţă, declarînd urgent :
— Dansez şi eu twist, tinere Begibeg !
— Perfect, baroane ! Atunci ţi-o dau pe Dragodana, dacă te ţin balamalele... Că-mi pari cam dărîmat după „ţigăneasca" de-adineauri... Haide, Mamulico, să te-nveţe băiatu' ce-i aia „Gipsy-twist" ! Arde-o, Jimmy, dă drumu' rîşniţei !...
N-aş fi crezut că o cutie metalică, destul de modestă ca dimensiuni, e-n stare să declanşeze urgia care-a urmat. Lemnul meselor începe să între în rezonanţă, trepidând în ritmul muzicii pe care-o urlă agregatul firmei „Mende", paharele pornesc să zbîrnîie, atmosfera vibrează, iar cor-durile noastre palpită mult mai accelerat decît normal. Dragodana Tatu, observînd o oarece ezitare din partea arhitectului, care priveşte năuc la evoluţiile perechii lili Mamulea — Begibeg Mehmet Aii, îl ridică de pe scaun într-o clipită, nemaidîndu-i timp să-ţi dea seama ce se
175
petrece cu el, şi se avîntă cu dînsul, bîţîindu-se, conform canoanelor twistului, pe urmele zglobioasei Lili.
— Ţin-te bine, babacule ! — chiuie frenetica Drago-dana, autentică încărcătură de dinamită, hîţânîndu-se atît de sacadat, încît i se mişcă şi peruca, dar în sens invers. :—Trecem la figuri !...
Muzica lui Chubby Checker strecoară un straniu venin în sîngele asistenţei, deoarece, după cîteva „figuri" de-

monstrate de superba Dragodana, se reped cu toţii, în frunte cu hipertensivul Iorgu Grebencea, pe podiumul de dans, şi pornesc să-şi dejghineze picioarele, pe rînd, cînd stîngul, cînd dreptul, zvîrlindu-le în toate direcţiile posibile. Braţele, dezarticulate, întreprind mişcări independente de voinţa „dansatorului".
Neposedînd perechi, minunaţii bărbaţi lucrează de unul singur, agitîndu-se independent.
Ca o culme, ca şi cînd n-ar fi fost suficientă gălăgia confecţionată de magnetofon, Jimmy Navarrelli intră şi dînsul pe fir, prelumd partea solistică a partiturii. Deşi cîntă cu totul altceva decît banda, există şi unele momente cînd izbuteşte să obţină efecte de excepţie, care accelerează şi mai dihai palpitul mulţimii ce viermuieşte pe cimentul podiumului.
Cînd se termină bucata, banda ne oferă un „cha-cha-cha", dar care nu-i cîtuşi de puţin mai calm. Dimpotrivă, frenezia creşte în intensitate, participanţii la festinul oferit de Maximilian dansînd în continuare twist, dar pş alt ritm. Muzică să fie !
Spre surprinderea mea, ca*e-mi sorb liniştit cafeaua şi „Snagov"-ul, nepoţii mei sînt de mult antrenaţi în zbăn-ţuiala generală, deoarece toţi, inclusiv Babacu, arată ca şi cum ar fi fost introduşi, cu haine cu tot, într-un malaxor de cocă, pentru produse de franzelărie. Ce generaţie !
— Rock ! Rock î Rock '. — se-aude zbierînd extaziată, însă în plin twist, Lili Mamulea, al cărei păr stacojiu îi flutură deasupra creştetului ca o elice de elicopter.
176
Pf
Din momentul acesta se deteriorează întreg sistemul de relaţii umane, stabilit cu-atîta căldură şi fervoare.
Jimmy Navarrelli, renunţînd să zbîmîie la trompeta care se dogise într-un grad îngrijorător, schimbă rapid banda magnetofonului, iar în clipa cînd se-aude detunînd rockul solicitat de domnişoara Mamulea, se repede la logodnica arhitectului, dar care se lupta, într-un dans demenţial, cu Begibeg Mehmet Aii, şi-o răpeşte, pur şi simplu, din încleştarea partenerului.
— Mamuloaico ! Fii atentă ! Rock ai vrut, norock să ai! — răcneşte trombonistul.
Bill Halley, din măruntaiele magnetofonului, rage de parcă s-ar zbate în chinurile morţii. Orchestra sa, atît de faimoasă pe vremuri, îl susţine corespunzător, încingînd atmosfera pînă la gradul de topire a blacheurilor de la pantofi.
Lili Mamulea, încîntată de performanţele noului tovarăş de dans, pare o fragilă alcătuire, din piese detaşate, fiecare mădular acţionînd separat, dar capabil să ducă la dezintegrarea suavei făpturi.
Begibeg Mehmet Aii, mai puţin încîntat, cu-atît mai mult cu cît îi fusese confiscată partenera, mai bîţîie de unul singur vreo cîteva secunde, privind urît la evoluţiile celor doi, după care se avîntă spre Lili Mamulea, care în secunda următoare se înscria pe-o orbită apropiată lui, şi, fără efort, o smulge din braţele lui Jimmy, ce tocmai se pregătea s-o arunce peste cap, într-o cunoscută figură a rockului. Tentativa indianului reuşeşte doar parţial. Transformată în logodnică zburătoare neidentificabilă (LZN), persoana dragă inimii arhitectului planează cîtva timp, după care se duce să aterizeze la picioarele răpitorului.
Acesta, cavaler, se pleacă s-o ridice la verticală. însă Dragodana Tatu, care asistase la exerciţiile celor trei, destul de contrariată, nu-i nici dînsa prea încîntată. îşi abandonează „babacu", lăsîndu-1 pe arhitect complet debusolat,
177 12
r
şi se interpune între Lili Mamulea şi Jimmy Navarrelli, răstindu-se la amîndoi:
— Ia ascultaţi, măi nefericiţilor ! Vi s-a făcut de poceală ? Vreţi să deveniţi extraterestri ?
„Prietena" trombonistului, care apelează la un limbaj atît de ordinar, cu peruca de-a-ndoaselea, nu mai aşteaptă răspunsul solicitat, ci trece imediat la acţiune. îi trage un cap, cu perucă cu tot, lui Jimmy în pîntec, trimiţîndu-1 urgent pe-o orbită eronat calculată. Navarrelli se plasează în braţele lui Begibeg Mehmet Aii, care, înţelegînd să profite de situaţie, procedează la mutarea fălcilor bunului său prieten, administrîndu-i un pumn de excepţie. între timp, nici Dragodana, exploziva făptură, nu şomează. Se ocupă de Lili Mamulea, pe care-o trage ţeapăn de păr, vrînd să se convingă dacă poartă sau nu perucă. Remar-cînd că nu-i cazul, îi aplică pe loc, la rece, o ondulaţie permanentă, răsucindu-i părul pe degete.
— Mă omoară bestia ! — urlă logodnica zburătoare. — Săriţi ! Unde eşti, Maxule !.:.
Arhitectul sare. Dar nu într-ajutor, cum indicase Lili Mamulea, ci direct în piscina aflată la trei metri de masa sărbătorească, unde-1 aruncase fantastica lovitură pe care i-o administrase „prietena" trombonistului.
Jimmy, indignat de comportamentul inamical al lui Begibeg Mehmet Aii, dintr-un pumn magistr'al îşi expediază fostul prieten pe urmele arhitectului. Dragodana Dinamită, a cărei gelozie escaladează trepte4 nevăzute, consideră permanentul Mamuloaicei nesatisfăcător, drept care-o aruncă tot în piscina care începe să fie din ce în ce mai populată, îmbrîncind-o lejer. Ondulaţiile părului devin mai rezistente, dacă-s executate la umed. Piscina, de fapt, e plină. Şi de apă, dar şi de înotătorii îmbrăcaţi, ce-şi sporesc mereu efectivul. Pentru că şi Jimmy, luat prin surprindere de Dragodana, care nu admite „familia-risme", se pomeneşte şi dînsul în undele piscinei.

178
Cezar Schiledi şi Sandy Gai, înspăimîntaţi de şansele arhitectului, care zbiară că nu ştie să-noate, îi sar într-ajutor, pornind să-1 caute pe la fund, deoarece Maximilian, între timp, preferase unele explorări subacvatice.
— Hombre ! Unchitile Al !■ Uită-te la mine !.... înspăimîntat, privesc în direcţia podiumului de dans, acolo unde acum cîtva timp se aflau scumpii mei nepoţi. Nici urmă de Babacu. Precis că-i în piscină, de vreme ce mă strigă.
— Aici-s ! mă aud iarăşi strigat.
Cînd îl văd tocmai pe trambulina de sărituri, simt că paralizez. Babacu, satisfăcut că-1 zărisem, execută o săritură de concurs. După care dispare la fund.
Fug în direcţia catastrofei, fiindcă mi se îneacă bondo-celul meu drag. învălmăşeala din piscină-i cumplită. Unii înoată bras, alţii crowl, spre deosebire de Schiledi, Gai şi Maximilian Prior care preferă alt stil, însă necunoscut mie, deoarece nu-i văd deloc. Cînd examinam bazinul, căutîndu-mi un loc, mă aud interpelat :
— Stai liniştit, măi focă ! Nu-i de matale... ş Dragodana mă priveşte zîmbind.
— Dumneata mi-ai zis focă ? — mă zbîrlesc eu la dînsa.
— Preferai elefant-de-mare ?
., — Să-ţi fie ruşine, domnişoară ! Mi se'îneacă Babacu, şi dumneata îţi permiţi glume cu mine ?
— Leagă clanţa, bătrîne, că nu ţi se-neacă nici un Babac ! Uite-1 acolo, dacă vrei să-1 admiri !...
Cînd privesc în direcţia degetului exploziveі, mă prăbuşesc în bazinul piscinei, fără să-mi mai aleg locul. Pentru că Babacu se află acum pe cea mai înaltă treaptă a trambulinei. Dar nu-1 zăresc decît o secundă, pentru că-n clipele următoare navighez la mare adîncime, ca un submarin. Dar fără periscop.
179 12*
Totu-i frumos, cînd se termină cu bine 1
Răcoriţi apreciabil, de tremură carnea pe noi, datorita scandalului şi băii provocate de bişniţarii-huligani, ne salvăm de la înec cu mijloace proprii, care cum putem. Numai Maximilian a suferit pesemne unele vătămări, în explorările sale subacvatice, deoarece se încăpăţînează să facă pe mortul.
— Baroane ! Baroane, lasă-te de bancuri ! Trezeşte-te! — îl mobilizează Jimmy Navarrelli.
Observînd că arhitectul nu-1 prea aude, continuînd să zacă pe mozaicul de lîngă bordura piscinei, îl înhaţă da, picioare, ajutat de Begibeg Mehmet Aii şi Dragodaua, ciţ; care reluase (probabil) relaţiile, şi-1 repune pe verticală! Dar invers. Cu capul în jos.
Cu apa pe care-o elimină Maximilian Prior, se restabileşte şi nivelul relativ scăzut al piscinei. Arhitectul strănută, tuşeşte, deschide ochii şi-şi recapătă uzul raţiunii treptat. Suficient pentru a ne comunica :
■— Unde s-a dus nenea Bucifal ? Că era parcă pe-aici !
— Baroane, linişteşte-te ! A rămas acolo, unde l-ai văzut ! Şi rămîneai şi tălică, dacă nu eram eu ! — îl repune la curent cu realitatea trombonistul.
Privind năuc la asistenţă, Maximilian nu-nţelege nimic. Apoi, dînd ochii cu Jimmy, îl întreabă perfect lucid :
— Tu m-ai salvat ?
— Eu-mpărate!
— Ai o mie de lei de la mine !
— Să trăieşti, şi la mai mare ! Ieşi cu marafe^ii... i Maximilian îşi; duce mîna la buzunar, cercetează înfrigurat, dar nu reuşeşte decît să-şi mai pompeze ceva lichid din splendidul său costum de terylen albastru. Se uită la noi, zîmbind încurcat, apoi ne comunică impresiile sale :
— Cred că mi-am uitat portofelul în cameră ! Sandy Gai, penitent, amintindu-şi că^nu el izbutise să-1 readucă la viaţă pe arhitect, se oferă plin de-o amabilitate fudulă :
180
— Maxule dragă, accepţi să-ţi avansez ■ eu miarul ? După cum era de aşteptat, Maximilian primeşte, aştep-tînd ca amicul să-i înmîneze suma cu care-1 premiase pe Jimmy. Sandy Gai, mai extrage şi el nişte apă din buzu-narele personale, dar fără portofel. Extrem de jenat, se scuză :
— Tare mi-e teamă că mi-am rătăcit portofelul î Schiledi, bucuros de insuccesul bunului său prieten, nu-1 mai întreabă pe Maximilian, ci-şi vîră adînc mina în buzunarul de la spate. însă rămîne cu ea acolo, de parcă-/ar fi paralizat brusc. Se uită neliniştit la arhitect, apoi la Sandy Gai, după care izbucneşte într-un chelălăit impresionant :
— Am fost furat ! M-au prădat hoţii ! Sîntem toţi victimele unui bandit... Acelaşi, mai mult ca sigur !...
Deşi nu-nţeleg de ee s-o fi înverşunat respectivul numai asupra arhitectului şi amicilor săi intimi, sînt totuşi curios să aflu cum a procedat pungaşul de buzunare, deoarece, ca detectiv de excepţie, nu-mi este permis să scap din vedere manevrele nici unui „pic-pocket", oricît ar fi el de calificat. Voi fi obligat, fără doar şi poate, să organizez o nouă anchetă, suplimentară. Dar trombonistul, zîmbind subţire şi enigmatic, mă scuteşte de noul efort intelectual, deoarece le arată victimelor, în spatele lor, pe-un scaun abandonat, trei portofele barosane, din care se scurgea tm fir de apă

gălbuie :
— Nu-s cumva alea, portofelele uitate în cameră ? Bernebecilor ! Pare-ați fi milionari, așa vă purtați cu obiectele personale... De ce le împrăștiați alandala, fiecare pe unde apucați ?
Nici să fi tras cu pușca după ei, și cei trei păgubași n-ar fi alergat mai urgent în direcția banilor considerați pierduți. Maximilian își recunoaște imediat portofelul, îl ia, scoate din el un maldăr de bancnote fleșcăite și, fără să le numere, le vîră* la loc. Amicii săi intimi, întreprind aceeași operație,

Extrem de satisfăcuți, mai ales după îmbucurătoarea constatare că nu li se furase un sfanț, se felicită reciproc^ mai mult din priviri. Cred și eu, cu-atît mai mult cu cît ar fi fost neplăcut să fim considerați niște posibili hoți de buzunare !
Numai trombonistul de Jimmy nu pare prea încîntat. Ceea ce-1 determină să se adreseze arhitectului, care intenționa vizibil să pornească spre apartamentul său, pentru a se schimba de haine :
— Hello ! Ce-i facem cu mangoții, baroane ! Maximilian Prior, căruia nu degeaba îi zicea Navarrelli „baroane", se comportă conform titlului. Procedează din nou la extragerea portofelului, îl mai stoarce nițel, după care-i numără trombonistului zece hîrtii de-o sută, i le îndeasă în mină, pentru ca, după o oarecare ezitare, să-i mai înmîneze trei bancnote, declarîndu-i :
— Jimmy, băiatule, sînt ai tăi ! Pentru găsirea portofelelor, capeți și-o primă de trei sutici I Ca să-i dai la călcat, acum cît sînt încă umezi !...
— Baroane, eşti o perlă de fată l Ten chiu ! Aproximativa englezească utilizată de trombonist mă oripilează în aceeași măsură ca și limbajul lor de „mișto-cari", Mai ales că, știind cu cine am de-a face, nu-s încă apt să pricep de ce i-a returnat banii, atîta vreme cît portofelele zăceau pe scaun, la îndemîna oricărui găinar. Și-aici e ceva neclar, și iar mi se complică misiunea pe care mi-am asumat-o, anume de-a investiga discuet, secret și eficient, pentru a-1 feri pe bietul arhitect astenizat de manevrele bandei Navarrelli-Begibeg Mehmet Ali-Dra-godana Tatu.
Cînd ajungem la canton, peste vreo jumătate de ceas, și dăm să deschidem portierele „Bombiței", un șuvoi de apă se năpusteşte în ograda de la Valea cu Urși. Dacă. ar fi durat mai mult călătoria, de la motel la locuința vărului Anatolie, precis că s-ar fi acumulat o cantitate de apă.

impresionantă, deoarece și-acum, cînd coborîm din „Fiat", hainele noastre mustesc intens și incontinent. :
: Privind suspicios la Babane și la bălăița de Biba, îi iau rapid la întrebări :
— Dar voi pe unde v-ați bălăcit, de curge atîta apă din îmbrăcămintea voastră ? Că nu v-am văzut, așa cum s-a întîmplat cu Babacu, să fi înotat prin piscină ?...
— Măi fratele meu, glumezi ? — se miră de interogatoriul meu vlăjganul de Babane. — Cînd am văzut că se-n-groașă problema, și că bandiții se bat de sanchi, cine ți-a
♦dat o mînă de ajutor la continuarea anchetei tale de detectiv ? Asta nu te-ntrebi ?...
— Fii mai explicit, măi nepoate ! Ce mînă de ajutor ?
— Ca să-i urmărești mai îndeaproape, te-am ajutat să faci bîldîbîc în piscină !
— Cum ? "
— Ți-am dat brînci, pe la spate !
Biba, uitîndu-se la mine ca la Dumnezeul detectivilor internaționali, mă chestionează șmechereşte :
— El Fugitivo, n-ai să ne lași să murim proşti, fără să ne spui ce-ai observat în bătălia din fundul bazinului... Că, vorba lui Babane, totul fusese numai o înscenare de-a bișnițarilor !
Spre ruşinea mea, sînt nevoit să mărturisesc :
— N-am observat nimic, dragă Biba. Aveam alte ocupații la ora aceea !
— Ce făceai ? insistă bălăița.
— Inghițeam apă î Aproximativ rece, dar suficient de murdară...
Babacu, scuturîndu-și apa din fundul blugilor, se dă pe lîngă mine și mă mîngîie blajin, comunicîndu-mi:
— Nu fi supărat, unchiule Al ! Se merita ! Pentru c-a băgat de seamă Babacu, în locul tău... De-aia mă suisem pe trambulina cea mai înaltă... Ca să văd cît mai bine !
Entuziasmat de inițiativele scumpilor mei nepoți, demni urmași ai marelui Conan Doi, detectiv de excepție și de

șoc, îi mobilizez să meargă cît mai urgent la baie, să se curețe de jegul piscinei și să ne reunim peste o jumătate de ceas, la un pahar de lapte acru de vorbă, pentru a ne transmite reciproc informațiile culese.
Pînă atunci, baia fiind pjă mîinile lor curate (la figurat, pentru că la propriu-i imposibil) mă deplasez în direcția parkingului păsăretului, unde sper să mai găsesc niscaiva ouă proaspete, și-n sectorul „Viticii", unde sper s-o găsesc pe °a în persoană, pentru a proceda la mulsoarea de rigoare.
Bineînțeles, spre surprinderea mea, fiind suficient de abilitat în branșă, rezolv totul în mai puțin de 25 de minute. Și

mulsoarea, şi recoltarea ouălelor.
După ce mă duşez urgent, dînd jos nu numai subprodusele bazinului de înot, ci şi pe cele ale sectorului zootehnic, mă prezint în living-room, proaspăt la minte şi curat la trup. Şi cu haine uscate !
Laptele acru se dovedeşte la mare înălțime, fiind de-a dreptul acid. Dar îl sorb curajos, deoarece e obligat să ne uşureze digestia. Copiii, numai în pijamale, stau nv jurul meu, mirîndu-se că pot ingurgita infama poțiune. Cu atît mai mult cu cît dînşii şi-au turnat în cănile lor personale, de peste o jumătate de litru, lapte proaspăt muls, fără să-l mai fiarbă.
— Babacule, mi-eşti dator ! Spune-mi ce-ai observat de pe trambulină ? — îl solicit pe minibondocelul/amiliei.
—Unchiule Al, dar tălică n-ai văzut nimic, te juri ? Că doar te aflai lîngâ gangsteri...
—: Cum să observ, dacă eram cu ochii închişi şi gura deschisă ? — îl informez pe Babacu.
— O.K. Te cred, nu mai e nevoie să te.juri ! Atunci să-ți spun eu, că eram sus, şi4 urmăream pe Jimmy, Aii şi Draga... Ştii ce făceau ? îl țineau la fund pe nenea Maxu, apoi i-au luat la rîndjşi pe prietenii lui, şi le scoteau portofelurile... Asta o făceau Jimmy şi cu indiaaul de AU„„'_
18Aî
Draga stătea afară, pe marginea bazinului, i-au dat porto-felurile, apoi s-au dus iar după nenea Maxu, să nu bea prea multa apă, şi să scadă bazinul... înlemnit de cele auzite, îl întrerup :
— Bun... Dar ce opera în timpul ăsta Dragodana ?
— Scotocea prin portofeluri, citea hîrtiile de-acolo, număra banii...
— Şi... Şi-apoi ?
■— După aia le-a pus la vedere, pe scaunul părăsit... Că toți se bălăceau în piscină... Adică nu chiar toți. pentru «că mai era „
■«— Cine ? — întreb eu ars de nerăbdare.
— Nenea Grebencea !
— Singur ?
— Singur ! Numai el cu el !
— Şi ce făcea ? — insist eu, cuprins de disperare că Babacu nu-i mai concis şi explicit.
— Nimic ! Nici nu putea ! Zăcea la pămînt, ca mort! -— îl lovise cineva, se lovise singur ?
Babacu stă o clipă pe gînduri, apoi demarează :
— Nu cred să-l fi otînjit careva... Că toți erau ocupați cu fraierii de voi, de-alde nenea Maxu şi-ăilalți... Singur, nici aşa n-ar fi putut, pentru că era atît de beat, încît dacă mişca un deget, amețea şi cădea din nou la podea...
îmi vine să-mi trag palme.
— Bine, domle Babacule, pentru asta mă fierbi în suc propriu o jumătate de ceas ? Nu puteai să-mi spui de la început ?
— Ba eu puteam, dar nu m-ai lăsat, c-ai vrut să mă interoghezi ca locotenentul Colombo... Parcă eu aş fi fost criminalul, şi nu bişnițarii ăia ! Vezi, aşa se-ntîmplă, dacă eşti mic şi necăjit! îşi bat joc de tine ăi mari...
Babacu începe să plîngă cu lacrimi cît bobul de fasole. Sughițe şi mormăie cuvinte de neînțeles.
Privirile dezaprobative ale fratelui Babane, dar şi mai crîncen condamnatoare ale surioarei Biba, mă obligă să-l
185
iau în brațe pe bondocei, să-l mîngîi şi să-l îmbrățişez, alintîndu-l.
— Babacule mic şi scump, n-am vrut să te necăjesc... Dar aşa se procedează într-o anchetă serioasă... Crede-mă, zău aşa ! De mîine am să mă ocup foarte intens de rostul operației întreprinse de găinari, şi pe care ai surprins-o atît de inteligent... Mîine, la motel, am să le întind o cursă de pomină, să mă țină minte cît or trăi... Pentru că trebuie neapărat să aflăm ce căutau în portofelul lui Max ! Dacă n-au furat banii care erau acolo, înseamnă că urmăreau altceva... Enigma se află la motel...
Cînd pomenesc a doua oară de motel, Babacu se mişcă lejer în brațele mele, încetează să mai suspine, îşi ridică ochii neprihăniți spre chipul meu şi mă întreabă dulce :
— Hombre ! Nu-i aşa că te-am ajutat ?
— Dar bineînțeles, Babacule ! Şi tu, şi Babane cu Biba. Meritați toate felicitările...
— Unchiule ! — susură nepoțelul. — Numai felicitări ?...
— Ce-ai mai vrea ? — încep eu să devin circumspect.
— Felicitări, cu profiterol !
Pînă s-apuc a-i răspunde lui Babacu, vlăjganul de Babane trage singur concluziile, adresîndu-se însă Bibuței :
— Eram precis, că iese cu profiterol !
Apoi, privindu-mă nevinovat, îmi completează şi mie necesarul de informații:
— Măi fratele meu, dar tanti Lili Mamulea nu merită şi ea un profiterol ? Nu te grăbi, că-ți spun eu ! Merită ! Fii atent, cînd a căzut în apă, ce crezi c-a făcut ? Tot eu îți spun! S-a pupat cu turcul... Bot în bot... In apa aia murdară !

Ce zici ? Merită ? Că nu-i frumos din partea ei ! Ori cu arhitectul, ori cu turcul ! Cum scrie la carte ? Unde-i turcul şi pistolul!... Aia e ! E bine ?
386
29) ZI DE „RELAX"
* Deşi mă scol destul de tîrziu, — judecind după înălțimea soarelui, dar care nu se prea vede, fiind pitit după nişte, nori de lină merinos, — mă simt golit de vlagă, obosit în exces.
E şi normal, dacă ținem seamă de exercițiile la care fusesem supus ieri, cu care prilej atinsesem performanțe demne de-o cauză mai bună. Bunii mei prieteni, Doru-doctoru şi Sandu-Babandu, mă preveniseră de-atîtea ori să nu mă „dau în bărci", înțelegînd prin asta evitarea oricăror eforturi. Or, ce să ne mai ascundem după deget, personalitatea subsemnatului îşi permisese prea mult : „țigănească", natație, plus un festin pantagruelic.
Decid, în disperare de cauză, să amin pentru mîine ancheta anunțată aseară scumpilor mei nepoți. Cu atît mai mult, cu cît trebuiesc neapărat analizate (profund, grav şi serios) o serie de enigme, din care cea mai încîlcită mi se pare misterioasa persoană a lui Tatanaşu „Francezu". Este sau nu este el „creierul" ?...
Pentru o analiză corespunzătoare, orice detectiv care se respectă apelează la două lucruri : primo — un break-fast țeapăn şi vîrtos, şi secundo — un răgaz de linişte, pentru relaxarea organului de gîndire. Deocamdată ar fi cazul să mă ocup de „primo". Motiv ce mă determină să cobor urgent din pat, direct în papuci şi să sprintez spre baie.
Mai înainte de-a declanşa ecarisajul personal, strig din mers către odaia copiilor :
— Deşteptarea, frați români ! E tîrziu şi ni-e foame !...
Pentru obținerea unor rezultate apreciabile, întrucît mă-ndoiesc să mă audă nepoții mei dulci, glasul fiindu-mi slăbit şi tremurător (poate şi din pricina nemîncării) zdu-paiesc pe coridor ca un buldozer, parcurgîndu-1 de două ori, în ambele direcții. Cînd constat unele fisurări în ten-
187
cuiala pereților, capăt convingerea că mi-am atins scopul. Drept care mă reped în baie.
Din păcate, datorită exercițiilor mele de cross în circuit închis, pierdusem o infimă parte din remarcabilul meu simț de orientare în spațiu. Drept care nimeresc de-a dreptul în bucătărie. Care-i ocupată de hoardele Jimbla.
— Bună dimineața, unchiule Al ! — mă întîmpină glăsciorul bălăiței. — Poftim la masă...
— Noroc, măi frate ! — mă salută bine dispus Babane, zdrăngănind semnificativ cu furculița.
— Hombre. cîte ochiuri să-ți fac ?
Babacu, numai în pijămuță, avînd la stingă un castron cu vreo duzină de ouă, iar în dreapta tigaia cea mai super-dimensionată din dotația bucătăriei, aşteaptă nerăbdător răspunsul meu.
Renunț rapid la duşul propus, amînîndu-1 pentru mai tîrziu, eventual după gustarea de dimineață, şi-i comunic nepoțelului rezultatul maturei mele chibzuințe :
— Dacă-s cu brînză, trei, iar dacă ai cumva nişte costiță afumată, atunci patru !
— S-a făcut!... Costița-i gata rumenită...
— Sparge cinci, Babacule, să fie cifra rotundă ! Babane, pus pe glume, mă completează :
— Rotundul la rotund trage !
Peste o jumătate de ceas, răstimp în care am „servit" un breakfast de zile mari, îmi aştept cafeaua, jzaxe fierbe pe aragaz, păzită de îndemînaticul meu nepoțel.
După ce-mi aprind o „Snagoavă" cam dură, gîndesc c-ar fi momentul optim să comunic membrilor tribului ultima mea hotărîre. Ou stomacul plin, orice veste neplăcută e suportată mai bine.
— Şmecheriilor, astăzi ne odihnim!... Avem o zi de /Jrelax" ! Trebuie să reflectez la problemele despre care am aflat abia aseară, şi-abia apoi trecem la acțiune ! E-n regulă?
188
— Sigur că nu ! — ohiectează vlăjganul de Babane. — Ne-ai promis profiterol, şi nu-i frumos să-ți calci cu vin tu] ! Află, dragă unchiule, c-am muncit țeapăn, rum zici matale, n-am stat pe tuşă.._ Dacă nu ne viram în apa împuțită a bazinului, nu-i observam pe bişnițari !...
Există şi-o oarecare doză de adevăr în afirmațiile nepotului. Dacă nu mă-mbrînceau în piscină, altfel ar fi evoluat evenimentele !
— Bine ! Ajunge cu demagogia ! — le declar eu.
• — Eram precis c-ai să zici aşa şi-ai să recunoşti ! — aprobă Babane.
— Mă refeream la demagogia profesată de tine...
— Iartă-mă, unchiule Al, eu crezusem invers !
— Uite ce-i, dragule, eu ştiu de la bunică-meu : „omul se leagă de euvînt, şi boul de coarne !". La prînz, veți avea profiterol, ca desert... Preparat de mînurile mele ! Dar pînă atunci să mă lăsați în pace, să nu mă bateți la cap, deoarece am să reflectez la gravitatea situației, la rnine-n living-room...
In vreme ce Babacu îmi serveşte cafeaua, fără caimac, deoarece dăduse în foc pe cînd discutam cu Babane, Biba îşi

face semne (nu prea discrete) cu fraţii ei personali. în-trucît nu-mi place să fiu eliminat din cercurile tineretului, şi nici să fiu considerat naiv, o interoghez pe loc :
— Ce nu-ți convine, dragă surioară ? *
Biba, stînjenită, face fețe-fețe, apoi mărturiseşte :
— Unchiule Al ! Aş avea o contrapropunere... înainte de-a te-nchide în odaia de gîndire, hai să punem la punct întreaga gospodărie... împreună.... Că noi sîntem mici şi necăjiți ! Dacă lucrăm în colectiv, terminăm totul într-o oră... Apoi mergem fiecare la treburile noastre. Eu am să mă îndeletnicesc cu prînzul, matale cu analiza situației, iar Babane şi Babacu, dacă mai au timp, cu atelierul lor de electronică.,.
— Zău, fratele meu, s^alege praful de canton, dacă nu ne ocupăm de el... Puțină muncă fizică, n-are cum să-ți
189
facă rău... Iar în vreme ce lucrăm cu toții, o să tăcem mîlc, şi-ai să te poți gîndi, muncind, la enigmele tale ! — în-, cearcă să mă prelucreze Babane.
— De-acord, fraților ! —• le comunic- asentimentul meu. — Dar nu mai mult de-o oră ! Dar, ia stați niţel ! Ce-i cu atelierul de electronică ? Nu mi-ați pomenit o iotă despre el...
— Pe ce lume trăieşti, Hombre ? — exclamă Ba-bacu. — Există astăzi tineri care să nu se intereseze de tehnică şi electrică ? Păi Babane este abonat la revista „Ştiință şi tehnică", ba chiar şi la „Minitehnicus"...
Babane, flatat de faptul că frățiorul îl citează, completează :
— Ne-a dat tăticu nişte scule, avem şi sîrmă de cupru, letcon electric, cu bec, patent... Vino să ne vezi atelierul, că-i în odaia noastră... N-o să-ți pară rău... Mai ales că bateria „Bombiței" nu mai face doi bani !...
Presimțind oarece veşti înspăimîntătoare, devin brusc interesat :
— De unde ştiți ?
— Păi am dat-o jos de pe „Bombiță" dis-de-dimineață, că ne plictiseam... Acuma-i la noi, în atelier ! Şi n-arată deloc bine...
— Imediat s-o puneți la loc ! Vreți să mă lăsați fără maşină ? De ce n-arată bine ?...
Babane, luîndu-şi o mutră electro-tehnică, mă informează competent, de parcă ar fi specialistul meu de la „Ciclop" :
— Pentru că era plină cu apă! Nu ştiu pe unde-o fi intrat, dar cînd i-am scos buşoanele, am descoperit c-ajun-sese apa pînă sub ele... Bine c-am vărsat-o...
— M-ați nenorocit! Era electrolitul, un amestec de apă şi acid sulfuric. Unde l-ați vărsat ?
Babane mă priveşte evident contrariat, apoi îşi trage o palmă pe. frunte, scoțînd în acelaşi timp şi-un strigăt de bucurie :
190
— Acum înțeleg ! E formidabil ! Mă miram eu de ce ni s-a găurit fața de masă... E clar ! Fii liniştit, unchiule Al, că lichidul, atîta cît a rămas, aproape 70%, este-n afară de orice pericol ! L-a turnat Babacu în olica de noapte... îl punem la loc imediat!
Bine că m-am lăsat mobilizat de copii, la operația de revizuire a gospodăriei cantonului. Dacă n-ar fi demonstrat atîta inițiativă, ne-am fi aflat jnaintea unei situații irezol-vabile. „Viţiea", neglijată zile de-a rîndul, neadăpată şi fără furajele necesare, recursese la măsuri disperate, păs-cînd aproape global gazonul din fața living-room-ului, dar şi florile din grădinuța Feliciei. Bine că le-a avut la-nde-mînă, pentru că, altminteri, ar fi fost obligată să utilizeze iedera de pe canton, operație oarecum dificultuoasă, avînd în vedere că, pe alocuri, altitudinea de creştere şi cățărare a iederii atingea şi cote de trei, pînă la patru metri.
Găinile se descurcaseră mai greu. Dar nici nu mai ouaseră cantitățile cu care ne obişnuiseră. De-aia poseda Babacu, în bucătărie, numai un singur castron cu ouă. Pesemne, neavînd alte posibilități, îşi devoraseră propriile produse. Iar cele care lipseau, găinile, că despre ele e vorba, probabil că emigraseră pe toloacele înconjurătoare.
Deducțiile mele se dovedesc realiste, deoarece, după indescriptibile marathoane, reunim să colectăm vreo şase galinacee, din cele unsprezece dispărute. Dealtfel, fie vorba între noi, nici acum nu-s prea convins să aparțină speciei respective, pentru că mi se par excesiv de dezvoltate. Dacă nu-s găini, precis ne-am ales cu nişte dropii. Iar, întrucît, după cîte ştiu de la şcoală, dropiile nu domiciliază la munte, înseamnă că-s găinile altora.
După ce-am pus totul la punct, parkingul păsăretului, garajul „Viţicii", grădina de legume şi livada, apreciem că binemeritățm cîteva momente de odihnă. Cu-atît mai mult, cu cît ziua de astăzi fusese decretată zi de „relax" !
191
Sîntem la adăpost de ochii străinilor, dar în plin soare, pe gazonul fraged, recent tuns de „Viţica", şi facem, ceea ce se cheamă în limbajul tinerilor mei nepoți, — plajă ! Mai precis, ne expunem razelor incendiare ale măreţului astru, pentru a ne alege cu creierii rasol (sau pane, la alegere), cu pielea arsă, plină de băşici, tocmai bună pentru utilizat iaurtul pus la prins, dar şi cu mintea vraişte, din pricina accelerărilor neuronice determinate de razele inf ra. •
Nepoții îmi stau tolăniți pe iarbă, ca nişte pureeluşi, iar eu într-un fotoliu de paie, — suspect din toate punctele de vedere, mai ales cel al rezistenței, — sub o umbrelă de ploaie, proţăpită în spătarul fotoliului.

Spre deosebire de alți detectivi internaționali, nu obişnuiesc să-mi notez nimic în blocnotes. Dealtfel, nici nu posed articolul respectiv. Memoria mea, autentic computer, înregistrează totul, reține orice informație, şi-mi restituie, la momentul potrivit, documentația necesară. Rareori, cînd sînt obligat de conjunctură să consum în exces alco-oluri, se autoşterge, creîndu-mi, astfel, oarece dificultăți.
De aceea, pentru a-mi pune la punct multiplele aspecte ale enigmelor stîrnite de subiecții de la motelul „Craiul Munților", apelez, pentru sectoarele şterse, la benzile din capetele lui Babane, Biba şi Babacu.
— Babane dragă, hai să lămurim o chestiune ! — mă adresez vlăjganului, stacojiu ca un rac scos din ceaun. — Eşti convins că Lili Mamulea, logodnica prietenului nostru Max, se săruta cu complicele lui Jimmy, tătarul ăla de Begibeg Mehmet Aii ?
Nepotul mă priveşte surprins, apoi mă lămureşte pe loc, în stilul său caracteristic :
— Dar bineînțeles ! Aşa cum stăteau amîndoi, bot în bot, cel mult ar fi putut doar să se muşte !...
— Măi băiete, dar dacă îşi vorbeau, mai îndeaproape, aşa, ca de la om la om ?...
— Posibil, măi fratele meu, deşi mi se pare cam greu.
— De ce ? Pentru că se aflau în bazinul piscinei ?

:— Exact şi întocmai ! Insă sub apă ! Şi dacă-şi deschideau gura să spună ceva, li se umplea imediat cu zeama aia clocită... Şi încă nu s-a descoperit un sistem de vorbire în mediu lichid, n-am citit nici în „Ştiință şi tehnică" despre aşa ceva...
— Mda ! — îl aprob eu 50%. — Insă nu-i exclus să-şi fi făcut semne cu ochiul...
— Mda ! — mă aprobă şi Babane, fără să-mi precizeze proporția. — Eram precis c-ai s-o scoți basma curată pe Mamuloaica !
Renunț la colaborarea cu nepotu-meu, deoarece simt că-i pornit. De la bun început nu^-i fusese simpatică Iili Mamulea.
. Pe de altă parte, îmi explic bizarul comportament al tinerei fe/nei, presupusul sărut cu indianul mascat, prin vertijul pe care-1 produce, de foarte multe ori, muzica bine ritmată (dar şi uşoară) asupra persoanelor trecute de prima tinerețe, mai ales cînd contactează subiecți în plină vigoare şi splendoare biologică. Se mai întîmpla !
Pentru moment, abandonez tema Lili Mamulea, şi mă apropii de problema, după mine cea mai inexplicabilă, cea a portofelelor furate în timpul evoluțiilor subacvatice. De vreme ce Jimmy Navarrelli mai examinase o dată conținutul celui aparținînd arhitectului, pentru ce mai simțise nevoia unei cercetări suplimentare ? Ce putea să aibă Maximilian Prior în portofel, de trezea interesul bandei ? Şi încă un interes nesatisfăcut la prima percheziționare ! Aici e-aici ! „Asta-i problema", vorba nefericitului prinț danez, Hamlet de Elsinore.
Nu pot să avansez decît o unică ipoteză valoroasă : bişnițarii vor să afle, dar la mare precizie, două lucruri.1 1). Cuantumul, exact şi precis, al sumei pe care urmează s-o încaseze victima moştenirii neaşteptate ; 2). Data la care se va efectua încasarea banilor.
Oarecum edificat, nu-mi rămîne decît să trec la punerea în funcțiune a magistralei capcane imaginate de

13 •— Dc-a bîza
mintea mea în permanentă stare de veghe şi ebuliție. O cursă magnifică, aptă să-i determine pe bişnițari la o auto-demascare epocală. Pe cînd mă îndeletnicisem cu prestațiile gospodăreşti, gîndisem tot timpul, cumpănisem mereu diverse variante. Acum eram fixat definitiv. însă păstrez totul în circuitele mele de memorare electronică, pentru a evita orice „scurgere" de informații utile bandei.
— Hombre ! Se-apropie ora prînzului ! Ce-i facem cu profiterolul ?
Babacu, gol goluț, cum îl proiectase maica-natură, culcat pe burticică, şi-a ridicat capul spre mine, aşteptîn-du-mi răspunsul. Cînd remarc gradul de prăjeală al fragedului său trupşor, încît ar putea fi lesne confundat c-un purcel de lapte la tavă, emit un strigăt de alarmă :
— Copii, în casă, la umbră ! Ce-ați înnebunit ? Vreți să vă procopsiți cu-o insolație ? Ce-i cu voi, nu vă e bine ?...
— Ni-e foame, unchiule Al! — miorlăie Biba, cărămizie ca o ceramică arsă insuficient. — Sigur că nu ne e bine, de vreme ce ne laşi flămînzi !
înmărmurit de bizara amnezie manifestată de bălăiță, încerc să-i reîmprospătez memoria :
— Tu trebuia să te ocupi de masă ! Nu ne-am înțeles aşa ?
— Dar bineînțeles ! însă dacă matale ai să lucrezi în bucătărie, preparînd profiterolele făgăduite, îți dai seama că nu mai am loc unde să mă ocup de mîncare... Avem doar Un singur aragaz ! Este ? Şi, pentru că tot eşti acolo, ce te costă să ne faci şi ceva de-ale mîncării ? 4
Inimă de mamă, adică de unchi pe post de mamă, mă prefac convins şi-o întreb :
— Ce v-ar place pentru prînz ?
Cînd aude de prînz, şi de faptul că ridic problema preferințelor, Babane îşi abandonează tarlaua unde se cop-sese la

soare, şi-mi comunică sugestiile generației :
— Mămăliguță cu brînză şi smîntînă, pui la ceaun, cu mujdei de usturoi, cartofi franțuzeşti la cuptor, cu unt,
194
ouă şi brînză frămîntată, mere coapte, cu miere şi scorțişoară, după care ne dai şi profiterol...
După vreun ceas, răstimp în care membrii cei mai tineri ai tribului Jimbla se răcoresc la baie şi se retrag apoi în living-room-ul meu, unde joacă septic, notîndu-şi probabil rezultatele pe manuscrisele mele, eu îmi blestem zilele. In bucătărie ! «
Cine mă îmboldise să le promit prof iterole ?
Bineînțeles, nici vorbă să le prepar bucatele solicitate. Pentru că există posibilități care se poate, şi posibilități care nu se poate !
Aşadar, mă rezum numai să pun de mămăligă, dar care sper să fie de excepție, întrucît mălaiul ne fusese dăruit de boierul Tilică a lui Sf etea Iu' Pop.
In schimb, îmi concentrez toate forțele la prepararea profiterolului. E pentru prima oară cînd mă încumet să purced la o asemenea aventură. Pînă acum mă limitasem doar la consumarea celebrei prăjituri, însă suficient de atent, pentru a-i determina componenții. Care, dacă observațiile mele corespund realității, ar trebui să fie : cremă de vanilie, aluat franțuzesc, lămîie rasă, rom, bineînțeles zahăr, iar deasupra un morman de frişca.
In vreme ce mămăliga fierbe pe foc mic, colcăind în cel mai dezvoltat ceaun din bucătăria Jimbla, caut disperat componentele ce-ar trebui să intre în prepararea profiterolului. Nu există de nici unele. Nici în cămară, nici în bufet, şi nici în beciul II. Abia într-un tîrziu mă gîndesc că n-ar fi exclus ca aluatul franțuzesc şi crema de vanilie să nu existe în comerț sub forma în care le consumasem eu, ci să trebuiască a fi fabricate la domiciliu.
Numai ingeniozitatea mă poate salva dintr-o asemenea situație. Drept care procedez prin eliminare şi substituire. Iar peste un sfert de oră profiterolul e gata, apetisant şi frumos.
195 13* 17

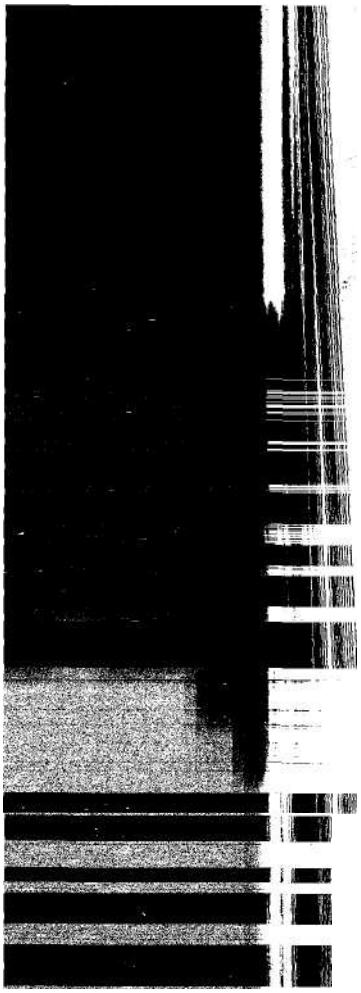

De gustat, încă n-am mdrăzm • aluat f-nțuzesc folosisem biscu^

de cremă de vamhe mş« 3 o cană de smmtina. Restu insa obţinute de nune prin ^Jf
loc
conform reJetei din bel
eticheta respec-
.a
tului lokum.
tînă, deoarece oj^s^^^^^; -ba-şi Babacu ^.^f^^Sii d^sp^ecelelalte f eLuro^ de^ mu.care sugerate. La felul al ^^%™Tr^&. Brînza rZ:;„„co ţnată. Peste doua KUOgrame ' , „ „ Xi_„„, - Bucătăria în care ne ^^J^J^Z^' KX^ui ^io.10™^^ Totus,
1,...! !:i imanul cie ruif. la..^. ■-•■•• - . K ;.,',„ ,vi,„.i;,.i 1..1 mu - . - ^ 1,. .„.vi ,1 n ca. tiunu . .^"-1
1.....'. „\;.i..rt A, pp-o nivnaia uninv. luntrii /aw-i. —
i.i.i:ifi:i viUMiu. . l i..u..«.. - - ! dopi..iunc.ciarvci-1-..i.. j.....^ „ k,
i 1 1 , •,
ML1
f.
Din păcate, cînd le servesc profiterolul (în viziunea mea artistică) situaţia începe să se deterioreze.
— Măi, fratele meu, — mă interpelează Babane, — de unde-ai luat magiunul ăsta ? Nu cumva din cămara mămichii ?
— Exact !
— Atunci sîntem în pom, unchiule Al ! Mămica îl pusese deoparte, pentru că se acrise, şi vroia* să-1 folosească drept maia, la fermentarea prunelor de ţuică...
— De-aia s-a umflat oare în halul ăsta ? — mă mir eu în gura mare. — Dar i-am pus o groază de zahăr, şi încă din cel pudră...
— El Fugitivo, ai să rîzi, dar ăla nu-i zahăr-pudră, mai
îăină de cartofi ! — mă lămureşte blajină Biba.
J-JIL^I '•JZ.lly jJIIiii ici Lil XJ-Iî* clilLî. dlXl ţ^lÂl'ti COpIliGI* Cel II ICI T0~
mul nu era chiar rom, ci soirt denaturat. Opresc disperat consumarea profiterolului, deşi nimeni nu se atinsese de el.
riăm ..Vitioii" ?
— Ce vorbeşti, Hombre ! După ce era să ne omori,
familiei.
ciaîistul zootehnician. adică Rahanp — V)»că mnarp zînt
— II încfrnnăm f
— Vezi-ţi de treabă, unchiule ! Nici aşa nu-i bine!
Şi rămînem şi fără oiîă.

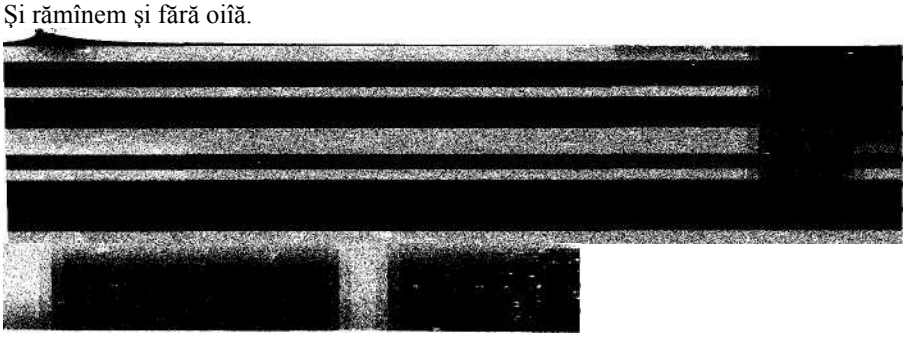

Abia într-un tîrziu găsLm ideea salvatoare. Băgăm profiterolul în cuptorul aragazului, şi-1 incinerăm pînă se transformă în scrum. Bineînţeles, ideea îmi aparţine.
Peste cîteva minute, nu mai mult, sîntem cu toţii refugiaţi în curtea cantonului Valea cu Urşi, de unde privim îngrijoraţi la trîmbele de fum negru şi urît mirositor care năvăleşte pe ferestrele şi uşile locuinţei familiei Jimbla. Tuciurii la feţe, cu îmbrăcămintea plină de funingine, aşteptăm să ardă complet profiterolul din cuptor. Deşi, după mine, ar fi excelent dacă ar arde, totodată, şi aragazul. Pentru că am dubii serioase că va mai putea fi cîndva utilizat. Decît, cel mult, pe post de crematoriu pentru gunoaiele gospodăriei.
Un claxonat strident, îndelung repetat, ne distrage atenţia de la tragedia care se consumă în aragazul din bucătărie. Ne repezim cu toţii la gard, să vedem cine ne deranjează.
— Alooou ! — strigă cineva din „Opelul" pe care Iorgu Grebencea îl împrumutase arhitectului.
Privim mai atenţi la personajul ascuns de reflectarea parbrizului şi, spre surprinderea noastră, îl recunoaştem pe

Jimmy Navarrelli. îi facem semn cu mîna, pentru a ne recunoaşte şi bişniţarul, deoarece, în halul în care sîntem, e posibil să ne confunde cu vreo echipă de dansuri folclorice papuaşe. 4
— Ce s-a-ntîmplat, meştere Conan ? Am zărit incendiui de la canton, şi-am oprit să vedem ce-i cu voi, dacă mai sînteţi în viaţă ! — mă informează trombonistul, coborînd de la volan.
— Totu-i în regulă, tinere !'— îl liniştesc eu. — Afumă aragazul ! Dar cu ce prilej prin teritoriile noastre ?
— Am ieşit şi noi, la plimbare, să ne mai limpezim creierii !
198
__ Care noi ? — îl interoghez eu intrigat, deoarece e
singur.
— Noi, tineretul intelectual ! Dragodana doarme pe bancheta din spate, iar Begibeg în portbagaj...
— L-aţi culcat în portbagaj ? — îmi exprim eu uimirea.
— Dar bineînţeles ! Că nu era să-1 plasez în braţele Dragodanei! Ei, ce-i facem, nu ne inviţj să-ţi vizităm hogeagul ? Nu dai şi matale un pepsi ?
Dumnezeule ! De ce-am incinerat profiterolul ? Mergea perfect cu nişte pepsi de la gheaţă. Scăpăm şi de infama prăjitură, dar şi de bandiţii lui Jimmy. Cu el în frunte. Totuşi, să nu mîniem destinul. Mi i-a adus la timp. Taman la tanc, pentru a-mi verifica magistrala capcană.
— Dar poftiţi înăuntru ! Sînteţi invitaţii noştri ! Găsesc eu ceva pentru voi, în lipsă de pepsi ! Am nişte lapte prins, la Jrigider, nebunia lumii !
Bineînţeles, am în vedere laptele uitat acolo, de săp-tămîna trecută.
30} CAPCANA MAGNIFICA

Pentru perioada cît durează spălarea tinerei generaţii familiei Jimbla, precum şi-a rudei lor apropiate, care li i-a alăturat, îl rog pe trombonist să procedeze în cense-nţă, şi să-şi trezească însoţitorii, după care să viziteze vadă, grădina de legume şi celelalte atenanse ale cantului.
Pitiţi în living-room, stăm cu toţii lîngă fereastră, pentru a supraveghea manevrele bişniţarilor. Spre stupefacţia noastră, care nu crezusem o iotă din aberaţiile lui Jimmy Navarrelli, exploziva Dragodana Tatu, de astă
199
j somnolentă şi blegită parţial, descinde din „Opel"-*ul responsabilului de la motel, coborînd prin portiera din spatele şoferului. După cîteva schimburi de cuvinte cu bişniţarul, trec amîndoi la portbagajul elegantei maşini, de unde, cu evidente eforturi, îl extrag pe Begibeg Mehmet Aii. Dacă Dragodana ni se păruse doar pe jumătate adormită, indianul comanche, cu nume tătar, doarme de-a-npi-cioarelea 100% !
— Măi fratele meu, — îmi şopteşte Babane, deşi nu-1 putea auzi nimeni din afară, — turcul ăsta-i beat cui !
— Nu te grăbi cu concluziile, că ajungi la confuzii ! — îi atrag atenţia nepotului meu. — E foarte posibil să fie obosit la extrema limită... Nu uita ce viaţă duc bandiţii ! Plină de excese ! Nopţi nedormite, jocuri de noroc, şi multe altele...
— Lasă-te, unchiule ! Ce crezi matale, n-avem şi noi televizor ? Am vizionat toate serialele !
Presupunerile mele se confirmă pe loc, deoarece Begibeg Mehmet Aii, la un ghiont lejer, dar ceva mai ţeapăn al Dragodanei, se trezeşte imediat. Fără să mai stea mult la palavre, porneşte urgent pe urmele complicilor, păşind în deplinătatea funcţiilor sale locomotrice.
— Formidabil, Hombre ! — exclamă Babacu, fluierînd admirativ. — Merge ca pe arcuri ! Nici gînd să fie beat... Dar l-au pitit în portbagaj, asta-i precis, ca să nu-1 vadă fraierii de la motel, cînd l-au cărat de-acolo !...
4
In mai puţin de 15 minute, rezolvăm situaţia din bucătăria familiei Jimbla, procedînd la o curăţenie sumară, dar eficientă. Totul arată ca nou ! In locul precedentei culori a faianţei de pe pereţi, care era albă, am obţinut acum o delicata şi gingaşă nuanţă de gri-antracit. După ce izbutim să ne spălăm, cu rîndul, zvîrlim vechea îmbrăcăminte la coşul destinat rufelor murdare ale tribului, şi ne-nţolin^ cu hanţe curate. Arătăm şi noi ca oamenii !
200
Grupul nostru, suficient intrigat de incredibila apariţie a bandiţilor la canton, porneşte imediat pe urmele bişniţarilor, curios să-i surprindă în plină activitate nocivă.
— Ei, gorobeţilor, unde-aţi plecat ? Sîntem aici, nu ne mai căutaţi !

Dragodana, în ciuda blugilor ce stau să plesnească pe dînsa, s-a cățărat tocmai în vîrfui nucului din livadă, de unde examinează orizontul. Şi-a recăpătat virtuțile explozive, deoarece ne demonstrează o coborîre fantastică, străbătînd vertiginos printre crengi şi frunziş, fără nici o vătămare vizibilă, ca să aterizeze la punct fix, exact lingă noi. Jimmy Navarrelli şi Mehmet, în schimb, sînt daţi dispăruți.
—- Unde-s colegii dumitale, domnişoară ? — o-ntreb eu vădit interesat. — Pe-aici, prin sector ?
Făptura hippy îmi mîngîie deocamdată nepoții pe cap; cuprinsă subit de-un inexplicabil val de căldură maternelă. Pînă s-apuce să-mi răspundă, se pomeneşte apostrofată de Babane, care se scutură sub alintarea ei manuală ca un mînz buiac :
— Hei, tanti, nu mă căuta de purici, că n-am avut niciodată !... \
Dragodana tresare, neplăcut surprinsă, dar trece peste , insolența vlăjganului, şi preferă să-mi furnizeze informația solicitată în limbajul ei de periferie :
— Fii calm, babacule, nu-ți scotocesc prin cuibare l S-au dus pînă la maşină, după țigări...
Mă rezum s-o întreb pe explozivă, care-a sistat orice operație de captare a benevolenței tineretului :
— De unde şi pînă unde ați ajuns să vă plimbați cu „Opel"-ul lui Grebencea ? Parcă-1 împrumutase arhitectului...
— Ca scriitor, babacule, ar trebui să mai umbli pe la proverbele poporului român ! N-ai auzit de : „dar din dar se face rai" ?... Max, la cererea noastră, ni 1-a împru-
201
mutat imediat... Cu-atît mai mult, cu cît e foarte ocupat..; Colectează marafeți, pentru taxele de succesiune.
Probabil că bişnițarii au o propensiune deosebită pentru cuvinte poluante şi proverbe referitoare la avantaje materiale, deoarece îl aud şi pe Begibeg Mehmet Aii, care se-ntorcea de la „Opel", însoțit de Jimmy :
— Calul de dar nu se caută la dinți, dar automobilul de-mprumut trebuie neapărat căutat la bujii !... „Opel"-ui arhitectului merge numai în trei cilindri ! Ceea ce nu-i frumos din partea lui Max... N-ai vreo bujie de rezervă, bătrîne şef apaş ? — mi se adresează, de astă dată, direct mie.
Din dorința de-a-i seduce pe găinari, scontînd astfel pe sporirea şanselor de „intoxicare", devin extrem de serviabil :
— Dar bineînțeles, dragul meu, oricînd ai să găseşti la mine piese de schimb:.. Nu chiar pentru „Opel"... Pot să-ți dăruiesc un „Bosch", ce-i drept nu tocmai nou.
Deşi îmi pusesem mari speranțe în „Boschu-ul străvechi şi uzat 90%, indianul îmi mulțumeşte în stilul său caracteristic :
— Nu face nici un canei, bătrîne ! Obrazul subțire, cu cheltuială se ține, iar „Opel"-ul în pană, numai cu „Bosch" !... Eşti pupat de întreg colectivul nostru ! Do-lofanule !...
Jimmy Navarrelli devine brusc elocvent:
— Maestre, ascultă la mine, să ştii că eşti valoros ! De mult n-am mai văzut o grădină şi livadă excelent îrfgrijite! Numai un mare scriitor se poate dedica, atât de pătimaş, naturii înconjurătoare... Ai mai scris ceva la'roman ?...
In numele cauzei, îl mint cu dezinvoltură :
— Dar bineînțeles !
Trombonistul dă neîncrezător din cap, dar n-are de-unde cunoaşte trista realitate :
— Probabil că lucrezi noaptea, ca Balzac, pentru că-n timpul zilei te văd mereu pe la motel !...
202
— Ai ghicit, dragule ! Numai noaptea... Pentru că, ziua,1 mă documentez pe teren !
— Să ne trăieşti, maestre ! Ți-am spus eu că, eşti valoros, dar dai ceva ? Pomeneai de nişte lapte... Deşi am prefera un ceai ! Că laptele balonează, şi ne comprimă la minte... Astfel, ne oferi prilejul să-ți vizităm şi hogeagul, să vedem şi noi unde lucrează scriitorul Conan !
Insistența şi insolența bişnițarilor mă bucură nespus. Pentru că, fără să-şi dea seama, se vîră singuri în gura lupului. Mi se oferă cea mai neaşteptată opazie de-a declanşa operația „capcana". La un ceai de vorbă, le fac un pic de conversație, le întind antenele, iar găinarii, încîntați de primirea oferită, îşi pierd, chiar şi temporar, reflexele. Ar fi fost ideal, dacă sfînta treime Jimmy Dragodana-Begibeg ar fi consumat alcool ! Dar indivizii, cel puțin pînă acum, nu manifestaseră preferințe decît pentru „Pepsi-cola"...
— Poftiți înăuntru, poftiți ! — îi invit eu, cu-aceeaşi insistență. — Tot e ora ceaiului... Cum spun englezii : „five-o-clock tee" ! Şi-avem un ceai... nebunia lumii, nu altceva. Adus de mine, de la Bucureşti !
După ce-mi instalez oaspeții de marcă (certamente falsă) în living-room, mă scuz pentru cîteva secunde şi-i conduc pe copii la bucătărie. Grav, le transmit rapid indicațiile de rigoare :
— Fraților ! N-am nici o clipă liberă... Dacă-i las pe criminali singuri, sînt în stare să cotrobăiască peste tot şi să ne fure ! E neapărat necesar să le servim ceva, care să le anihileze reflexele... Să-şi dea drumul la gură... Pricepeți?
— O.K., unchiule Al ! Şîntem în clar ! — mă asigură bălăița de Biba.

— Perfect ! Am plecat la bişniţari... In voi mi-a nădejdea !
203
Bine că m-am întors rapid în odaia mea. Pentru că, fără pic de jenă, Navarreîli îmi răsfoia prin manuscrisul romanului început, dar necontinuat.
Dragodana îmi „aranja" transistorul, căutînd plină de febrilitate muzică pop, fără să ştie că aparatul meu nu .transmite decît pe unde lungi, celelalte fiind „reparate" de inginerul de nepotu-meu, întrucît tanti Raliţa se lepădase de orice răspundere, după ce-1 demontase total, pentru a-1 adapta la „Bombiţă", şi nu mai fusese capabilă să-1 reconstituie. Cu-atît mai mult, cu cit unele piese de la „Fiat"-ui meu (600 D) refuzau să se integreze transistorului.
Numai Begibeg Mehmet Aii stă relaxat, tolănit pe canapeaua ce-mi serveşte de pat, cu picioarele pe maşina mea de scris, ca să-i fie mai comod.
— Vă plictisiţi, vă plictisiţi ? — încerc eu să mă manifest detaşat, dar şi lejer ironic.
— Maestre, dacă-ţi termini romanul, ajungi mare ! Paginile astea sînt formidabile ! Unde-s celelalte ?... — se exprimă entuziasmat Jimmy Navarreîli.
Normal ar fi să mă bîlbli. Dar găsesc imediat răspunsul necesar :
— în dormitor. Pe noptieră. Nu v-am spus că lucrez numai noaptea ? — îi dezinformez eu deliberat, deoarece, în realitate, dorm în living-room.
— Uite, la asta nu m-am gîndit ! — mărturiseşte trombonistul. — Dar o să-ţi vizităm şi dormitorul, după ce ne dai ceaiul ăla !
Dragodana. nesatisfăcută de recitalul oferit de Fărîmiţă Lambru, mă priveşte urît şi mă dojeneşte :
— Babacule, în afară de rîşniţa asta, n-ai pe-aici vreun aparat de radio ? Eventual un casetofon ? Cum de poţi să • scrii, lipsit de muzică pop ?
— Domnişoară dragă, mi-e imposibil s-ascult ceva în timpul lucrului. Pentru că eu, cînd scriu, bat !...
Exploziva făptură, zvîrlind cît colo transistorul, mă priveşte uimită, parcă şi plăcut surprinsă :
204
—"Mă cucereşti, babacule, n-aş fi crezut că eşti şi violent ! Şi baţi tare ? . ' ' '
— Depinde. Dacă-s după breakfast, prînz sau cină, sînt în stare să trezesc şi morţii din mormînt. Insă, dacă „Erika"-i bine unsă şi docilă, atunci face mai puţină» gălăgie...
Jimmy şi Begibeg Mehmet AH se ridică în capul oaselor, privindu-mă agresiv. Trombonistul, cercetînd living-room-ul rapid, şi negăsind ceea ce căutase, mă întreabă bizar :
— Şi pe Erika asta unde-o ţii ?
— Pe canapea, chiar aici, în living-room ! Nu vezi c-a, stat indianul cu picioarele pe ea, de i-a turtit cutia ?. Nu ştiu cum am să mai bat, dacă n-am să-i mai pot scoate capacul !
De data asta se uită toţi trei la mine, de parcă aş fi debarcat dintr-un OZN.
— Maestre Conan, — îmi vorbeşte suspect de blajin trombonistul, — eşti deranjat la plămîn, —- şi-şi duce de-getul-la cap, — sau îţi baţi joc de noi, luîndu-ne de cretini ?
Dragodana, după ce-şi consultă optic complicii, preia continuarea conversaţiei :
— Uite ce-i, meştere, fii atent, să ştii că sîntem mult mai deştepţi decît facem impresia ! Punct şi virgulă ! Pentru că murim de dorul unui ceai... Unde-i „five-o-clock"-ul dumitale ?...
Un zăngănit de linguriţe, pahare sparte şi alte utilaje gospodăreşti mă îndrituiesc să-i răspund :
— Cred c-a venit ! Deşi nu mai sînt atît de sigur ! Mă deplasez în direcţia uşii. Dar nu mai e nevoie s-o deschid, deoarece se năpusteşte peste mine, ca o lamă de buldozer, lovindu-mă corespunzător în frunte.
Căruciorul-măsuţă, care în casa familiei Jimbla e folosit drept servantă mobilă, pătrunde în spaţiu ca o rachetă sol-sol, continuîndu-şi traiectoria pînă spre canapeaua de pe care se ridicase adineauri Begibeg Mehmet Aii.
205
Surprins de faptul că servanta-rachetă e absolut goală, mă reped urgent spre coridorul de unde-şi făcuse apariţia. Insă îmi reduc din elan, deoarece în pragul uşii mă aşteaptă scumpii mei nepoţi.
— Ce s-a-ntîmplat ? Ce-i cu voi ? — îi .chestionez speriat.
— Nimic, unchiule Al ! Am vrut să punem tăvile cu paharele de ceai pe cărucior, dar Babacu s-a-mpiedicat şi s-a sprijinit în el... Insă nu i-a folosit, deoarece măsuţa a luat-o la goană !
Babane, printr-un joc al ochilor extrem de bizar, vrea să-mi comunice ceva. Necunoscînd însă codul respectiv, sînt nevoit să-i cer un supliment de informaţii :
— Şi unde-i ceaiul ? Unde-s tăvile ? Unde-s paharele ?
— Nu te enerva, .unchiule Al! Totu-i în bucătărie... Ceaiul în ceainic, tăvile pe masă, iar paharele... avem altele, că astea s-au cam spart niţel ! Peste două minute vă servim ceaiul ! Numai dă-ne înapoi căruciorul...
In vreme ce-i satisfac dorinţa, Biba îmi demonstrează fi ea acelaşi joc de ochi, chiar mai bizar, ca şi Babane.
Sesizînd incapacitatea mea de-^a traduce textul transmis, bălăiţa îmi face un semn cu mîna, că totul va fi bine, fi

dispare spre bucătărie.
— Dragii mei, aţi asistat şi singuri la defecţiunea tehnică intervenită pe parcurs. Dar totul se va remedia în cel mai scurt timp, — le adresez eu distinşilor oaspeţi o explicaţie. — Făceţi-vă comozi, simţiţi-vă ca la voi acasă !
— Ascultă, bătrîne şef apaş, crezi că pe la căşile noastre Bîntem atacaţi cu platforme de lansare a farfuriilor zburătoare ? Te-nşeli ! — mă informează oarecum insolent Begibeg Mehmet Aii.
Peste cîteva momente, treimea nepoţilor mei îşi face reapariţia pe teritoriul încăperii, în formaţie de apărare. Babane împinge căruciorul-măsuţă, iar Biba şi Babacu, înaintea acestuia, îl păzesc să n-o ia la goană.
206
I
■La văzul celor expuse şi transportate pe servantă, mă felicit singur pentru descendenţii colaterali cu care m-a înzestrat vărul Anatolie. Dînd dovadă de-un remarcabil simţ al orientării în societate, copiii ne serveau un ceai de excepţie, la cel mai înalt nivel. Paharele erau prevăzute cu suporturi, pîinea prăjită şi rumenită la fix, untul extras recent de la frigider, pateul de ficat de pasăre arăta extrem de proaspăt (deşi făcea parte din rezerva cutiilor de conserve cea mai secretă a familiei Jimbla, ferită de ochii urmaşilor pentru a evita orice pericol de intoxicare alimentară), iar furculicioarele şi cuţitele de curînd spălate, deoarece Babacu e cu blugii leoarcă de apă în clipa cînd le scoate din buzunarul unde le păstrase.
— Sper să n-aveţi nimic împotrivă, dacă scumpii mei nepoţi au să-şi bea ceaiul cu noi ?
— Voie ca la banul Ghika, bătrîne şef apaş ! — aprobă Begibeg Mehmet Aii. — Ceai să fie, că restul nu ne interesează !
— Perţiact ! Daţi-mi paharele, să vă torn !
— Unchiule Al, lasă-mă pe mine ! — mă roagă bălăiţa de Biba. — Cunosc mai bine rosturile ! Pentru noi şi matale am făcut ceai de pojarniţă, iar pentru musafiri ceai englezesc...
în timp ce-şi declamă textul, Biba îmi face cu ochiul. E ceva în neregulă cu copiii ăştia. Ori fac toţi o conjunctivită, ori vor să-mi transmită ceva.
— Dragă surioară, perla mea de fată, slăbeşte-mă cu ceaiul de sunătoare !...
— Păi tocmai de-aia ţi l-am preparat, ca să mai slăbeşti ! Astăzi ai mîncat prea gras, şi-o să-ţi facă bine la ficat, zău aşa !
Cînd mi-amintesc ce-am prînzit, mă enervez lejer :
— Care-i ceaiul pentru musafiri ?
Fetiţa mi-arată ceainicul corespunzător. Din care, după ce le torn bişniţarilor, îmi servesc un pahar, pe care-1 beau
207
imediat, dar opărindu-mi niţel beregata, şi mă mai servesc o dată, ca să-i demonstrez Bibei cine comandă în casă.
Bălăiţa geme uşor, aproape podidind-o lacrimile de necaz, apoi mă atenţionează : "*
— O să-ţi paie rău, unchiule Al !
Sorbim cu toţii din paharele cu ceai auriu, puternic aromat. Excelentă licoare ! Probabil că-i provenit din Ceylon, apreciez eu, judecind după exoticul parfum pe care-1 degajă. Exact în clipa aceasta îmi cade fisa (după cum se exprimă tanti Raliţa) şi rămîn .cu ceaiul în gît, mai precis în gură.
Circuitele mele neuronicş, de excepţie, intră în funcţiune, şi realizez ce vroiau să-mi transmită Babane şi Biba. Ceaiul pe care-1 servisem musafirilor, dar şi mie, miroase de la o poştă a drog. Parfum exotic, tocmai din Ceylon ! Ha ! Ha ! în vreme ce-mi preumblu prin cavitatea bucală lichidul „aranjat", mă întreb îngrozit cu ce anume 1-or^ fi aditivat scumpii mei nepoţei. Droguri n-avem în casă, iar minţile lor fragede vor fi apelat la cine ştie ce drăcovenie.
întrucît Jimmy Navarrelli se uită la mine contrariat, prefer să-nghit totul, numai pentru a salva operaţiunea „Capcana". Pentru a-i zdruncina eventualele bănuieli, mai sorb o dată din ceaiul „englezesc", după care îi zîmbesc încîntat, rotindu-jmi mina dreaptă ca un ventilator, semn de apreciere şi manifestare a extazului de care mă simt cuprins. . <•
Deocamdată nu «imt nimic concret. Fapt pentru care demarez imediat la organizarea „minutului de adevăr", acea brumă de conversaţie din care ar trebui să trag maximum de profit şi informaţii, furnizînd, în schimb, o serie de amănunte false, referitoare la bunul şi distinsul Maximilian Prior, aparent dezavantajoase lui, dar apte să-i determine pe bişniţari la dezvăluirea planului pe care-1
208
eu în cap. Pînă-i timp ! Că nu se ştie cum acţionează „drogul" copiilor.
— Dragul meu, — îl iau eu pe de departe, adresîn-du-mă trombonistului, — parcă aveai maşină, de ce-ai mai împrumutat „Opel"-ul arhitectului ?
— Maestre, am impresia că eşti bine informat ! Posed un turism : dar nu „porneşte" ! Cineva şi-a permis să-mprumute două bujii...
— Poate-ţi împrumut şi dumitale nişte „Bosch"-uri, că se mai găseşte, nu duc lipsă ! — îl incit eu.

— Eşti drăguţ, dolofanule, dar la „Volkswagen"-ul meu nu ţin !
— Bravo ! Student cu „Volkswagen" ! Cînd ai să-ţi termini studiile, te pomeneşti că-ţi cumperi „Mercedes" î — încerc eu să-1 „flatulez", supralicitînd asupra viitorului său incert, dar sigur.
Trombonistul cade în capcană, mult mai rapid decît aş fi bănuit. Pentru că, auzind de „Mercedes", mă-ntreabă în dialectul său infam :
— Maestre Conan, ce zici de bafta lui Max ? Pe lîngă nu ştiu cîte sute de mii de marafeţi, să mai primească şi-un „Mercedes" ! La cît s-o fi ridirind, în lei, de-ai noştri, moştenirea lăsată de răposatul Bucif al ?
Deşi mă trec toate sudorile, întrucît nu observ nici un efect de-al preparatului administrat de Biba, trag tare, grăbindu-mă să-i furnizez cît mai ample informaţii (dar false !) lui Jimmy :
— N-ai aflat încă ? Peste două milioane şi ceva ! Bineînţeles, fără să mai punem la socoteală taxele, care mai reprezintă şi ele o adevărată avere !... Peste cîteva zile, maximum o săptămînă, va trebui să-şi cumpere două-trei geamantane !
— De ce ? — tresare trombonistul. — Pleacă în străinătate ?
— Nu, dragule, ca să-şi ridice banii de Ia Bancă !

— Aha ! Mai întîi, însă, va avea nevoie de serviete..".' Pentru că nu capătă un]euţ, pînă nu depune avansul asupra impozitelor speciale !
— Ce contează vreo sută-două de mii de lei, pe lîngă milioanele lui Bucifal ? Mai greu o să-i fie cu transportul... îţi dai seama ce-nseamnă să călătoreşti de la Curtea-de-Argeş la Bucureşti, avînd în maşină milioane de lei ?...
Jimmy Navarrelli mă examinează atent, nevenindu-i să creadă că vorbesc serios. Apoi, aruncînd o privire semnificativă celor doi complici, mă linişteşte, zîmbind extrem de subţire :
— Maestre Conan, cred că matale s€rii romane poliţiste, de-ţi pui asemenea probleme complicate ! Dar ce, nu mai există pe lumea asta şi prieteni ? Pînă-şi încasează Max moştenirea, o să fac rost de nişte bujii... Şi-atunci îl însoţesc, pînă la Bucureşti, urmîndu-1 de la distanţă cu „Wolkswagen"-ul meu !... Dacă ai fi detectiv, iar nu ro-mancier-detectiv, ceea ce-i o mare diferenţă, ai muri de foame, cu gărgăunii pe care-i ai în dotare !...
Aici se-nşală trombonistul ! Şi încă amarnic !
Pentru că, aşa după cum calculase creierul meu electronic, autentic computer personal, bişniţarii căzuseră în capcanăr Copiii îşi băuseră relaxaţi ceaiul lor de planle medicinale, şi-acum aşteptau cuminţi declanşarea cataclismului. Care, din motive inexplicabile, întîrzie.
Pe mine, ce-i drept, mă cam trec sudorile, dar bănuiesc că din pricina imensului succes obţinut cu „autodenfasca-rea" bandiţilor, şi nicidecum datorită „preparatului". în schimb, Jimmy Navarrelli arată splendid, fumîndu-mi cu patimă ţigările. Dragodana a reuşit, în sfîrşit, să prindă un program de muzică uşoară, blocîndu-mi însă butonul po-tenţiometrului de la transistor, pe care nu ştiu* cum am să-1 mai opresc. Begibeg Mehmet Aii, întins comod pe ca-napea, cu picioarele pe „Erika", bea în continuare ceai.

Judecind după atmosfera care domneşte în living-room, s-ar părea că toată lumea-i mulţumită. Bandiţii că aflaseră suma aproximativă a moştenirii, precum şi mijlocul de transport, iar eu pentru că-mi reuşise operaţia de intoxicare. Cînd mă gîndesc la „intoxicare", un nou val de sudori mă scaldă.
Impulsionat de iminenţa catastrofei, mă ridic de pe fotoliu şi-i cer bălăiţei de Biba :
— Draga mea, hai pînă la bucătărie, să vedem dacă n-avem de nişte cafele !
Semnalizarea optică pe care o întreprind cu ambii ochi, de rămîn cîteva secunde saşiu, este interceptată, din fericire, corespunzător.
Plecăm amîndoi din living-room, eu avînd grijă să mă scuz faţă de bişniţari, dar să şi fac semne (tot cu ochii) nepoţilor rămaşi acolo ; îndemnîndu-i, astfel, să fie atenţi la eventualele manevre ale celor trei bandiţi încă ne-identificaţi ca atare.
— Spune-mi urgent, cît mai e timp, ce-ai pus în ceaiul pe care l-am băut ? —'■* o-ntreb pe bălăiţa, încă din coridor.
Biba se uită la mine disperată, alarmată de nelinişteа pe care o manifest, apoi, abia ţinîndu-şi lacrimile, declară scîneind :
— Nici eu nu mai ştiu precis, unchiule Al ! Ştiam că mămica ţine, în dulăpiorul ei, nişte picături pentru burtă, pe care ni le dădea nouă, copiilor, cînd mîncam ceva greu... De obicei le păstra într-o sticluţă de „Tonal 3"... Cum le luam, cum ne uşuram, şi dădeam fuga la baie ! Dar, acuma, mi-e teamă c-am turnat în ceai chiar vopsea pentru păr, pentru că nimeni n-a alergat afară. Nici criminalii, şi nici matale, unchiule... Că-i suflam lui Babane : „Să-1 vezi pe unchiul Al, că-şi merită alintarea mea de El Fugitivo !".

211
14*
— Dumnezeule ! Unde-i sticluța ? —" exclam eu terifiat.
— Am aruncat-o, deoarece o golisem toată ! — mă liniştește Biba.
— Barem o fi fost proaspătă vopseaua ?
— Unchiule, nici asta nu ştim precis. Mămica nu se mai dă cu „Tonal" de vreo cîțiva ani, acuma foloseşte şamponul... Dar, s-ar putea s-aveți noroc, şi matale şi bandiții, şi să fie tot picăturile noastre... Pesemne că nu-şi fac efectul imediat, deoarece s-or fi trezit, cine mai poate şti ! Mşi aveți nițică răbdare...
— Biba, fugi în camera de zi, spune-le tuturor că n-avem cafea, şi că eu mai întîrzii puțin !
— De ce, unchiule Al ? Simți ceva ? — se interesează vădit curioasă bălăița.
■— Slavă Domnului, nimic deocamdată ! Dar vreau să prepar un antidot, atît împotriva laxativului violent, cît şi. contra „Tonal"-ului... Există bicarbonat în casă ?
— Dar bineînțeles... E-n bucătărie, pe raftul de sus al bufetului, într-un borcan din cele mari ! — mă asigură Biba, demarînd în direcția pe care i-o indicasem.
După ce-nghit două linguri zdravene de bicarbonat, ajutîndu-mă cu-o jumătate de litru de lapte acru, răsuflu uşurat şi pun borcanul la loc. Abia atunci descifrez inscripția relativ ştearsă, scrisă cu creion chimic, de mîna feliciei, probabil, pe eticheta lipită de-a-ndoaselea : ;, Alka — detergent concentrat". ^
Hohotesc sinistru, dar total deconectat. Deoarece nu se mai poate face nimic. Vorba lui Cezar (Iulius, nu Schi-ledi) : „Alea jacta est !". Adică, pre limba noastră actuală : „Zarurile au fost aruncate, n-ai dat şase-şase, ai pierdut partida !" Ce mai contează nişte detergent concentrat, pe lîngă un laxativ violent, pesemne alterat, şi o vopsea de păr, suficient de învechită ! '
212
Pe cînd mă înapoiez în camera âe primire, reflectez urgent şi din mers la şansele capcanei imaginate de personalitatea mea. îşi dăduse roadele pe deplin... Obținusem informații de valoare inestimabilă. Mă amuz chiar lejer, la gîndul multiplelor neplăceri ce-i aşteaptă pe bişnițari.
Pe la miezul-nopții, scăpăm de vizitatori. Deşi nu prezintă nici un simptom mai aparte, în ciuda litrilor de lapte acru consumați, în plus de binecunoscutele aditive, bişnițarii vor avea parte de-o noapte neobişnuită, de excepție.
Pentru că subsemnatul, deocamdată, la fiecare vorbă de rămas bun pe care o rostesc, elimin clăbuci sub formă de baloane multicolore. Spre surprinderea oaspeților în cure de plecare, dar şi spre încîntarea scumpilor mei nepoți.
Prins- în propria-mi capcană, suport eroic consecințele. Vorba lui Babacu, în clipa cînd mă culc înconjurat de atențiile lor, dar şi de baloafiele din ce în ce mai supradimensionate : „Am lucrat mai tare ca detectivii ăia din „Cei 7 magnifici"' !.
31) „BLITZKRIEG" — IN RALANTIU
După un somn odihnitor, străbătut de cele mai terifiante coşmaruri, în care mă visam plutind, într-o pendulatorie stare de imponderabilitate,-- deasupra unui ocean de baloane de săpun, dar care se spărgeau explodînd multicolor, împroşcîndu-mă cu valuri de vopsele pentru păr, iar stomacul mi se umflase impresionant, căpătînd dimensiunile unui zeppelin, însă prevăzut cu vreo şase turboreactoare, şi care mă propulsau stîmind un zgomot infernal,
213
mă trezesc speriat, țipînd, leoarcă de năduşeală, încercînd să cobor din pat.
Tentativele mele se dovedesc inutile, cu-atît mai mult, cu cit constat că, la ora 'actuală, personalitatea subsemnatului se zbate pe undeva, pe sub agregatul de dormit, respectiv canapeaua din living-room.
Dinspre uşa încăperii răsună o salvă de bubuituri cumplite, ca şi cum o formație de tancuri ar vrea să pătrundă în cameră, după ce, mai întîi, se asigură printr-un bombardament de acoperire. "**
— Hombre ! Unchiule Al ! Ce-i cu tine ? Mai trăieşti ? Răspunde !
Nicicînd n^aş fi crezut că țîvloiul lui Babacu poate deveni atît de penetrant, încît să depăşească larma detunăturilor din uşă. Peste cîteva secunde, în vreme ce depun străduințe notabile să mă extrag de sub canapea, tustrei nepoții dau năvală în cabinetul meu de creație, strigînd bucuroşi :
— Unchiule, eşti salvat» picăturile din ceai nu erau nici laxativ, şi nici vopsea de păr... Le-iam găsit pe-^amîndouă ! Unde eşti-?
în hărmălaia dezlănțuită de declarațiile Bibei şi-ale lui Babane, reuşesc să ies la suprafață. Văzîndu-mă teafăr, dar cam mototol din pricina dormitului sub canapea, Babane mă interpelează :
— Nu-ți pare bine de vestea adusă, măi frate ?
— Enorm ! — le răspund tuturor, pentru a nu da impresia că am anumite preferințe. — Şi-atund, ce-ați turnat în ceainic ?
— Asta nu mai ştim ! — declară Biba liniştită. — Dar o să ne spună mămica, la întoarcere...
— Perfect! — îmi manifest eu entuziasmul. — Pot aştepta relaxat rezultatul. Laxativ n-am băut, vopsea

„Tonal" n-am consumat... Totu-i în ordine. Un lucru se ştie precis. C-am ingurgitat o doză apreciabilă de deter-
214
gent concentrat, plus o substanţă necunoscută ţ Bravo şmecheriilor ! Dar de ce mă treziţi cu noaptea-n cap ? '
— Măi frate, — îl aud pe vlăjgan, — să ţii minte, de-azi înainte, înseamnă că detergentu-i şi somnifer ! Acum e trecut de unsprezece, se-apropie ora prânzului.., r>e-aia te-am sculat, să organizăm ceva în legătură cu alimentaţia noastră. Că murim de f oarne !
— Iar după ce mîncăm, El Fugitivo, trebuie să ne ocu_ pâm de continuarea anchetei... — intervine şi Biba fluturîndu-şi pletele aurii. — Alergăm imediat la motel, să-1 anunţăm pe nenea Maxu de lovitura pe care-0 nun la cale bişniţarii ! N-ai auzit că paraziţii vor să-J însoţească pînă la Bucureşti ?... Pe drum, sînt în stare să-l şi omoare, numai să-1 jefuiască de banii moştenirii... Nu-i aşa ?
Expozeul nepoţicăi, logic şi argumentat, mă trezeşte imediat la realitate. Neapărat, se cer luate măsuri jje urgenţă. Maximilian Prior, în plină euforie, din pricina averii căpătate peste noapte, fiind şi astenic depresiv, riu maj poate fi lucid, conştient-de acţiunile sale. încrezător în fauna paraziţilor de la motel, pe care-i hrăneşte şi acjapă a şi devenit victima bandei Navarrelli-Dragodana Tatu-Begibeg Mehmet Aii. Le-a împrumutat „Opel"-ul responsabilului, e capabil să le acorde şi „onoarea" de a-1 petrece pînă la Bucureşti, pentru a-i „asigura" securitatea.
— Copii ! Urgent la gustarea de dimineaţă, apoi sus în „Bombiţă", să dăm fuga la „Craiul Munţilor" !...
— Care dimineaţă, Hombre, că-i vremea prînzultii !__
obiectează Babacu, pe deplin justificat dealtfel.
— Corect, Babacule ! în cazuri speciale, marii detectivi, de excepţie, printre care am onoarea de-a mă număra apelează la măsuri speciale, cum ar fi, de exempju CUI mularea breakfastului cu prînzul. Nu-i uşor, dar prinde bine... Că nu ştim ce ne aşteaptă şi pe ziua de azi ; j^^ mai simt în mine unele elanuri generate de „Alka", detergentul concentrat, dacă n-or fi cumva primele simptome
215
ale preparatului vostru necunoscut. însă faptul că mi-e o foame cumplită, demonstrează că n-au fost atinse centre vitale !...
Plenul nepoţilor mă priveşte uimit, plin de dragoste. Apoi, după ce se consultă rapid din ochi, Bibă ia cu-vintul, întrerupîndu-1 pe-al personalităţii mele :
— Unchiule Al, n-ar fi mai bine să-ţi continui expunerea în bucătărie ? Dacă o ţii tot aşa, rie-apucă şi cina aici... Dă-i drumul şi te-mbracă, că noi te aşteptăm cu masa !
După o toaletă sumară, cu care prilej observ că nu voi mai avea nevoie de săpun multă vreme, deoarece degajez clăbuci la orice atingere cu apa, mă-ndrept cu toată viteza spre bucătărie.
Babacu îmi şi preparase o porţie dublă de ochiuri pe costiţă prăjită, o cană de .ceai de-o juma' de litru, unt la discreţie, pîine prăjită aşijderea. Nu-mi rămîne decît să corespund aşteptărilor. Şi corespund... Cu excepţia ceaiului pe care-1 îndepărtez la cît mai mare distanţă. Am şi căpătat unele reflexe condiţionate !
— Fraţilor, dacă v-aţi sculat înaintea mea, sper c-aţi avut grijă şi de „Viţica", orătănii şi toate celelalte probleme ale gospodăriei. Nu ?
— Sigur că nu ! Ori muncim în colectiv, ori ne ţinem de demagogie ! După ce dăm gata cartofii franţuzeşti, rezolvăm rapid şi chestiile din ogradă ! — îmi răspunde Babane în numele celor mai tineri membri ai tribului Jimbla.
— Care cartofi ? — îmi manifest eu curiozitatea.
— Prînzul, El Fugitivo ! I-am preparat încă de azi-dimineaţă, cu minutele mele. N-ai zis că putem cumula ?
— Eu aş putea, dar voi ?
— D-apăi cum ? — se miră Babane. — Nu sîntem nepoţii matale ?
216
Cartofii franţuzeşti, scoşi aburinzi din cuptor, cu untul şi smîntîna încă sfîrîind, ne umplu sufletul şi bucătăria de-o aromă paradisiacă. Tăiaţi în rondelete perfecte, care înoată laolaltă cu discurile ouălelor răscoapte prin sosul dens al smîntînii bătute cu gălbenuş, dar şi scăzut îndelung în dogoarea cuptorului, ni se topesc în gură, de parcă ar fi unt, iar nu cartofi.
Cum să nu termini într-o jumătate de ceas întreaga muncă a gospodăriei de la cantonul Valea cu Urşi, stimujat de-asemenea minunăţie ? Drept care, exact peste treizeci de minute, ne îmbarcăm în „Bombiţă", deplin satisfăcuţi de rezultatele obţinute în activitatea noastră agrozootehnică.
— Biba, Babane, Babacule ! Să fiţi cu ochii în patru, cînd ajungem la „Craiul Munţilor"... Să nu ne simtă bişniţarii că-1 punem la curent pe bietul Maximilian ! Dacă miros ceva, sîntem în pom !... Şi să nu pomeniţi o vorbuliţă despre ceaiul de ieri... Este imposibil să nu li se fi întîmplat ceva. Şi dacă li s-a întîmplat, au să dea precis vina pe noi, indiferent de cauza reală a neplăcerilor pe care le-au avut... Cu-atît mai mult, cu cît eu n-am păţit nimic...
— ...încă ! — adaugă circumspect Babane. ■— Pentru că mai e timp !

Călătoria pînă la „Craiul Munților" decurge în cele mai optime condițiuni. Nepoții sporovăiesc tot timpul, de mi-au umflat capul, prezentînd cele mai incredibile ipoteze despre modul în care bandiții vor ataca „Opel"-ul arhitectului, precum şi cele mai demențiale propuneri de atenționare discretă, plină de finețe, a sărmanului depresiv, Maximilian Prior.
— Măi unchiule, dar n-ar fi mai nimerit să anunțăm miliția ? — se trezeşte din senin Babacu.
— Sigur că nu ! — obiectez eu. — Avem vreo dovadă ? Ceva palpabil, concret ? N-avem !... Nu-i momentul să creăm greutăți organelor de specialitate f Mai mult le-am încurca...
217
încă din clipa cîiid coborîm din „Boneta"! vacarmul ce răzbate pînă la noi din direcția braseriei ne vestește gradul de euforie incontinentă la care-a ajuns arhitectul. Iarăşi s-a pus pe petreceri cu prietenii, autentici sau de pripas, ocazionali sau prefăcuți.
Grupul nostru, în frunte cu Babacu,"se-apropie surprins de veselia, din ce în ce mai aprinsă, a petrecăreților din braserie. Nici n-apucăm să trecem pragul salonului atât de bine cunoscut, că un răcnet inuman, de fiară dezlănțuită, ne întîmpină de la primul pas :
— Maestre Conan ! Ce plăcere ! Eşti omul nostru ! Congestionat, vînăt la față, în aşteptarea unui iminent infarct sau, în cel mai bun caz, atac de apoplexie, Iorgu-Grebencea, înconjurat de-o liotă în evidentă stare de ebrietate incipientă, îşi ridică paharul cît îl țin puterile, — probabil în onoarea mea, — şi-şi continuă recitalul :
— Poftiți şi vă veseliți cu noi ! Păcat ! Mare păcat ! Ar fi .treBuit să v-aducem cu forța, încă dinainte de prînz... Ați fi sărbătorit cu noi plecarea !... Maestre, de ce nu fuseşi aici ?... Haideți, luați loc cu toții, că se mai găseşte cîte ceva...
Înghiontit discret de bondocul de Babacu, accept invitația adresată întregului nostru grup. Iorgu Grebencea, extrem de fericit, dar fără să bănuiască preferințele scumpilor mei nepoți, are un moment de geniu, deoarece îl aud strigînd :
— Pişlică ! Adu nişte profiterole pentru copiii ăştia dulci şi drăguți ! — apoi, adresîndu-se direct lui babacu, îl consultă : „Iți place-profiterolul, micuțule ?"'.
Bondocelul familiei, în asentimentul lui Biba şi Babane, consimte la grava eroare comisă de responsabil, şi-i comunică instantaneu răspunsul la care mă şi aşteptam :
— Matale eşti drăguț, nene Grebencea ! Sigur că ne place... Dacă-s mai multe, ne plac şi mai tare, iar matale eşti şi mai dulce ! De-aia te iubim atît de mult, nene
218
Grebencea, pentru că te sfătuieşti cu tineretul, şi-i mai ceri şi părerea ! Matale faci cinstea ?...
Grebencea îşi pierde lejer cumpătul, începe să sughiță penibil, dar îşi revine rapid, clătindu-şi gurița cu nişte „Dimple" (dacă disting eu bine eticheta flaconului de lîngă dînsul) şi-i răspunde fericit :
— Dar bineînțeles, mînca-1-ar nenea de deşteptuț ! Se vede cît de colo că eşti neam cu maestru' ! Cum te cheamă, puişor ?
Babacu, mai atent la sosirea ospătarului chemat de responsabil, decît la întrebarea acestuia, îi comunică •urgent:
— Şase !
— Aşa te cheamă ? — sughițe iarăşi Grebencea, motiv de-a apela din nou la asistența alcoolului vasodilatant.
— Şase bucăți, nene Grebencea, că unchiul Al n-are voie de la doctor, să nu se mai îngraşe ! — răspunde Babacu aiurea.
Responsabilul, amuzat de intimitățile transmise de bondocul de nepotu-meu, uită de numele acestuia, şi-i comandă lui Pişlică, un ospătar total opus numelui pe care-1 poartă, întrucât e lung cît o prăjină, dar gros ca un dulap cu două uşi (fără oglindă) :
— Fă-te-ncoa cu opt profiterole ! Dar din cele proaspete, de astăzi, că-s pentru prietenii mei ! Roiu' !...
Luînd loc lîngă responsabilul motelului, mă-ntreb, în vreme ce-abia gust din păhărelul de whisky oferit de Grebencea, deoarece mă tem de vreo reacție chimică neaşteptată (din pricina detergentului pe care-1 conțin în mine), ce anume or fi sărbătorit, şi mai sărbătoresc încă, frații de la masa prezidată de apoplecticul meu cunoscut.
Deoarece există mari şanse ca-n curînd, maximum o jumătate de ceas, prietenul Grebencea sa nu mai posede uzul rațiunii, mă grăbesc să-1 interoghez, mai la fereală de urechile duzinei de convivi puşi pe fapte mari :
"".219
:— Coane Iorgule, ce plecare sărbătoriți aici ?
Grebencea, după ce mă examinează rapid şi incredul, virează urgent spre cel mai închis stacojiu văzut de mine vreodată. Apoi explodează :
-— Formidabil ! Se poate să nu ştii nimic ? Tocmai matale, care te-mprietenisei la toartă cu dînsul ? Maestrul a dat o masă de pomină, în cinstea...
Sînt nevoit să-1 întrerup pe Grebencea :

— Care maestru ?
— Cum care ? Păi mai e altul, în afară de matale ? Adică a fost... Maestrul Maximilian, arhitectul... arhitectul nostru de vază... laureatul !... Acuma pricepi ?
— Mda ! Şi iar a dat o masă ? In fiecare zi ? In cinstea cui de data asta ?...
— Păi vezi cum eşti, nene Conane, dacă nu mă laşi să vorbesc ! In cinstea prietenilor săi cei mai buni, deşi abia acum l-au cunoscut... Dar, cu ajutorul lor, al meu şi-al nepoată-mii Lili, a izbutit de-a strîns banii pentru Bancă... Şi nu numai pentru Banca Națională de la Curtea-de-Argeş, ci şi pentru vama „Mereedes"-ului, pe care o depune tot acolo... Mare noroc pe capul lui, zău aşa !... A dat o masă de s-a cutremurat motelul... I-am trecut o groază de bani în nota de plată. Diseară se-ntoarce şi ne comunică data cînd va-ncasa prima jumătate de milion...
— Păi cum aşa, nene Grebencea ! — întreb eu curios, deşi auzisem, chiar de la arhitect, despre un avans al taxelor asupra moştenirii, din care avea să primească, de-asemenea, tot un avans. — Cu cîți bani a plecat la Cur te a-de-Argeş ?
— Dacă nu mă laşi să vorbesc, nene Conane, vezi ! Cu-o sută şi zece mii ! Păi nu şi-a luat şi banii pentru vama maşinii ? Ca s-o scoată cît mai repede de-acolo, şi să plece în călătorie de nuntă cu Linişor... Diseară, cînd se-ntorc, facem şi logodna... Oficial ! Eu le sînt naşul !
Mesenii, neatenți la conversația noastră, beau în con-tinuare, de parc~ar fi cuprinşi de-o sete cumplită. Privesc
220
la ei în zadar, deoarece nu recunosc pe nimeni. Ba da. Sînt vreo două sau trei figuri oarecum cunoscute. Mai fuseseră şi zilele trecute, la alte sărbătoriri ale preafericitului Maximilian Prior.
Ceilalți cetățeni, aşijderi precedenților participanți la festinuri, se simt pesemne deosebit de onorați a fi prezenți la masa oferită de-o personalitate avînd talia arhitectului, despre care au auzit doar din afirmațiile permanenților de la motel. Notorietatea mondială a lui Maximilian Prior, dar total necunoscută turiştilor de rînd, a declanşat însă în sufletul lor dornic de contacte „înalte" impulsuri nebănuite. Parcă-i văd cum se înghesuiau să-4 împrumute pe arhitect, fiecare după puteri, antrenîndu-se într-o întrecere prestigioasă, în care fălăşenia şi fudulia jucau un rol din cele mai importante.
Cînd arhitectul îşi va încasa prima jumătate de milion, vor avea tot dreptul să spere la recunoştința acestuia, eventual şi la unele contraservicii. Chiar nişte contra-împrumuturi ! Plus ospățul din seara asta, cu prilejul logodnei oficiale.
Grebencea, care se plasează precis pe-o nouă orbită, deoarece abandonează whiskyul, pentru a recurge la băuturi autohtone, avînd probabil oarece remuşcări, mă informează în completare :
— Trei purceluşi de lapte se coc la cuptor ! Auzi, maestre ? Trei... Diseară ne dăm în bărci ! Biata Lili, să pățească aşa un necaz !... Dar îi trece... Cînd o să-i pună arhitectul inelul, că i-au dat frații de-aici nişte verighete, să-şi facă la urgență două mai mari, precis îi trece... Treizeci de grame, maestre ! Aur !... Oameni valoroşi, frații ăştia ! Auzi vorbă, să-şi dea verighetele !...
într-adevăr, frumos gest... Privesc atent la asistență, încercînd să identific „frații".
— Ce necaz a pățit domnişoara Mamulea ? — îmi amintesc să-1 întreb pe responsabil.
221
— Mare, maestre ! S-o fi văzut ce-a pHns ! Auzi întâmplare, să-şi rătăcească livretul de CEC... tocmai ăla pe care-şi depusese banii pentru maşină ! Noroc c-au scos trații teancurile de sutici, punînd mînă de la mină... Aşa prieteni mai zic şi eu ! Şi cînd te gîndeşti, c-abia l-au cunoscut pe maestru...
— Curat prieteni, coane Iorgule ! — îi cînt şi eu lui Grebencea pe-aceeaşi coardă. — Dar dacă nu erai matale, nu văd cum s-ar fi descurcat Maximilian, apelînd numai la fondurile noilor amici...
Grebencea, tinzînd spre maximum de congestie, apelează şi dînsul, din ce în ce mai frecvent la sticla aflată la îndemînă. Văzîndu-mă că privesc insistent la flacon, ne-putînd să-i descifrez eticheta, îmi satisface imediat curiozitatea care mă caracterizează :
— Nu-i nici „Dimple", nu-d nici „Johnnie Walker", dînsa-i „coana mare", de-alea de-ale noastre !... că ru-arn săturat de „aruncătoare de flăcări", „te conduc cu şapca-n mînă" sau „şterge-mă din cartea de imobil" ! Țuică bă~trînă... dar hodoroagă bine ! Trec de-acum înainte la băuturile noastre naționale, că nu mă mai țin baierile pungii... Nici' maestrului n-am putut să-i dau suma făgăduită. Abia de-am putut face rost de cîteva mii !... Restul, tot frații i l-au adunat ! Pînă am dat gata prînzul cu care ne-a cinstit maestrul Maximilian, am strîns o sută şi zece mii în cap, adică în mînă... Plîngea arhitectul, de bucurie, la văzul atîtor bani... Plîngea şi Lili, că-1 încurcase, plîngeau şi frații, mişcați de lacrimile lor... Plîngeau şi mîncau, mai plîngeau o țîrişică, şi' iarăşi mîncau şi beau... Şi uite, tot aşa, pînă ce-a plecat arhitectul, cu Lili, la Curtea-de-Argeş... Acuma iară bem, aşteptîndu-i să se->n-toarcă...
Grebencea îşi întrerupse discursul, bîlbîindu-se lejer, pentru a-şi privi ceasul de la mînă.
— Cinci şi jumătate^! Ar cam trebui să sosească !...
222
I

— Totuşi, de unde-atîţia bani ? — îl interoghez pe Grebencea, insistînd excesiv,- întrucît mi se pare anormală prezenţa unei sume astronomice şi încă la faţa locului.
— Cum de unde ? De la noi... Nenea ăla, cu pălărie de pai, pare-se un inginer mare de la Bucureşti, i-a numărat vreo 17.000, altul 5.000, şi, uite-aşa, de ici de colo, s-au strîns... Parcă matale, dacă erai aici, nu-i dădeai toţi banii de pe CEC ?...
— Dar bineînţeles ! — îl asigur eu, oarecum grăbit, deoarece pe CEC nu mai am decît 25 de lei...
— Păi vezi ? — declară vădit emoţionat responsabilul. Deşi, la început, mă cam intrigase imprudenţa amicilor de ultimă oră ai arhitectului, de-a purta asupra lor atari sume, pînă la urmă îi înţeleg. Cînd pleacă omul în vacanţă de odihnă, şi încă într-un periplu „motelier", avînd şi-o maşină în subzistenţă, e normal să aibă la îndemînă cîteva mii de leî.
în vreme ce executam cuvenitele constatări de mai sus, solicitîndu-mi circuitele neuronice, simt că ceva nu-i în regulă. Un soi de anxietate detectivistică, specifică marilor spirite investigatorice, mă tulbură şi mă apasă pe scoarţa cerebrală. Privesc concentrat în jurul meu, încercînd să depistez sursa generatoare. Nu-i observ decît pe nepoţii mei, Biba şi Babane, adînc cufundaţi în frişca profiterole-lor oferite atît de graţios de Grebencea. Totuşi, deşi sînt aproape de nerecunoscut, din pricina mutrelor machiate cu creme şi pudre de zahăr, absenţa bondocului îmi sare imediat în ochi. Intru imediat în alertă, dau să mă ridic de pe scaun, dar un glas ciudat, aproape şoptit, mă obligă să-mi reocup locul în spaţiu :
— Hombre, e de rău ! Trebuie neapărat să-ţi spun ceva ! Babacu, pentru c-a lui era vocea, se-aude dar nu se vede. Iar a păţit vreun necaz cu stomacul. Numai aşa îmi explic de ce stă ascuns, şi-mi vorbeşte atît de „subteran".
223
— Unde eşti, domle ! Ce s-a mai întâmplat ? — întreb eu, aşteptîndu-mă la noi probleme, dar din cele mai complexe.
— Sînt aici ! Vorbeşte mai încet, unchiule, că ne-aud !... — răsună în continuare recitarea bondocului meu drag.
— Cine, măi şmecherie ? Cine să ne-audă ?
— Bandiţii ! Nu vezi c-au dispărut ?
— Şi dacă au dispărut, cum vrei sa ne-audă ? Care bandiţi ? Bandiţii noştri ?... La ei te referi ?
— Da... însă poate că ne-ascultă cu microfonul ăla cît nasturele !
— Ai văzut vreun microfon ? — continui să dialoghez cu invizibilul Babacu.
— Nu ! Dar dacă ni l-au cusut la pantaloni ? — îmi sugerează bondocelul.
După ce verific urgent, şi nu constat existenţa misteriosului microfon miniatural, îl somez pe Babacu să iasă la suprafaţă, întrucîţ stabilisem sursa vocii sale înăbuşite.
Plin pe mutrişoară de frişca, Babacu se tîrăşte de sub masă, trece pe sub scaunul meu, pentru ca, după o secundă, să se instaleze lîngă urechea mea stingă, şi să mi-o umple de cremă şi zahăr, în timp ce-mi împărtăşeşte importanta sa descoperire :
— Unchiule, e de rău ! Jimmy, Dragodana şi Mehmet au fugit...
— De unde deduci, bîzdîganie neastîmpărată ? — îl chestionez, ştergîndu-mi organul auditiv cu şerveţelul de hîrtie.
— „Volkswagen"-ul trombonistului nu mai e Ia parking !
Bondocul e formidabil. Aflat, pesemne, sub influenţa tardivă a drogului necunoscut administrat de Biba, odată cu ceaiul, nu observasem absenţa bişniţarilor de la masa comună.
224
Dar acum, trezit la realitatea cea mai imediată de perspicacitatea neobişnuită a nepoţelului meu personal, care mă moşteneşte integral, se cere să trec urgent la verificare. Grebencea, care pare intrat într-o comă alcoolică, cucăie cu capul în farfuria din faţă-i. îl zgudui cît mai eficient. Babacu, dindu-şi seama că-i cazul să recurgem la măsuri extreme, apreciind asta după violenţa cu care continuam să-1 trepidez pe conu Iorgu, ia cea mai apropiată furculiţă şi-o înfige, fără jenă, în muşchii responsabilului. Cei pe care-i avusese mai la mdemînă, dată fiind înălţimea bondocului.
Efectul este impresionant. Iorgu Grebencea sare de pe scaun, de parcă ar fi fost catapultat în spaţiul cosmic, îşi duce mîna în dreptul buzunarului de la spate al pantalonilor, şi porneşte să ragă :
— Săriţi ! Hoţii i
Cînd nimereşte peste insignifianta furculiţă, rămasă înfiptă la locul mai sus citat, schimbă lungimea de uncia şi răcneşte mult mai uman :
— Ucigaşii ! Au tras în mine !
Manevrînd furculiţa pe care o extrăsese cu. preţul unor mugete de vită insuficient furajată, dar totuşi dusă la abator, arătînd-o asistenţei, Iorgu Grebencea dansează ca un aborigen dintr-o junglă încă neidentificată.

— Bată-te norocul, coane Iorgule ! Credeam că nu te mai trezeşti ! Noi te-am adus la viaţă, înţepîndu-te lejer cu ce-am găsit la- îndemînă... Se vede că eşti bun de carne, deoarece furculiţa-i boantă, ca şi cuţitele de pe masă... Linişteşte-te, coane Iorgule .'... Eu sînt de vină !
Responsabilul rămîne îhtr-un picior, mă priveşte năxic, abia înţelegind declaraţiile personalităţii mele. Apoi, zvîr-lind furculiţa, îmi zîmbeşte bovin :
— Se poate, maestre ? Dac-am ascuţi cuţitele şi furculiţele, unde-am ajunge ! Să ne omorîm unii pe alţiij tomite noi, care ne avem ca fraţii ? Nu face nimic, nu te mai scuza atîta, doar ne cunoaştem de-o viaţă... Drept
225
15 — De-a toîza
T
salonului braseriei, cele dinspre bucătărie,
leata, care eşti şi detectiv, «£■»£ cum spunea
n»A-4-,_. V— ■*-■»» « -,-, «■. *■» *J X -J — «"î A va «.V-Wk
Cie SlifŞil ue iuiiie. L; siiiieia ifeCe ue-ă tLrepuUi priu ş.ctşci iiisj uic»sa.uu«, uitrarga i»pre masa uni igu. vjicucuvcu mira si ei in emisie, amina ca amical. : — «->e-i uu. uium* iieuuiiu i uiui»-k oanii '...
ţ vaif>to înţ*TTVzifoarH- ttmiH. rnai
de ia eireuiaţie :
— Vai, vai nouă, unchiule \ Val de capul nostru, vai
(w-î TiphiiTifi 1
pat, de vreme ce dînsa plecase eu maşina arhitectului. am pomenit maşină cu pat !... E clar că socul suferit cu iurai, i-au luai şi masuia... im-a. mai rainas
VioUiiic iiicie I
zdrentuit si transformat într-un taior „dix-pieces", cu fata

tease, ruprndu-şi hainele de pe ea, atîtea cît mai rămăseseră.
rvrv r>€±r>*\ f\ îrţ'
furate ce dădea evidente semne cfâ seterKsare
cu airerarea ceuueior <xeieruixu.
32) DETECTIVUL CONAN DOI
hani si nat; i*r f^M .MamiJlea, |n «tare<ie soc. d?.r
fi*» trehilie nR.3Ti8r.at că-sî Tvfisitrf 7P /ţalrmiT
a Lwaaia, coiuie iuiţiuiu, u-siiiiiiiiiicii ie-aruiic
Deoarece mă priveşte năuc, nepricepîndu-mi comunicarea, iau trei farfurii de pe masă şi le trîntesc de duşumea, la picioarele sale. Examinînd atent cioburile, Grebencea mi se adresează (50%) lucid :
— Maestre Conan, mă nenoroceşti.! Mi le impută la de trei ori valoarea ! Ce te-a apucat ?...
Operaţia mi-a reuşit perfect, deoarece am acţionat conform unui principiu ştiinţific : şocul pe şoc se scoate ! Nu-mi răniîne decît să procedez aşijderea şi cu Lili Ma-mulea. Nemaiavînd la îndemînă nişte farfurii, recurg la un imens castron de salată. Cînd îl buşescde parchet, Lili Mamulea îşi revine surprinzător, ţipînd la personalitatea mea, ca orice femeie într-o asemenea situaţie :
— Mi-ai pătat rochia ! Am să te spun lui Max...
— Apropo de Max, — pornesc eu s-o chestionez, dîn-du-mi seama de faptul că Lili Mamulea a făcut iarăşi priză cu pămîntul, — ia povesteşte cum s-a întîmplat cu asasinarea lui ? Cu ce armă l-au omorît ?...
Dacă pînă la evenimentele de-acum acţionasem fin şi discret, anchetînd numai psihologic, apelînd la cele mai intime fibre ale făpturilor antrenate în „operaţia Prior", se impune, în continuare, să trec pe „canalul unu", ceea ce, în concepţia mea detectivistică, înseamnă elan şi energie, dinamism şi acţiune explozivă.
Petrecăreţii de-adineauri, actualmente „perdanţi" siguri, deoarece se vedeau rămaşi fără banii împrumutaţi arhi-tectului, asistă blegiţi şi fleşcăiţi moral la manevria mea. Reprezint singura lor speranţă. Cu nişte mutre disperate, bune de expus într-un panopticum, şi-au reocupat scaunele şi aşteaptă desfăşurarea anchetei.
Lili Mamulea, conformîndu-se cererii mele, demarează :
— Nu ştiu precis dacă l-au omorît... Dar banii sînt sub pat...
— Ascultă-mă, domnişoară Mamulea, lasă chestia cu patul ! — o consiliez eu, vrînd s-o aduc pe făgaşul normal
228
al unei anchete. — Porneşte de la început, cronologic^ vedem noi apoi şi ce-i cu patul...
— Ba nu ! — răcneşte Grebencea, prăbuşindu-se iarăşi în starea sa anterioară, de euforie alcoolică, evoluată în melancolie neagră". — Să spună unde-i patul, unde-s banii !
Deşi responsabilul mă scoate lejer din balamale, rămîn mai departe calm şi-1 rog cu duhul blîndeţii :

— Taci, coane Iorgule, că dacă nu te astîmperi, dispun să fii închis în frigiderul motelului, eventual chiar la grupul congelatoarelor ! Află că şi alcoolul din matale are o temperatură de înghețare...
După ce-1 văd brusc tempei~at, mă întorc spre Lili Mamulea şi-i dau liber :
•— Ia-o de la început, de la prima întîmplare neobiş-s nuită din timpul călătoriei voastre spre Cetatea-de-Argeş !
Nepoata lui Grebencea face impresia că nu-i de pe lumea asta, dar datorită stilului meu personal de interogare, pînă la urmă pricepe despre ce-i vorba şi povesteşte fluent şi clar :
— Prima întîmplare neobişnuită ? Păi a fost atunci cînd a tras maşina pe dreapta şi mi-a spus : „Lili scumpă, dă-te jos şi hai să stăm de vorbă... Poate-ți aduci aminte unde-ai rătăcit carnetul de CEC !•'...
Renunț; să mai redau întocmai monologul demențial pe care ni-1 recită Lili Mamulea, deoarece ar însemna să bruiez o mulțime de piste esențiale pentru descoperirea criminalilor.
Cei doi viitori miri plecaseră în grabă de la motel, cu „Opel"-ul lui Grebencea. Pe drum, la vreo cinci kilometri distanță, arhitectul își manifestase dorința unei conversații mai intime cu Lili Mamulea, în speranța să afle enigma CEC-ului pierdut. în vreme ce Maximilian Prior se aprindea din ce în ce mai mult, enervat de amnezia logodnicei,' ajungînd chiar, la un moment dat, s-o şi strîngă lejer de
229
gît, probabil pentru a-i accelera celulele care activează memoria, nişte indivizi mascați, răsăriți nu se ştie de unde, — şi-al căror număr Mamuloaica nu ni-1 poate preciza, întrucît nu-i văzuse, ținînd seamă' că-i puseseră o pătură pe cap, — năvăliseră asupra lor. în învălmăşeala cumplită, Ldli se alesese cu cîteva cucuie, iar arhitectul dispăruse răpit de kidnaperi. în clipa cînd aceştia fugeau cu prada lor, chiar în „Opel"-ul arhitectului,. Mamuloaica îl auzise strigînd cu glas de moarte : „Banii nu-s la mine, i-am uitat în odaie la motel... Sub pat !" Apoi murise, cel puțin aşa îşi imaginează logodnica sa, deoarece nu mai scosese o vorbă. Dar pe cînd „Opel"-ul demara în trombă, Mamuloaica mai apucase să distingă şi-o altă maşină, care se luase după ei. Deşi avea capul sub pătură, ridicase uşor un colț al acesteia. Mai mult din curiozitate, neînțelegînd de ce nu-o omorîseră şi pe ea, sau de ce n-o răpiseră, aşa cum procedaseră cu Maximilian Prior.
La acest punct al terifiantei, dar aproximativ incomprehensibilei relatări a logodnicei nerăpite, simt necesitatea unui supliment de informații. Cu atît mai mult, cu cît susne^e^ apariția în scenă a lui Gherigogu şi Lică, şi observ la Gret>encea o stranie trepidație a tuturor mădularelor, inclusiv capul. Dacă începe să şi zbîrnîie, ceea ce nu-i exclus, mă aştept să-1 văd decolînd de pe scaun, întocmai ca un interceptor de OZN-uri.
— Domnişoară Lili, — o iau eu pe de departe, — fă-mi plăcerea şi răspunde-mi la două întrebări... Ce te face să crezi că bietul Max era mort, şi ce marcă avea Hiaşina care-i urmărea pe asasini ? Nu te grăbi, concentrează-te !
Lili Mamulea înțepeneşte pe scaun, îşi încruntă ochii de peşte oceanic congelat, depunînd vizibile eforturi de scormonire prin amintirile recentei aventuri. La un timp, îşi prinde capul în mîini şi-ncepe să-1 clatine, ca şi cum ar fi sperat de la această neaşteptată operație cine ştie ce rezultat aparte. Şi totuşi, de bine de rău îl obține, pentru că o aud grăind ;
230
— Maestre Conan, mare detectiv mai eşti matale ! Toate le pricepi... După ce bietul Maxu a spus unde-s banii, n-a mai fost nevoie 3e el, şi-atunci înseamnă că l-au omorî t ! Dumneata n-ai fi făcut la fel ?... far dacă l-au luat cu ei, cred că-i din pricina cheilor... Le ținea în buzunarul de la pantaloni, că mereu le zdrăngănea... în ce priveşte marca maşinei, pot să-ți spun precis culoarea. Era un soi de alb-murdar, care bătea în verde-argintiu. Nu mă prea pricep la mărci, dar. semăna tare mult cu „Mercedes"-ui prietenilor lui Maxu, dar şi cu „Volkswa-gen"-ul trompetistului...
Cînd aud de „Volkswagen", simt cum îmi intră în funcțiune transistorii. Bişnițarii nu mai avuseseră răbdare să-ncaseze arhitectul jumătatea de milion, şi se mulțumiseră numai cu taxele şi vama maşinei. însă nu-nțeleg un singur lucru. Cum de-mi scăpase atenției, absența amicilor bucureşteni ai arhitectului ? Tocmai ei să lipsească de ia sărbătorire ?
— Coane Iorgule, — îl iau repede la întrebări pe responsabilul motelultfi, — de ce n-au participat la masa festivă şi Cezar Schiledi cu Sandy Gai ? Iar tinerii ăia trăsniți, Jimmy, Dragodana şi turcul, ăia cînd au plecat ?...
Iorgu Grebencea, care trepidează şi mai abitir, de parcă ar avea un vibrator sub scaun, îmi răspunde pe loc :
— Cum să mănînce cu noi, dacă au plecat încă de ieri la pescuit ?
— Cine ?
— Prietenii maestrului ! S-au dus cu „Mercedes"-ul lor cel alb, la Vadul cu Peşti...
— Şi tinerii ?
— Trompetistul şi zarghita aia de Dragodana ?
— Exact ! Plus turcul...
— A ! Păi... Cînd Dumnezeu or fi întins-o de-aici ? Cred că-nainte de prînz... Doamne ! Să ştii că bandiții ăştia au dat lovitura...
231

Grebencea nu prea pare convins de afirmaţia avansată. Insă eu, care îi urmărisem încă de la apariţia lor pe teritoriul motelului, îmi pot permite să fiu nu numai convins, că ei sînt atacanţii, ci şi sigur 100%.
Cineva mă trage de mină. Mă uit la persoana respectivă şi mă aud interpelat :
— Hombre ! Vreau să-ţi spun ceva...
— Ce s-a mai întîmplat ? Nu ţi-au ajuns profiterolele oferite de nenea Grebencea ?...
— Nu ' — afirmă cu toată convingerea Babacu. — Despre alteeva-i vorba... Dacă bandiţii n-au găsit banii la nenea Maxu, precis c-or să vină aici, la el în odaie, să-i caute... Mai ales că au şi cheile...
Aşa nepot mai zic şi eu ! Logică de oţel cromat. Gîndise întocmai ca mine !
Dacă am trecut pe canalul unu. al dinamicii şi acţiunii imediate, se cere să procedez în consecinţă. Deci îi dispun lui Grebencea :
— Coane Iorgule, fugi la telefon şi anynţă miliţia ! Să vină de urgenţă o echipă de intervenţii !... Spune-le despre crima comisă asupra marelui nostru arhitect...
Responsabilul se uită la mine, de parcă aş intenţiona să decretez o mobilizare generală. Incredul, mă măsoară din cap pînă-n picioare şi invers, apoi se răţoieşte la mine :
— Dar, maestre Conan, vrei să ne laşi săraci ? în loc să alergăm în apartamentul arhitectului şi să căutăm ■«banii, care-s ai noştri, ai poporului, matale vrei să ne pierdem timpul cu telefoanele ? întîi să găsim banii, şi-apoi anunţăm miliţia ! Maestrul Max, dacă-i tot mort, mai poate 6-aştepte !...
Masa creditorilor, care aştepta placidă rezultatul anchetei, cînd aude propunerea lui Grebencea, începe să se agite incredibil de vioi. De ici, de colo răzbat unele voci :
— Am dat cinci miare !...
232
;— Unde-s verighetele noastre ? După ce-am rămas fără ele, să rămînem şi fără sumele împrumutate răposatului ?...
— Dacă află şi neA'estele, sîntem în plop !...
— Tovarăşul responsabil are dreptate, ' maestre Conan !...
In faţa solicitărilor emise de public, sînt nevoit să mă-înclin :
— Perfect ? Dar să procedăm organizat... Cineva să telefoneze la miliţie, iar restul să ocupe poziţii cheie, de apărare, deoarece bandiţii, mai mult ca sigur, îşi vor face apariţia peste puţină vreme, ca să caute şi ei banii uitaţi sub pat de Maximilian Prior...
în mai puţin de-o jumătate de oră, depunînd o activitate febrilă, reuşesc să organizez un dispozitiv de apărare magistral. Toate intrările sînt blocate de scaune şi mese, Babacu a fost instalat pe acoperiş, la cel mai înalt punct de observaţie, pentru a ne anunţa sosirea maşinilor cu care circulă asasinii, Babane şi Biba se află repartizaţi la bucătărie, în imediata apropiere a frigiderului uriaş, ca, în caz de primejdie să aibă unde se-ascunde, ospătarii, înarmaţi cu linguroaiele bucătarului-şef apără uşile ce duc spre etajele motelului, unde sînt camerele şi apartamentele pentru cazarea turiştilor.
Creditorii, repartizaţi în două grupe, asigură bufetul şi braseria, pitiţi pe sub mese, dar prevăzuţi cu cuţite şi furculiţe. Iar eu şi Grebencea, însoţiţi de Pişlică, ospătarul cel mai dezvoltat fizic, dator să ne asigure o protecţie cît mai valabilă, ne îndreptăm în direcţia apartamentului pe care-1 ocupase recentul decedat.
— Maestre Conan ! Maestre Conan !
Cetăţeanul însărcinat cu anunţarea miliţiei, aleargă disperat pe urmele noastre, gîfîind corespunzător.
— Ce-i, tovarăşe ? — îl întreb eu excedat. — Vine echipa ?
233
— Poate numai din proprie iniţiativă, pentru că telefonul nu funcţionează !
— Ai verificat dacă nu-i cumva scos din priză ? — caut să mă asigur de eventualitatea unei defecţiuni datorate vreunui gură-cască.
— Dar bineînţeles ! Era scos din priză... Dar degeaba l-am băgat la loc, că tot nu merge !... — îmi comunică lejer speriat creditorul transformat în agent de transmisiuni.
Nu-i lucru curat. Cine s-a ocupat de deranjarea legăturilor telefonice ale motelului ? Totuşj. îl mai chestionez pe cetăţean :
— Ce te face să crezi că nu funcţionează ? De vreme ce l-ai băgat în priză, ar trebui să aibă ton !...
— N-are, maestre ! Nici ton, nici curent ! Pentru că firul dintre ştecher şi aparatul telefonic e tăiat... La fel ca $i firul de la priză la branşament...
Îmi vine să urlu. Dar n-o fac, şi-1 bat uşor pe umăr pe individ, întrebîndu-1, aşa într-o doară :
— Dacă ai constatat absenţa firelor, de ce ai mai considerat utilă introducerea ştecherului în priză, dragule ?
— Pentru verificare ! — mă asigură eminentul meu colaborator.
Grebencea, care în timpul acesta pornise să fiarbă în suc propriu, mă smulge de lîngă agentul nostru de transmisiuni, urlîndu-mi în timpanul stîng :

— Maestre Conan, dacă ne pierdem vremea cu toți tîmpiții, precis pierdem şi banii ! Haidem la apartamentul răposatului, că ne prind tîlharii din urmă...
Lili Mamulea, singura care nu primise sarcini precise, din pricina fragilității mintale dobândite cu prilejul şocului, şi care se ținea de noi ca scaiul, începe şi ea să ragă :
— Valiza cu bani e sub pat ! Aşa striga bietul Maxu !... Nu mai zăboviți, c-altminteri ne-omoară şi pe noi ucigaşii ! Să punem mîna pe bani mai întîi, şi pe-urmă vedem noi ce-o mai fi !...
234
Mirat oarecum de curajul neaşteptat al logodnicei, demarez în direcția apartamentului lui Maximilian Prior, deşi nu ştiu unde se află ; nici etajul, dar nici numărul.
Grebencea păşeşte în frunte, extrem de grăbit. Pentru un individ care-a consumat cantități industriale de alcool, se deplasează suficient de alegru. Dacă-1 las să-mi ia înainte, e numai datorită faptului că are cunoştință de amplasarea domiciliului turistic al eminentului răposat. Insă Lili Mamulea, cu îmbrăcămintea ei de apariție dintr-un film de groază, ne depăşeşte prin stingă, regulamentar, şi-şi accelerează atît de impresionant alura mersului, încît se distanțează detaşat de noi. Responsabilul, întărîtat de inexplicabila manevră a nepoată-sii, se angajează într-un cross demențial. Pişlică, din servilism, îl urmează. Apo-plecticul meu prieten nici nu-şi dă seama la ce riscuri se expune. Numai grija pentru banii unor prieteni îl poate anima în halul ăsta !
Peste cîteva minute ajungem în fața apartamentului 13.
— Aici stătea bietul Max ? — întreb eu interzis de strania coincidență. — La numărul 13 ?...
— Liniştește-te, maestre Conan ! — mă îmbie Grebencea. — E-o greşeală... Au scris numărul de-a-ndoase-lea... De fapt îi 31...
Privesc atent mediul ambiant. Culoarul e pustiu, dar fereastra dinspre piscină, de la capătul etajului, e deschisă total. Le fac semn, lui Lili Mamulea şi Grebencea, s-aştepte puțin, iar eu mă reped pînă la geamul respectiv. Cînd privesc afară, amețesc. Sîntem la etajul al III-lea, la o altitudine de minimum 12 metri deasupra nivelului apei din piscină. Ca să-mi revin, pornesc să privesc în sus. înlemnesc.
— Ei, Hombre ! Care-i situația în interior ? — mă solicită Babacu de pe acoperişul motelului, dar aşezat pe
235
streaşină, cu picioarele bălăbănindu-i-se deasupra hăului. — Ați găsit banii ?
— Babacule ! Ai înnebunit ? Vrei să fac un infarct ? Fugi de-acolo cît mai curînd, că vin după tine !...
— Nu te enerva, unchiule Al! — mă domoleşte nepo-tu-meu. — N-ai să te poți sui pe acoperiş, iar în al doilea rînd eu sînt ancorat de coş... Cu cravata lui nea Pişlică... Deocamdată nu zăresc nici o maşină de-a bandiților, nici ^Mercedes", dar nici „Volkswagen" .'... Fiți liniştiți, c-aici nu se petrece nimic...
Probabil că pe-acoperiş nu se petrecea nimic, dar la etajul nostru, din apartamentul arhitectului răsună un urlet de groază înspăimîntător. Posedînd o ureche muzicală de excepție, chiar absolută, disting urgent proprietara vocii respective. Lili Mamulea urlă în continuare, ofe-rindu-ne deplina măsură a posibilităților sale vocale.
— E mort ! L-au ucis şi pe-ăsta ! Săriți !
Prefer să alerg imediat la locul crimei, deoarece n-am cum sări. Decît cel mult pe fereastră.
Grebencea, cu nişte ochi cît gogoşarii țîşneşte pe uşa apartamentului. Pişlică, bineînțeles, după şef. Numai Mamuloaica nu abandonează terenul, dar nici nu-şi reduce din amplitudinea glasului.
— De ce-ați pătruns în apartament, fără mine ? — îi admonestez eu din mers, împingîndu-i (cam forțat^ la loc, în odaia lui Prior.
Priveliştea mă obligă să renunț la explicațiile iresponsabilului, responsabil al motelului. Pe agregatul de dormit din mijlocul dormitorului, tolănit de-a curmezişul, zace cadavrul lui Begibeg Mehmet Aii. Iar Lili Mamulea, ascunsă sub pat, urlă în continuare :
— Mort, maestre, mort de tot! Şi valiza cu bani nu-i nicăiurea ! Luați-1. de-aici, că nu ies de sub pat... Mi-ef
236 i
frică... Poate asasinii-s pe-aproape, şi ne-aşteaptă şi pe noi !... Căutați valiza în dulap...
Procedez urgent la liniştirea spiritelor. Pe Grebencea îl plasez, dintr-un brînci oportun, pe fotoliul cel mai apro- piat. Pişlică, nemaiaşteptînd vreo invitație, eliberează imediat spațiul, aşezîndu-se singur lingă şeful său, dar în ace- laşi fotoliu.
In timp ce responsabilul luptă să scape din îmbrăți- sarea ospătarului, o trag pe Lili Mamulea de sub pat, uti-lizînd unul din picioarele ei personale. Mamuloaica se zbate, eu trag vîrtos, reuşind ca pînă la urmă s-o cazez pe agregatul de dormit, chiar lîngă bietul bandit.
înmărmurită de groază, Lili Mamulea nu mai mişcă deloc. In schimb, spre stupefacția generală, porneşte să mişte mortul...
Incercînd să se ridice în capul oaselor Begibeg Mehmet Aii îşi fricționează insistent ceafa. Ne priveşte urît, apoi
■I

— Ce căutați aici ?
Lili Mamulea, de pe altă lume, uitînd de spaima pe care i-o declanşase cadavrul viu de lîngă ea, îi răspunde automat :
— O valijoară ! N-ai văzut valiza lui Maxu ?
— Ba da !... Şi-a luat-o adineauri de-aici ! După ce-a ieşit din odaie, a intrat Schiledi, c-un cric în mînă, şi m-a otînjit după cap ! Dar nu ştiu ce s-a mai întîmplat după aceea !...
Nu țin la mine figurile astea. Sînt vechi şi uzate, mai ales pentru un bătrîn şef apaş. Drept care îl încurc pe turcul deghizat în indian :
— Ai să rîzi, apaşule ! Conan Doi ştie tot!... Şi ce s-a-ntîmplat după aceea, dar, mai ales, şi ce s-a petrecut înainte !...
237

33) PRECIPITAREA EVENIMENTFXOR
Grebencea, entuziasmat de comunicatul transmis de personalitatea mea, îşi revine din buimăceala care 1-a cuprins la aflarea veştii că răposatul Maximilian Prior trăieşte, şi încă bine, din moment ce-a sosit şi şi-a luat valiza cu banii pentru taxele moştenirii şi vama „Mercedes"-ului. Se extrage (cam dificultuos) din fotoliul pe care-1 împărțea cu Pişlică şi se repede la Begibeg Mehmet Aii. Pînă să-1 împiedic de la evidentul linşaj pe care avea intenția să-1 comită, indianul îl îmbrînceşte spectaculos, atît de dur, încît bietul Iorgu se năpusteşte direct în peretele opus, proptindu-se-n el cu osebită căldură.
Odaia se cutremură, tencuiala de pe peretele respectiv începe să curgă pe duşumea. Numai responsabilul, revenit la sentimente mai bune, se lasă uşor la pâmînt, întrebînd cu glas stins :
— Maestre, matale care le ştii pe toate, de ce-a dat âsta-n mine ? Că n-am vrut să-i fac nimic rău, ci doar să-1 întreb ce căuta aici, în apartamentul arhitectului...
Observînd că responsabilul recuperează rapid, deoarece se ridică de jos clătinîndu-se nițel şi-şi scutură hainele de moloz, îi adresez lui Begibeg Mehmet Aii aceeaşi întrebare :
— Tinere şef apaş, cred c-ai depăşit măsura ! După ce-ați încercat să-1 kidnapați pe arhitect, şi să-1 mai şHasa-sinați pe deasupra, ai avut insolența şi imprudența să mai vii aici, în camera lui, să-i furi bănuții împrumutați de prieteni... Nu-i frumos !...
Gura căscată a indianului nu mă impresionează defel. Joacă teatru.
Totuşi aştept curios spusele sale, deoarece se-apucă să facă mărturisiri :
— Bătrîne..,
238
— Slăbeşte-mă cu limbajul dumitale golănesc... Gata ! Am terminat cu glumele... — îl pun imediat la punct pe tînărul bişnițar.
— Maestre Conan, — mi se adresează de astă dată convenabil turcul, — noi l-am răpit pe Maximilian Prior ? L-am asasinat ? Păi n-a fost adineauri aici, de şi-a luat valiza ?
Begibeg Mehmet Aii ne recită o întreagă poveste, atît de falsă, încît nici el nu crede ce spune. Cum c-au fost plecați la Ourtea-de-Argeş, unde au vrut să se intereseze de anumite chestiuni, şi că, la întoarcere, au zărit „Opel"-ul arhitectului gonind spre motelul „Craiul Munților"... Intrigați de faptul că arhitectul mînă spre motel, în loc să; procedeze invers, aşa cum anunțase, fusese delegat de | prietenii săi să afle ce se petrece cu Maximilian. De-aceea venise la el în cameră. îl găsise,luîndu-şi valiza de sub pat, Iar arhitectul îi comunicase că abia acum pleacă spre Curtea-de-Argeş, deoarece, din grabă, îşi uitase banii... Apoi, fără să mai aştepte nimic, îl abandonase urgent pe Begibeg Mehmet Aii. pentru ca acesta, peste o clipită, să se pomenească atins la scăfîrlie de cricul manevrat, cu dexteritate, de Cezar Schiledi...
— Nu ține, tinere, nu ține ! — l-am întrerupt eu pe slabul de minte Mehmet. — Inventii ! Vrei să arunci vina asupra prietenilor cei mai buni ai arhitectului...
— Dragă maestre Conan, de nu mă crezi, anunță miliția ! — bravează Begibeg Mehmet Aii.
Cînd aude declarația lui Mehmet, Grebencea porneşte urgent spre uşă, nu mai înainte de-a-şi anunța intențiile :
— Maestre Conan, leagă-1 pe turc, eu fug după arhitect, să nu-1 omoare bandiții ăilalți... Lilişor ! Pişlică ! Veniți după mine !...
Pînă să apuc a mai zice ceva, treimea motelieră a şi dispărut de pe teritoriul apartamentului 31.
239
Turcul, vrînd să profite de momentul meu de adîncă reflexie, se repede în direcția uşii, într-o evidentă „tentativă de evadare". Bineînțeles, am şi reflexe de excepție, deoarece Begibeg Mehmet Aii nimereşte de-a dreptul la poalele uşii. Piedica pe care i-o pusesem, acționase eficient. Cînd turcul dă să se ridice, intervine şi destinul. Uşa se deschide brusc, pocnindu-1 corespunzător în țeasta craniului, în vreme ce Mehmet depune armele, dar în dosul uşii, Babacu dă buzna în odaie, răcnind cît îl țineau plă-mînii săi mititei, dar robuşti totuşi :

— Hombre ! Vin bandiţii !...
In clipa următoare, odaia este invadată de Babane şi Biba, gîfîind şi leoarcă de sudoare.
— Unchiule Al. au sosit !... — îmi comunică bălăiţa.
— Care bandiţi ? Fiţi mai expliciţi, măi copii ! — insist eu, sperînd că banda lui Arvanitache, în toată formaţia, se va îndura să apară.
— Jimmy trompetistul' şi cu Dragodana ! — mă lămureşte Biba.
— Şi unde-s acuma ? — solicit eu un supliment de informaţii.
— Aici, de faţă, Babacule ! — aud eu o voce care mi se pare extrem de cunoscută.
Dragodana Tatu, făptura cea mai explozivă pe care-am întîlnit-o vreodată, mă priveşte din prag. Păşeşte în odaie, ca la dînsa acasă. Iar pe urmele ei, fără să se grăbească, pătrunde şi Jimmy Navarrelli, cu trompeta atîrnîndu-i de gît
— Ce-ai făcut cu bietul Mehmet, Babacule ? — mă întreabă uimită Dragodana. — Ai reuşit să-1 pui la pă-mînt ? Bravos 7 Te ţii măreţ, ai ? Că l-ai lovit, probabil, în cap cu vreun baros... Aş vrea să te văd luptîndu-te cu el, fără arme nepermise...
— Criminalilor ! Predaţi-vă ! Sînteţi demascaţi ! E ultimul avertisment pe care vi-1 mai dau... După aceea trec
240
]a acţiune ! — răcnesc la bişniţarii care mai sînt încă în stare de funcţiune, turcul zăcînd pe duşumea.
Nu prea ştiu cum am să fac faţă găliganilor, dar mă descurc eu, pentru că, adeseori, mi se întâmplă să am intuiţii de geniu, găsind cele mai neaşteptate soluţii.
— Care criminali, maestre ? — mă întreabă nedumerit, dar şi prefăcut trombonistul. Noi ? La noi te refereai matale ? Fii serios, că nu ţine !
Nu-mi rămîne decît să recurg la cea mai apreciată armă a detectivului aflat în dificultate. Bluful. Cacial-maua. Drept care îi somez :
— Mîinile sus, c-altminteri trag !
Dragodana Tatu se supune. Ridică mîinile, vine lîngă mine şi mă priveşte adine în ochi. Apoi, spre stupefacţia mea, mi le petrece pe după grumaz şi mă sărută pe frunte. Străbătut de curenţi electrici imposibil de măsurat cu aparatura contemporană, o aud :
— Te pup, că eşti un dulce copil ! Cu ce-o să ne-m-puşti, babacule ? Să-ţi dau trompeta lui Jimmy ? Păi bine, măi nebunaticule, nu ţi-am mai spus o dată că sîn-tem mai deştepţi decît părem ? Haide, Mehmet, scoală-te şi leagă-i ! Pe toţi ! Şi pe năpîrstocul ăla mic, că-i simpatic ! Vedem noi ce facem, după aceea, cu ei...
Dau să privesc în direcţia unde ar fi trebuit să zacă neînsufleţit Begibeg Mehmet Aii, dar indiano-turcul nu mai se află la locul respectiv. Pînă să-mi dau seama ce se petrece, mă pomenesc legat ca un burduf, dar ceva mai dezvoltat, cu cearceafurde pe patul arhitectului.
Begibeg Mehmet Aii, ajutat de Jimmy, mă instalează în fotoliul pe care-1 utilizaseră Grebencea şi Pişlicăj îndesîndu-mă bine în adîncurile droturilor sale. Bieţii mei nepoţi, care asistaseră uimiţi Ia capturarea celui mai mare detectiv din sector, se lasă legaţi şi ei. Dar cu şnururile de la perdele.
241
In vreme ce mă zbat, mai mult demonstrativ, între braţele fotoliului, Jimmy Navarrelli suflă din trompetă, dînd un evident semnal de alarmă. însă pe-o melodie foarte populară cîndva, anume „La popa, la poartă, e-o pisică moartă !... ".
— Staţi aici şi nu mişcaţi ! — ne recomandă Drago-dana, în timp ce părăseşte încăperea, urmată de Jimmy xşi Begibeg Mehmet Aii. — în două trei zile, poate şi mai puţin, după ce ne rezolvăm problemele, ne-ntoar-cem şi vă dăm drumul... Pa şi pussy, babacule !
— Pa, tanti ! — îi răspunde obraznic bondocul de nepotu-meu.
— Nu ţie ţi-am spus pa, mititelule ! Ci dolofanului de unchiu-tău ! — precizează dinamitarda făptură, de dincolo de uşă, dar pe care-o şi trînteşte, de cade tencuiala din jurul ramei, pentru ca, apoi, s-o auzim răsucind cheia în broască. De două ori. Ca să fie mai sigură...
Cei trei nepoţi personali, legaţi ca nişte parizere, cu şnururile de la perdele, stau în capul oaselor pe marginea patului. Privesc la mine uimiţi, neînţelegînd de ce mă agit în fotoliul precis neîncăpător.
— Măi fratele meu, — îmi adresează cuvîntul Babane, — cît or fi criminalii ăştia de şmecheri, cu noi nu le merge. Pentru că-s proşti ca noaptea ! Nici nil ne-au căutat în buzunare... Am briceagul la mine. Dacă reuşim să-1 scoatem, tăiem legăturile şi pornim în urmărirea lor.
— Vorbeşti copilării, nepoate ! — îl domolesc eu. —• Aici se cere o analiză profundă a situaţiei, care şi-aşa-i destul de deteriorată, şi-^abia apoi vom putea stabili direcţia în care-au plecat! E clar ?
— Eram precis c-ai să ne pomeneşti de analiza matale !.., Mai întîi să ne dezlegăm, şi după aceea îţi putem
242
Ispune şi noi unde-i găsim pe bandiţi... Că de-aia sîntem Iurmaşii marelui detectiv Conan Doi !

— Nu te grăbi, Babane, că încă n-am murit cores-jpunzător ! Şi unde credeţi c-ar fi bandiţii ?...,
— Acolo unde-i şi arhitectul, nenea Maxu al nostru I |— mă nelămureşte Babane.
— Şi asta o ştiţi ? Hai să fim serioşi !... doar e la [mintea cocoşului că Prior, fiind urmărit de tîlhari, se [găseşte în apropierea lor...
— Hombre ! — intervine şi Babacu. — Vreau să-ţi (spun ceva...
Bondocelul mă omoară cu zile. Dar cînd îl văd zîm-[bindu-mi, privindu-mă cu ochii lui de perlan albastru, (nu mai rezist şi-1 invit să-mi vorbească :
— Dă-i drumul cu şantajul ! Ştiu ce vrei să-mi spui..; jUn profiterol, o informaţie, două profiterole, rezultatul I tuturor cercetărilor tale, realizate însă sub îndrumarea Imea...
— Exact! Eşti formidabil, unchiule Al ! De unde oi jfi avînd matale atîta minte?... Dacă dai trei, îţi spun | unde-i arhitectul !!
Satisfăcut de cel mai demn urmaş al meu, nu-i acord I premiul solicitat. Prefer să-i administrez o lecţie de I modestie.
— îţi spun eu, Babacule, şi fără să-mi dai vreun profi-Iterol. Sînt cu toţii la canton! Singurul loc unde nu s-ar igîndi nimeni să-1 caute.... Scăpat din mîna bandiţilor, a I venit la motel să-şi ia valiza, dar văzînd c-au sosit pe ur-jmele lui, 1-a rugat pe Schiledi să-1 otînjească pe turc cu [cricul, şi-apoi s-au refugiat tustrei la Valea, cu Urşi...
Cine altcineva i-ar putea scăpa de la ananghie, dacă nu Conan, unchiul nostru... Iar bandiţii, cînd ne^au găsit aici, şi-au .dat numaidecît seama de toată combinaţia. | Acuma precis că-s în drum spre canton !...
243
34J EVADAREA
Recunosc în sistemul meu de gindire, cu toată modestia, o mare parte din reputatele analize întreprinse anterior de mine. Deşi mă bucur intens, mă mişc din ce în ce mai anchilozat. Fotoliul mă îmbrăţişează atît de strîns, încît abia mai pot răsufla suficient. Dacă mai stau mult pe gînduri, am toate şansele să mor asfixiat, dar comod.
Recurg deci urgent la utilizarea metodelor preconizate de acelaşi canal unu, al acţiunii dinamice, şi transmit celor mai tineri membri ai tribului Jimbla :
— Copii, trebuie neapărat să fugim de-aici... In clipele astea, nenea Grebencea nu ne poate ajuta cu nimic, deoarece a plecat după arhitect, la Curtea-de-Argeş, neştiind că bandiţii îl caută la „Valea cu Urşi"... Cobp-rîţi de pe marginea patului, chit că sînteţi legaţi, şi veniţi pînă lîngă mine cum puteţi, sărind, de-a buşilea, tîrin-du-vă... Iar eu am să-ncerc a scoate briceagul lui Babane...
Scumpii mei nepoţi, inteligenţi la cel mai înalt nivel (avînd în vedere apropiatul grad de rudenie ce no leagă). procedează în consecinţă, fără să mai aştepte continuarea dispoziţiilor.
Ajungînd lîngă fotoliu, Babacu şi Biba mi-1 împing ge Babane în braţe, facilitîndu-mi astfel extragerea briceagului. Fiind legat cu cearceaful, ca-ntr-o cămaşă de forţă, nu am la dispoziţie decît dinţii.
După ce-1 răstorn pe Babane cu capul în jos, constat că-i aproape imposibil să scot briceagul cu dinţii, deoarece blugiPnepotului sînt excesiv de strimţi, iar buzunarul de la spate e prins nu numai în ţinte de alamă, dar şi c-un fermoar defect. Reuşesc totuşi să-mi rup lejer im dinte, care era însă plombat mai demult, şi nu-mi mai era atît de necesar...
244
— Unchiule ! — strigă entuziasmat Babacu. — Am găsit soluţia ! Nu mai avem nvoie de briceag... Te dezlegăm pe matale mai întîi...
— Cum ? — întreb neîncrezător.
— Foarte simplu, unchiule Al... Ai să vezi !
N-a fost chiar atît de simplu, cum mă asigurase bon-docelul, dar în cele din urmă am văzut, pe pielea mea, în ce constă formidabila idee a celui mai tînăr din membrii tribului Jimbla.
Tustrei copiii m-au răsturnat cu fotoliu cu tot, şi, tot aşa, m-au rostogolit pînă lingă noptiera patului, unde se găsea un reşou electric, probabil pentru prepararea cafelelor. Babane introduce ştecherul în priză cu dinţii, fără să se curenteze. Peste cîteva secunde nichelina acestuia se-nroşeşte corespunzător, generînd suficientă căldura pentru arderea nodurilor de îa cearceaful cu care fusesem legat.
Numai că, pentru realizarea unui contact cît mai intim cu mai sus pomenitele noduri, nepoţii mă răstoarnă de-a dreptul cu pieptul peste plita reşoului. Iar în spate am fotoliul, care nu cîntăreşte mai mult de 50—60 kilograme. Operaţia eliberării mele se desfăşoară excelent, deoarece peste cîteva clipe cearceaful porneşte să ardă, dez-voltînd un - fum cumplit. Iar ceva mai tîrziu, cam un minut, cămaşa de forţă e toată în flăcări, inclusiv (probabil) cămaşa mea din nailon.
Demn, suport bărbăteşte arsurile. Dar cînd simt cedînd legăturile, sprintez înnebunit în direcţia băii, unde mă arunc direct în cadă. Care cadă, însă, era bineînţeles goală. Noroc că Babane îmi strigă din dormitor ;
— Unchiule Al, dă drumul la duş, că la ora asta precis trebuie să fie apă caldă !...
Nu era chiar caldă, ci de-a dreptul clocotindă. Opăritj reuşesc să înăbuş incendiul ce-mi pîrjolea cămaşa de

245
forţă, dar şi pielea de pe piept. Schimb urgent robinetul, şj sînt nevoit să constat că instalaţiile motelului funcţionează ireproşabil. Mă delectez acum cu-o binefăcătoare baie de aburi. Pentru că apa fierbinte, de la început, cursese de la robinetul de apă rece.
In sf îrşit, respir şi eu uşurat !
îmi dezleg nepoţii în cîteva secunde, după care, apelînd la o cămaşă de-a arhitectului, care mă-ncape doar pe jumătate, pornim cu toţii în trombă spre parter, pentru a proceda la mobilizarea generală.
După cîteva peripeţii insignifiante, generate în special de duduitul paşilor pe coridoarele etajelor şi care determinaseră atacarea noastră de ospătarii care apărau intrările, ajungem cu bine în braserie, numai cu vînătăi simple.
Braseria continua să fie în stare de alertă. Colaboratorii noştri, şi creditorii arhitectului, care fuseseră plasaţi pe Ia ferestre şi uşi, iar majoritatea sub mese, înarmaţi cu furculiţe şi cuţite, năvălesc de pretutindeni, de sub mese, de după perdelele de la ferestre, iar unii chiar din bufetele destinate păstrării veselei.
— Ne-aţi recuperat banii ? — mă întreabă unii din ei, probabil creditori mai creduli şi generoşi.
— Fiţi liniştiţi ! Arhitectul mai trăieşte, cel puţin aşa sper, şi vă va returna sumele împrumutate... Deocamdată însă, trebuie să-i venim într-ajutor... Bandiţii au plecat după el. Ştiu unde-i refugiat Maximilian Prior, şi ştiu şi ei, aşa că pornim imediat spre cantonul Valea cu Urşi... Cine se oferă voluntar ? Aş prefera din cei cu maşini proprietate personală...
Peste un sfert de ceas, dacă nu cumva şi mai puţin, cinci turisme demarează în trombă din parkingul motelului. Bineînţeles, în frunte-i „Bombiţa" mea, încărcată la maximum (Conan Doi, Babane, Biba şi Babacu) urmată de
246

două „Dacii" 1300, o „Dacie" 1100, şi-o tărăboanţă de ori£ine necunoscută, fiind construită din ciocan, de-un excelent tehnician auto.
Deşi legile în vigoare nu permit mai mult de cinci persoane în turismele mai sus citate, am autorizat suirea tuturor voluntarilor, date fiind condiţiile speciale. Pe puţin vreo douăzeci. Cu excepţia tărăboanţei, care nu suportă decît o singură persoană, şi aceea sub şaizeci de kile, fiind obţinută, de fapt, din transformarea unei motorete.
In vreme ce rulez cu 75 pe oră, îndreptîndu-mă spre canton, în fruntea coloanei de atac automoto, încerc să-mi reamintesc dispoziţiile trasate grupului pe care-1 conduc re victorie.
Deşi depun un efort de concentrare susţinut, nu reuşesc [ecît să transpir copios. Fruntea mi se îmbrobonează de licături de sudoare, iar dispoziţiile refuză să-mi revină în emorie. Cît trebuie să fiu de extenuat, dacă mă aban-onează şi cel mai dotat sector al creierului meu !
Fără să-mi dau seama, reduc simţitor din viteza de croazieră.
— Unchiule Al ! Ţi-e cumva rău ? — mă chestionează îngrijorată bălăiţa de Biba, bătîndu-mă cu mînuţa ei gingaşă, dar suficient de zdravănă pentru a-roi disloca articulaţia umerală.
— Mie ? De ce să-mi fie rău ?
— Eşti tot numai o apă...
— Fiţi liniştiţi, dragii mei, totdeauna transpir cînd gîndesc în exces... ce le-am spus colaboratorilor noştri, cînd am plecat de la motel ? Voi mai ţineţi minte ? Aş vrea să vă supun astfel unei verificări...
Vlăjganul de Babane, înviorat de perspectiva unor evenimente de excepţie, cu ochii arzîndu-i în cap, răspunde în numele tinerilor Jimbla :
— Cum să nu ! Cele cinci puncte ale planului de bătaie sună aşa : detectivul Conan comandă, nimeni nu-1 contrazice, toţi îl urmează, fiecare face la fel ca şi dînsui
247
şi, al cincilea punct, dacă păţeşte ceva, va fi înlocuit colectiv de conducere, ales prin vot deschis...
Va trebui, la sosire, să precizez anumite lucruri din planul de bătaie, deoarece mi se pare cam vag, costeliv şi anemic... Uite unde poate duce astenia de surmenaj !..
35) ASALTUL CANTONULUI

Din păcate, în clipa cînd ajungem la o sută de metri de cantonul Valea cu Urşi, îmi dau seama că va fi nevoie să renunț la precizările suplimentare ale planului de bătaie.
— Hombre ! îi vezi ? — mă atenționează, dealtfel inutil, Babacu.
—• Dar bineînțeles ! — îl calmez eu pe bondocei.
Mai corect spus, nu-i văd, ci le deduc prezența. Nu numai a bandiților, dar şi-a arhitectului Maximilian Prior, căruia i s-au alăturat bunii săi prieteni Cezar Schiledi (performerul cu cricul) şi Sandy Gai.
Pentru că, în ograda lui văru-meu Anatolie, sînt bulu-îH'l' cite, unul într-altul, „Opel"-ul lui Grebencea, dar îm-
prumutat arhitectului (şi chiar stau şi mă-ntreb, cu ce maşină o fi plecat responsabilul motelului), „Mercedes"-ul alb şi mîncat de rugină al turiştilor bucureşteni, prieteni de-o viață cu Max, precum şi „Volkswagen"-ul lui Jîmmy Navarrelli.
Trag pe dreapta, opresc motorul şi aştept ca însoțitorii I mei să procedeze la fel, conform planului de bătaie. Cînd
; cele cinci maşini s-au aliniat în formație de luptă, cobor
'l şi fac semn tuturor s-aştepte.
Liniştea din ograda cantonului mi se pare suspectă. Maşinile sînt goale, motoarele nu merg, iar tobele de

eşapament nu emană gaze. Deci, ce mai tura-vura, ceva nu-i *n regulă. Unde-i victima (sau victimele), unde-s atacanții ? 1 Deoarece sînt la mine acasă, mă îndrept tacticos în direcția porții, cu intenția de-a o deschide, pentru a intra i noi cu maşinile. In zadar trag de batantele porții, care si-asa era destul de şubredă, că rămîne de lemn-Tănase, cleşi e din brad. Ciudat ! S-au baricadat. Dar cine anume ? Maximilian, sau bandiții ?
După cum mă aşteptam, nici uşița nu se deschide. Palanul fiind deosebit de înalt, aşa cum se obişnuieşte la munte, nu mă-ncumet să sar gardul, cu-atît mai mult, cu cit nu sînt sigur de rezistența sa.
Semnalizez situația grupului care mă aştepta în maşini, pentru ca apoi să urc la volan, şi să le propun, prin exemplul meu personal, aşacum prevedeau, dealtfel, punctele trei şi patru din planul de bătaie comunicat de mine, dărîmarea gardului cu maşinile.
Bot lîngă bot, portieră lingă portieră, avansăm cu viteza a-ntîia, ne proptim cu barele de protecție în gard, mai înaintăm cîțiva centimetri, iar împrejmuirea se prăbuşeşte la pămînt, într-un nor de colb infernal, de ne răpeşte orice vizibilitate.
Numai aşa îmi explic cum de reuşesc să trec peste palanul doborît, şi să intru lejer în „Opel"-ul arhitectului'. Nu mult, ci-atît cît să-i scot portiera stingă din balamale. Ceilalți parteneri, urmîndu-mă, îşi rezervă „Mercedes"-ul şi „Volkswagen"-ul.
Fără să cobor din maşină, aştept limpezirea atmosferei înconjurătoare. Cînd praful se lasă liniştit peste maşini", ogradă şi canton, constat nu numai prăbuşirea palanului din dreptul drumului, ci totala sa dispariție. Probabil c-am declanşat un soi de reacție în lanț, care-a dus, din panou în panou, la prăvălirea împrejmuirii.
Puțin uluiți de rezultatele acțiunii în colectiv, coborîm cu toții din maşini. Numai proprietarul tărăboanței construite din ciocan trebuie ajutat, deoarece a rămas înțe-

penit în carcasa fragilei sale improvizații. Totuşi îl extragem destul de lesne. însă prin parbriz. Care şi-aşa trebuia aruncat, întrucît se spărsese la contactul cu aripa „Mercedes"-ului.
— Fraților, vă mulțumesc pentru ajutor... — le adresez eu un „speech" membrilor echipei. — Ce s^a întîmplat acum a fost mai greu decît am pățit la motel, însă mult mai uşor decît ceea ce urmează !
Cetățeanul cu tărăboanța şifonată, dar care îi împrumutase arhitectului suma cea mâi impresionantă, cugetă profund la afirmația mea, şi mă aprobă, fără rezerve :
— Maestre Conan, eşti mare ! Şi ce urmează ?
Dacă planul arhitectului Maximilian Prior, cînd se refugiase la canton împreună cu prietenii săi de la Bucureşti, fusese să găsească un sprijin eficient şi calificat la scriitorul şi detectivul de excepție Conan Doi, era clar că nu greşise. Negăsindu-mă însă acasă, unde Dumnezeu se ascunsese ? „That is the question !" — cum zicea bietul prinț al Danemarcei, în chestia aia cu „to be, or nbt to be !". „Să fii, sau să nu fi !". Iar arhitectul nu era...
— Ce urmează, maestre Conan ? — insistă proprietarul tărăboanței.
Uitasem de el. .
— Punctul doi din planul de bătaie... Să nu mă contraziceți ! *

— Adică să nu-] bateți la cap, nene ! — completează bălăița de Biba, sărindu-mi în ajutor și zîmbindu-mi băiețește.
— Uite ce-i, tovarășe...
— ...Benone Crosnea-Trabant. ! Mecanic auto, maistru șef de echipă la auto-servîce „Dacia"... Pe șoseaua Pante-limon... Vă cunosc, din auzite, de la colegul meu Costel Buzdugan, 118 kile, nemîncat !
250
I
— Meștere Trabant, dacă lucrezi la „Dacia", de ce nu-ți zice „Colibași" sau „Piteşti" ? — mă arăt eu nedumirit.
— E poveste lungă, maestre ! Să v-o spun acum ? Mai întîi am lucrat la Florească, unde mă botezaseră Crosnea-Wartburg, abia mai tîrziu, cînd am trecut la Hîrtopeanu, pe Dudești, unde mă ocupam de „Trabant"-uri, mi-au dat porecla pe care v-am spus-o !... Dar am de gînd să mă transfer la „Ciclop"... Vă dați seama, nu sună mai frumos Benone Crosnea-Cielop ? Nu ?...
Simpaticul Benone, cît e dînsul de slăbănog, mă calcă vîrtos pe nervi. Cu duhul blîndeții îi comunic :
— Meștere, noi trebuie să ne grăbim ! Rămîi la „Dacia" și mai vedem după aceea. Deocamdată să-1 prindem pe șeful bandiților !...
Pentru a evita o eventuală nouă intervenție a mecanicului, mă deplasez nițel în direcția celorlalte mașini, unde mă așteaptă restul companionilor, și le anunț decizia mea :
— Stați ascunși, care pe unde puteți, eu mă duc să-1 caut pe arhitectul Maximilian Prior... Dacă dau de dînsul, vi-1 aduc aici, cu bani cu tot!
— Și dacă dați peste bandiți ? — mă întrerupe cineva din asistență.
— Atunci strig, și-mi săriți într-ajutor !
Tocmai în clipa cînd mă deplasam spre locuința familiei Jimbla, bondocul de Babacu mă avertizează :
— Hombre ! Stai ! ! ! L-am văzut pe nenea Maxu... Și-a scos o secundă capul pe ușa grajdului...
Bietul Maximilian ! Trebuie să fie mort de foame, și-o fi vrut să bea niște lapte proaspăt. Deși mă-ndoiesc serios ca, la ora aceasta, „Vițica" să mai fie pe teritoriul cantonului. Nemîncată și neadăpată, o fi fugit de mult de^acasă !...
— Copii, haideți după mine ! Să-i dăm ceva de mîn-care lui nenea Max ! Dumneavoastră puteți să v-arătați
251
T
la îață, deoarece cred că bandiții au părăsit locuința ! — mă < adresez, de astă dată, partenerilor.
Exact în momentul cînd transmiteam dispozițiile de rigoare, dinspre curtea păsăretului dau buzna cei trei bișnițari, fugăriți de cei mai reprezentativi gînsaci din dotația cantonului.
Eroare ! Gînsacii nu-i urmăreau pe găinari, ci niște biete bibilici speriate de prezența bandiților. în schimb, criminalii urmăreau o țintă precisă, deoarece sprintau spre grajdul „Viticii". Precis că-1 zăriseră și ei pe Max !
Antrenînd după mine întreg grupul, plus treimea nepoților mei personali, gonesc demențial în direcția locului unde avea să se comită cea mai terifiantă ciocnire din cariera mea.
Cînd ajungem la ușa grajdului, bandiții erau de mult înlăuntru. Un șir de zgomote neobișnuite ajunge la urechile noastre. Cînd invadăm grajdul, nimerim în plină beznă. Degeaba încerc să stăvilesc potopul năvălitorilor, căci sînt mulți și ațîțați de spectaculosul evenimentelor. Bineînțeles, mă-mpiedie în prima furcă ieșită în cale. Dar scap nevătămat, deoarece mă prăbușesc ca o plăcintă pe paiele utilizate de „vițica" drept așternut pentru noapte. Nițel cam umede și lejer urît mirositoare, însă moi și mîngîioase. Așa că nici nu-mi mai pasă de cavalcada grupului care mă calcă-n picioai'e, trecînd peste personalitatea mea.
— Trageți ușa după voi ! Nu-i lăsați să scape din grajd ! — transmit ordinele de luptă corespunzătoare, însă din poziția culcat, și încă pe burtă.
Nimeni nu m-aseultă, întrucît bușiturile urmează într-un ritm din cele mai accelerate. Și nici n-am posibilitatea să observ desfășurarea luptelor, acestea fiind executate în condiții de perfectă invizibilitate. Recurg deci la orientarea în spațiu prin semnalizări sonore :
— Max ! Maximilian ! Sînt aici... Lîngă ieșire l f
252 '•
■ Un urlet de victorie mă face să amuțesc. E glasul, însă, al trombonistului, care muge încîntat :
— Rămîi unde ești, maestre, dacă vrei să scapi neo-tînjit ! Că-1 găsim noi pe Maxu dumitale !...
Bufniturile și oftaturile continuă. Niște scînduri gem amarnic, scîrțîind și trosnind infernal. Mâi mult ca sigur că-i ieslea pe care-o demontează grupul meu, pentru a-și făuri arme corespunzătoare.
E timpul să intervin. Drept care fug, înotînd prin paie, în direcția ușii. O prezență străină îmi suflă fierbinte, în ceafă.
— Unchiule, tu ești ? Spune repede, pînă nu-ți dăm cu ciubărul de lapte în cap...
— Eu, Babacule 1 Dar unde te afli ?
— Sîntem toți, și Babane și Biba, aici, deasupra matale !
în aceeași clipă, cînd vroiam să trec la măsurile de rigoare, ușa grajdului e dată de perete. „Vițica" pătrunde placidă

înăuntru, dîndu-ne totuşi posibilitatea să vedem la lumina zilei situaţia de pe cîmpul de bătălie.
Bineînţeles, membrii grupului se băteau între ei, altoin-du-se reciproc cu scîndurile smulse din ieslea „Viţicii". Deşi nu-1 disting pe distinsul arhitect, îl remarc însă pe Cezar Schiledi căţărat pe scara ce duce la fînar. Sandy Gai, cu cîteva trepte sub el, se fereşte de braţele cuiva, care încearcă să-1 tragă tie pulpanele pantalonilor.
în momentul cînd Sandy Gai rămîne în chiloţi, nişte chiloţi de baie superbi, „Viţica" se sperie de pantalonii pe care-i flutură înaintea ei necunoscutul, şi, crezîndu-se la o corrida, se repede la acesta să-1 ia în coarne. Begibeg Mehmet Aii, căci el era toreadorul, aruncă pantalonii cît colo şi-o zbugheşte pe uşă afară. „Viţica" dărîmă scara, Cezar Schiledi îi cade în spate, iar Sandy Gai mai spre coadă.
Un sunet de trooapetă, zbîrnîitor şi dogit, mi-1 plasează în spaţiu pe Jimmy. Spre surprinderea mea, aleargă^
253
T
împreună cu Dragodana, după o siluetă binecunoscută, purtînd o valiză în mînă. E Maximilian...
— Babane ! — dau eu semnalul de atac. — Otînjeşte-i cu ciubărul !
„Viţica", enervată de prezenţele din cîrcă, porneşte în trap spre ograda cantonului. Schiledi decolează spectaculos, executînd un triplu „looping", după care aterizează în praful bătăturii. Gai se menţine cîteva clipe, ca un cowboy la un rodeo, pentru ca apoi să-şi însoţească tovarăşul.
<Maximilian Prior, în ciuda atenţionării lansate (de mine, care-1 anunţasem că sînt la faţa' locului, demarează urgent în ogradă, pentru ca, peste cîteva clipe, să pătrundă Vertiginos în clădirea cantonului.
Jimmy şi Dragodana, rămaşi orfani de victimă, dau să se repeadă pe urmele lui. Acum e momentul să-i opresc de la rele. Apar în faţa lor, ca o statuie a răzbunării publice, strigând nepoţilor :
— Ciubărul! Gata !
în clipa următoare rămîn fără vizibilitate. Dar ciubărul e din lemn de tei, şi nu cîntăreşte mai mult de patru-cinci kile. Capul meu îl suportă cu demnitate, după care. oftînd obosit, adorm instantaneu.
36} ASALTUL CANTONULUI... ÎN FINALA !
Cînd mă trezesc din somnul odihnitor, nepopulat de vise, constat c-am fost cazat în „Opel"~ul arhitectului; care poseda scaune rabatabile. Biba plînge încetişor, storcîn-du-mi o cîrpă (suficient de insalubră) deasupra obrajilor scăldaţi de lacrămile ei, dar şi de zoaiele colectate în ciubărul cu care mă pocniseră scumpii mei nepoţi.
254
— El Fugitivo 1 Unchiul nostru drag Şi bun, tre-, zeşte-te odată f
— Hombre ? De ce nu vrei să te scoli ? — se smior-căie şi Babacu, aşezat direct pe pieptul personalităţii mele.
— Unde-i Babane ? — mă interesez eu, încercând zadarnic să mă ridic în capul oaselor. însă cu Babacu pe mine, îmi vine destul de greu.
Benone Crosnea-Trabant, care-mi masa gleznele, con-fundîndu-le probabil cu nişte amortizoare de „Dacia" 1301, mă informează imediat :
— Aplică punctul cinci)
— Ce face ?
— Şedinţă... Pentru alegerea unui colectiv de conducere a operaţiilor. Aşa cum prevede planul dumitale de bătaie, în caz de deces al comandantului...
— Aţi înnebunit ? Cine-a murit ? Nu vedeţi că-s viu şi oarecum sănătos ? Ce-i dacă am dormit şi eu cîteva clipe !...
Peste un sfert de ceas reuşesc să reorganizez totul. Adunaţi în jurul meu, plini de vînătăi şi îngrăşăminte organice, recte bălegar, membrii grupului, plus nepoţii mei personali, îmi ascultă ultimele decizii :
— După cum am dedus din informaţiile voastre, bandiţii i-au capturat pe arhitect şi prietenii săi, şi s-au baricadat în clădirea cantonului... Bun ! Bişnitarii-s trei la număr, iar victimele deţinute ca ostateci tot trei... însă noi sîn-tem douăzeci şi patru, dacă am socotit bine, după evaluarea pierderilor insignifiante din incinta grajdului...
— Şi cu mine douăzeci şi cinci ! — mă atenţionează Benone Crosnea-Trabant, pe care-1 consideram ieşit din dispozitiv, datorită aberaţiilor debitate cu prilejul refacerii mele.
— Cu-o singură condiţie, meştere Crosnea ! Nu scoţi o vorbă !
Mecanicul nu-mi răspunde. Iar începe să mă enerveze.
255
— Domle, ai auzit ce ţi-am spus ? De ce taci ? Te resimţi de pe urma şocului ?...
— Mi-am revenit complet, maestre ! Dar n-ai zis matale să tac ?...
— Să taci în timpul asaltului pe care-1 vom dezlănţui peste cîteva minute, nu acum ! — îl lămuresc pe slăbănogul de Benone.
Apoi îmi continui, spre satisfacţia asistenţei, nerăbdătoare să-i înhaţe pe bandiţi şi să-şi recupereze banii, discursul întrerupt de zurbagiu :
— Cine se oferă voluntar, pentru a fi utilizat ca berbec la spargerea uşii de la intrare ? Avem nevoie de-un tovarăş

mai corpolent şi țeapăn...
Intrucît observ mai multe priviri admirative îndreptate spre personalitatea mea, mă explicitez :
— De mine nu poate fi vorba, deoarece, după spargerea uşii, e posibil ca berbecul să rămînă temporar în afara operațiunii... Deşi, fiți atenți, voluntarul nu va lucra de unul singur, ci va fi purtat pe brațe, de cîțiva tovarăşi... Care-1 vor izbi de uşă, luînd maximum de precauții, cu partea opusă capului. Ei, cine se oferă ?...
— Vasilică Pitpalac ! E cel mai bun dintre noi ! — aud cîteva glasuri avansînd o propunere, dar care nu se limitează numai la atît, ci îl şi împing mai în față pe respectivul, care însă se codeşte vizibil.
Cum de nu-1 observasem pînă acum ? Pentru că, fără nici o exagerare, mi se pare berbecul ideal. Pe cît e de scurt, pe-atît-e de lat. O autentică buturugă de .gorun, fără pic de grăsime, construit numai din muşchi noduroşi, groşi cît rădăcinile unui plop centenar.
— Tovarăşe Pitpalac, eşti omul necesar ! Te felicit." Buturuga se fîțîie intimidată, după care îmi răspunde :
— Felicitați-i pe-ăi care m-au îmbrîncit, că eu nu eram diliu să mă transform în berbecul nebunilor... Dar dacă asta-i dorința grupului, fie ! Numai să-mi păziți hainele, că-s băiat strîmtorat... Iar ultimii bani, i-am împrumutat
B56
arhitectului. Eu sînt din Bolmtinul de Vale, meşter zidar, şi gîndeam că poate m-o trimite arhitectul pe vreun şantier din străinătate...
Echipa de şoc, — berbecul plus purtătorii, — se compune din nouă inşi. Că-i şi greu bolintineanul ! Arătîndu-le uşa ce trebuie doborîtă, dau dispoziția de asaltare a cantonului...
Şi, din clipa aceasta nefericită, totul se transformă în- | tr-un infern. Echipa, purtîndu-1 pe brațe pe Vasilică Pitpalac, care, în ciuda numelui, cântăreşte peste suta de kile, se avîntă spre uşa de la intrare. Iar noi, restul grupului ne angajăm într-o goană nebună, pe urmele lor.
Bufnitura pe care-o emite impactul dintre „berbec" şi lemnul uşii, ce se spulberă în țăndări, răsună atît de asurzitor, încît ne oprim o clipă pe loc. Paralizați total ! Echipa de şpc pătrunde în vestibul ca-ntr-un calup de brînză.
Zgomotele ce se aud în continuare, mă determină să bănuiesc că uşa dintre vestibul şi living-room era deschisă, deoarece vacarmul care urmează semnifică prăbuşirea mobilelor din încăpere, dar şi demolarea precisă a unui perete. Probabil cel dinspre coridor.
Ne avîntăm pe traiectoria echipei „berbec", pătrunzînd, fără nici o rezistență, pînă-n centrul living-room-ului.
„Berbecul", bietul Visilică Pitpalac, ne priveşte speriat, transformat într-un autentic basorelief. Jumătate din trup e de cealaltă parte a peretelui desfundat, iar partea cu capul orăcăie pătrunzător :
— Scoateți-mă de-aici, nefericiților, că mi-ați rupt picioarele !...
Ne conformăm dorinței basoreliefului, demolînd lejer zidul în jurul său. în clipa cînd reuşim să-1 extragem, Vasilică Pitpalac răsuflă uşurat, dar şi adoarme pe loc, pră-buşindu-se la podea.
Intrucît în living-room era cam multă lume, peste douăzeci şi ceva de persoane, iar mobilele răsturnate, care-mi transformaseră cabinetul de lucru în decor de film
257
17 — De-a bîza
de război, îmi răpeau orice vizibilitate, nu izbutesc să dis--ting treimea bandiților, dar nici cealaltă treime, a victimelor.
Babacu, suit pe birou, cu ambele picioare pe maşina mea de scris, pentru a-şi crea astfel un punct de observație mai eficient, porneşte să strige la mine :
— Hombre ! Unchiule ! I-am văzut...
• — Pe cine, domle ! — devin eu imediat curios şi interesat.
— Pe nenea Maxu şi pe trombonist !... Cînd îl sco-teați pe tovarăşul din zid, Jimmy încerca să-1 pocnească în cap cu trompeta pe nenea Maxu... Dar dînsul fugea cît îl țineau picioarele, şi-a dispărut spre bucătărie, iar bişnițarul după el !...
— Şi-ăilalții ?
— Nu-s pe-aici ! Poate îi aleargă pe Schiledi şi Sandy Gai prin casă..:
Peste cîteva secunde, organizați pe echipe, pornim şi noi să alergăm prin odăile cantonului, cucerindu-le una după alta. Babane şi Biba conduc un grup ceva mai dez-■voltat numeric, în calitatea lor de cunoscători ai casei, eu un al doilea grup, iar Benone Trabant un al treilea, dar de şoc. Numai Pitpalac rămîne în living-room, con-tinuîndu-şi somnul binemeritat.
în goana noastră nebună prin încăperile locuinței familiei Jimbla, ne întîlnim adeseori, grup cu grup, ne'" mai confundăm, cînd cu bandiții, cînd cu victimele, drept care rezultă unele ciocniri neînsemnate, dar soldate cu răniți şi pierderi materiale de bunuri casnice : paturi desfundate, mese sfărîmate, scaune devenite schiloade, oglinzi sparte, ferestre chiorîte şi uşi scoase din balamale.
Noroc că Babacu, pe care l-am avansat ca adjunct al meu, datorită staturii sale miniaturale, care îi îngăduie să ■se

strecoare pretutindeni, mă atenționează permanent :
258
•* — Unchiule! Uite-o pe Dragodana, îl sugrumă pe Sandy Gai... Acum au fugit în dormitorul nostru... Peste cîteva clipe, radarul îmi anunță :
— Hombre .' Begibeg îl fugărește pe Schiledi... Au luat-o spre bucătărie...
La un moment dat ne întîlnim cu toții în living-room. Tustrele grupurile. Babane şi Biba au rămas numai în zdrențe, dar arată splendid, murdari ca niște purceluși, •plini de entuziasmul generat de sentimentul datoriei îm--plinite.
Benone Crosnea-Trabant, cu ochii umflați cît niște gogoşari puşi la murat, gîfîie încîntat, anunțîndu-mă :
— Acum i-am prins .' Sînt în mîinile noastre ! Depanați .'...
— Felicitări, nene Benone ! Unde-s ?...
Meşterul mecanic auto îmi arată cu degetul spre plafon.
— I-ați omorît ? — urlu eu îngrozit. — I-ați expediat pe lumea cealaltă, în ceruri ?... Pe toți ? Bandiți şi victime laolaltă ?
— Maestre Conan, matale glumezi ? N-am omorît în viața mea o muscă, darmite niște fiare ca astea .'... Sau, ce mă crezi ? Au fugit în pod J
Babane mă asigură de seriozitatea afirmațiilor lui Benone.
— Unchiule, chiar aşa-i ! Lăsasem scara la gura podului, în coridor. Nenea Maxu a văzut-o, a strigat după Cezar şi Sandy, şi-au urcat-o în doi timpi şi trei mişcări... Trombonistul s-a luat după ei, urmat de țicnită aia de fată şi de turc... Dar au tras şi scara... Iar chepengul l-au trîntit de s-a scuturat tencuiala în capul nostru... Că de-aia arătăm aşa cum ne vezi...
Au căzut în capcană ! Nu ne rămîne decît să-i luăm ca din oală. Fără să mai tragem de timp, gonim toți spre coridorul cu pricina. Dar sîntem atîția, încît abia mai încăpem în el.
259
17*
însă şi masele îşi au avantajele lor. Ajutat de vreo cinci creditori, mai în putere, sînt săltat pînă la nivelul chepengului de la gura podului. Deşi suporterii mei se clatină îngrijorător, probabil din pricina responsabilității ce atîrnă pe umerii lor, se simt însă mobilizați de apropiata recuperare a sumelor împrumutate într-un moment de jalnică naivitate. In aceste condiții, echipa celor cinci mă catapultează de vreo cîteva ori, dar în sus, pînă reuşesc să deblochez chepengul înțepenit de bandiți. Lemnul acestuia trosnește înfiorător, însă mult mai puțin spectacular decît oasele craniului meu.
Aproape năucit, răzbesc în podul cantonului, după care mă angajez într-o muncă „de sus" infernală. Timp de-un sfert de ceas îi trag în pod pe membrii grupului. Cînd îl ridic şi pe Babacu, — pe care-1 lăsasem la urmă, fiind ceva mai uşor, — în plin avînt, dar cu brațele fleşcăite şi tremurînd din toate mădularele, simt că-s total imponderabil. Mă sprijin, amețit, de capacul chepengului. Nefiind calculat pentru asemenea manevre, cedează în sens invers, iar eu mă angajez pe gura podului, dar cu picioarele înainte. Noroc că mă sprijin în brațele depărtate corespunzător. Ce-şi face omul cu mîinile lui !...
După ce forțele reunite ale asistenței mă readuc la suprafața duşumelei podului, un zdupăit de paşi ne alertează pe toți. Bandiții, văzîndu-se încolțiți, alergau după Maximilian Prior şi prietenii săi, pentru a-i prinde şi folosi ca mijloace de intimidare. 4
— Fraților ! — şoptesc cu glas stins;- atît din pricina extenuării, cît şi pentru a nu fi auzit de urmăriții noştri. — Ii înconjurăm, îi împingem spre centrul podului şi, cînd am să dau comanda „hop !", sărim asupra lor... Şi cu asta ne-am încheiat misiunea pentru ziua de azi...
Previziunile mele ştiințifice se adeveresc. Bandiții, pur-tîndu-i între ei pe Max, Schiledi şi Gay, se lasă încercuiți. Nici n-aveau altă alternativă la dispoziție. Noi eram peste douăzeci, iar ei numai şase. Sprijiniți de grinzile oable
260
ale susținerii acoperişului, ne pregătim de asaltul final. Bişnițarii şi ostatecii sînt acum în centrul podului. Privesc îngroziți la figurile noastre ferme, dar nespus de îndîrjite.
— Hop ! — răcnesc eu, cu vocea corespunzătoare evenimentului.
întreg grupul execută un salt magnific, năpustindu-se asupra bişnițarilor. Sub greutatea colectivului, bandiții (inclusiv ostatecii) se lasă capturați. Dar la alt nivel, decît cel aşteptat. Mult mai scăzut şi mai jos.
Căci grinzile cedează surprinzător (probabil din pricina impulsului administrat de picioarele noastre, întrucît le utilizasem ca un fel de rampe de lansare), iar acoperişul porneşte să se turtească vertiginos peste capetele asistenței. Insă şi podul se prăbuşeşte sub noi, trosnind şi pocnind îngrozitor, dar îngăduindu-ne să aterizăm direct în living-room, într-un vacarm satanic.
Cînd îmi revin din şocul căderii atît de imprevizibile, priveliştea ce mi se înfățişează ochilor e demnă de infernul lui Dante.
Plafonul nu mai există. Molozul continuă să ne plouă în cap, însoțit de mici bucățele de tencuială. Fețele şi

îmbrăcămintea ni s-au albit complet, de parcă acum am fi ieşit de la moară. Nu se mai poate recunoaşte nimic din amenajarea interioară, atît de distinsă şi elegantă a living-room-ului, deoarece mobilele sînt acoperite de scînduri frîhte, lănteți făcuți țăndări, halci de tencuială şi mormane de moloz.
Numai canapeaua-pat a scăpat cu bine. Oarecum. Deoarece, sub forța impactului, a rămas fără picioare, însă arcurile excelente, care acum sînt vizibile, țîşnind pe ici pe colo din skaiul tapițeriei, ne oferă un adăpost relaxant. Mie, Dragodanei Tatu, dar şi nepoatei responsabilului de la motel, Lili Mamulea. Deşi vorba populară afirmă că „între două nu te plouă", firele de moloz fin continuă să ne curgă în creştet.
261
1 Cînd mă scutur, uimit de apariția Mamuloaicei, un nor idens de colb ne ascunde mediul ambiant. Cînd praful se jdepune lent şi definitiv, o siluetă cunoscută, proțăpită în . prag, comentează evenimentul :
— Cînd e să se-aleagă praful, praful se-alege de toate ! Unde-mi eşti, maestre, ia să te văd la față !
— Aici, coane Iorgule ! — îl înştiințez pe Grebencea, căci el era.
— Nu de matale-i vorba, ci de marele arhitect ! Să-1 văz la fațadă, ca să ştiu dacă mai e loc !...
37) HAPPYEND (pentru unii),
THE END (pentru filiera „Francezu")
dar în „circuit închis"
*
Enigmatica declarație a responsabilului de la motel nu reuşeşte să mă trezească din naturala stare de buimăceală. Descins atît de rapid, şi-n condiții absolut speciale, de la altitudinea podului, nu pot interpreta corespunzător cuvintele lui Grebencea. Cu atît mai mult cu cît confundă noțiunile. El vorbeşte de fațadă, în vreme ce plafonul e cel vătămat, şi mai vrea să ştie dacă-şi găseşte un loc, cînd vede şi singur ce înghesuială e-n ruinele fostei camere de zi. Cred, mai curînd, că-i şi el lejer năuc, din pricina spectacolului ce i se înfățişează privirii.
— Prietene Grebencea, liniştește-te şi ia loc ! — îl îmbii eu, deşi nu mai există nici un scaun liber, toate fiind făcute praf, după cum prea bine afirmase şi dînsul acum cîteva secunde.
262
■-— Unde-i maestrul ? — insistă responsabilul, evident aflat sub influența cataclismului de-aici. — Să-1 întreb ce-a' făcut cu valiza...
Bietul Iorgu Grebencea ! Trebuie să fie şocat vîrtos, de se interesează de valiza cu bani, în loc să-1 preocupe sănătatea marelui arhitect, şi-aşa suficient de fragilă din pricina asteniei sale.
— Hai să-1 căutăm împreună, coane lorgule, — îi propun eu, — căci trebuie să fie prin sector !
Eliberîndu-mă din îmbrățişarea fatală a celor două ti-nere femei, care nu mă încălzeşte deloc, dînsele aflîndu-se într-o stare de totală apatie, deşi aş fi preferat invers, ' pornesc să-1 caut pe Maximilian Prior. Mai întîi cu organul vederii, deoarece brațele şi picioarele, cel puțin deocamdată, nu-mi funcționează satisfăcător.
întocmai ca şi Dragodana Tatu şi Lili Mamulea, grupul | meu, de-a valma cu bişnițarii şi victimele lor, zace dis- '\ persat prin toate ungherele living-room-ului, care pe unde poate şi pe unde-a nimerit.
N-^aş zice că-s chiar morți, deoarece clipesc nedumeriți, cu ochii lor de peşte congelat şi fiert, stînd nemişcați, parcă temîndu-se că, la prima încercare, se vor pomeni demontați în piese detaşate. Acoperiți de moloz, țăndări de lemnărie (şi alte materiale de construcție) nu mai pot fi identificabili.
Pentru a-1 putea recunoaşte pe Maximilian Prior, sînt nevoit să-1 iau la palme pe fiecare în parte, dar şi ajutat de Grebencea. Astfel, nu numai că-i scutur de praf şi moloz, dar îi şi mobilizez să realizeze, cît mai urgent, o priză eficientă cu realitatea.
Abia în ultimul morman de trupuri, vreo şapte laolaltă, îl descoperim pe arhitect. Benone Crosnea-Trabant îl ține "în brațe, ca pe-un copil. Iar Maximilian, tot ca un copil, strînge la piept valiza cu bani.
în clipa cînd Grebencea se repede la dînsul să-1 readucă la viață, trăgîndu-i nişte palme mai țepene, se produc douăTevenimente remarcabile.
Uşa living-room-ului, care abia se mai ținea într-o ba-, lama, e dată la perete brutal, cu care prilej se şi prăbuşeşte peste Vasilică Pitpalac, rămas în dosul ei încă înainte de declanşarea atacului. Iar în prag se proțăpeşte o siluetă necunoscută. In timp ce individul se pregăteş să vorbească, după ce amuțise la priveliştea găsită, vOce pițigăiată, dar bine cunoscută, mă strigă din pod :
— Hombre ! Dă-ne jos de-aici !
Cînd privesc în direcția găurii ce ține loc de tavan, depistez la marginea acesteia trei mutrițe speriate : Ba-bacu, Biba şi Babane.
— Ce-i cu voi acolo, diavolilor ? — îi interoghez eu speriat.
Babane, mai curajos, mă lămureşte în stilul său caracteristic :
— Unchiule, nu te speria ! Cînd ara văzut că săriți asupra banditilor, am vrut să dăm şi noi o mînă de ajutor, dar n-am mai avut loc ! Erați atît de mulți, încît am rămas de prisos... Pe urmă a fost prea tîrziu...

— Mai bine că s-a-ntîmplat aşa, dragii mei. Dacă vă punea sfîntul să vă-ngrămădiţi laolaltă cu noi, rămîneam fără nepoţi !...
Necunoscutul, care ascultase calm dialogul nostru de la distanţă, se bagă şi el în vorbă, fără să fie invitat :
— Maestre Conan, fiindcă pomenişi de nepoţi, am şi eu unul, care trebuie să fie pe-aici...
— Mă cunoşti ? — îl întreb eu, mirat de faptul că-mi spusese pe nume. — Cine-i nepotul dumitale ?...
— Dar cum să nu vă cunosc ? Nu ne-am mai întîlnit noi la Posada, la pensiunea Mariţa Nachtigal, şi-apoi la Colţiilupchii, cînd l-am demascat pe vraciul Gulliver Naiba?...
264
Focalizînd mai corect imaginea necunoscutului, îmi vine imediat în minte chipul simpaticului căpitan de miliţie de la Comarnic. La toate m-aş fi aşteptat, dar ca să-1 găsesc aici, la cantonul Valea cu Urşi, la asta nu !
— Cu ce prilej pe la noi, tovarăşe căpitan ? — mă interesez imediat, vădit intrigat.
— In misiune, oarecum !... — răspunde căpitanul. Văzînd chipul meu împietrit de uluire, căpitanul binevoieşte să se expliciteze :
— Ţi-am mai spus eu, maestre Conan ! Unde te-nfiinţezi dumneata, totdeauna se produce ceva neobiş-nuit, dar şi catastrofic... La Posada un deces, la Colţii-lupchii turburarea ordinii publice, iar aici, după cum văd, demolarea unui*bun al ministerului economiei forestiere... Hai să-ţi dăm jos nepoţii din pod, şi-apoi îţi povestesc mai departe !...
Peste vreun ceas, datorită unei munci colective şi susţinute, îndrumată de căpitanul de la Comarnic, dar asistat de personalitatea mea, reintroducem o oarecare ordine în living-r^om.
Cei mai iubitori de muncă se dovedesc, spre surprinderea generală, tocmai bandiţii. Jimmy, voios nevoie mare, deşi ştie ce-1 aşteaptă, activează împreună cu Dragodana şi Begibeg Mehmet Aii. Strîng lucrurile deteriorate, le repun într-o aleatorie stare de funcţionare, îi ajută pe membrii grupului meu să-şi scuture hainele şi să-şi oblojească vătămăturile. Grebencea îl sprijină pe Maximilian, in-stalîndu-1 apoi pe canapeaua fără picioare, lîngă Cezar Schiledi, Sandy Gai şi Vasilică Pitpalac.
Cînd sîntem cu toţii cazaţi, cam inconfortabil, pe marginea biroului, pe scaunele în trei şi două picioare, pe unde putem, căpitanul mă priveşte zîmbind (probabil amuzat de mutra mea expresivă) şi-şi aprinde o ţigară, invitîndu-mă şi pe mine să servesc din pachetul său de
265
jg — Dc-a biza
d<
:
c
„Snagov", ameliorat prin superlungire. Apoi declară, adr~e-sîndu-mi-se mai mult mie :
— Drăguţi nepoţi mai ai, maestre Conan ! Deşi mi se par cam molipsiţi de pasiunea dumitale pentru detecti-vismul amator... Dar nici nepotu-meu nu-i mai breaz !
Cu toate că ard de nerăbdare să aflu cine-i nepotu-său, — probabil vreunul din turiştii mai tineri antrenaţi în acţiunea de salvare a arhitectului Maximilian Prior, — ţin totuşi să-i demonstrez căpitanului că „detectivismul amator" profesat de personalitatea subsemnatului nu-i chiar de ici de colo.
— Molipsiţi, nemolipsiţi, Babane, Biba ^i Babacu m-au ajutat enorm la demascarea bişniţarilor...bineînţeles, de la bun început am fost convins de neşansele treimii conduse de trompetistul Jimmy Navarrelli !...
Căpitanul devine brusc extrem de atent la dezvăluirile mele senzaţionale. Chiar mă-ntrerupe :
— Mai e şi alt trompetist pe-aici ?
De data aceasta devin eu atent, însă nu chiar atît de brusc. Deoarece începe să-mi fîlfîie o diodă. Oarecum ezitînd, i-1 arăt pe trombonistul care ne asculta spăsit:
— Ne-ajunge şi unul singur ! El e trompetistul! Jimmy Navarrelli ! „Creierul" organizaţiei... Omul care vroia să-I jefuiască pe marele arhitect Maximilian Prior...
— Imposibil, maestre Conan, — exclamă uluit căpitanul. — Păi ăsta-i nepotu-meu...
Apoi, rănit grav în suflet de dezonoarea adusă, familiei de tînărul infractor, îl cheamă spre noi, făcîndu-* semn cu degetul :
— Ia vino-ncoa, băieţaş ! De cînd ţi-ai schimbat numele ? De-aia te-a trimis taică-tău la facultatea de ştiinţe juridice, ca să-ţi fie ruşine de numele lui ? Nu-ţi mai plăcea Ieremia Năvîrlie ?... Şi ce-i cu jaful asupra lui Priorcea ?...
— Prior !. — îl corectez eu pe căpitan. — Maximilian Prior !
266
— Prior cea, maestre ! Că-i cunoscut pe tot cuprinsul ţării !
— Dar bineînţeles ! De vreme ce-a construit atîtea moteluri...
— îmi place figura matale de stil, maestre Conan. Â „construit" ? Ha, ha ! Vrei să zici c-a jefuit numai pe la

moteluri... Păi asta-i specialitatea lui...
— Va să zică am nimerit la tanc, unchiule ? — se interesează trombonistul, fără pic de ruşine.
Şi eu şi căpitanul rămînem lejer surprinşi de-atîta insolenţă.
Insă căpitanul, mai în profesie, îi invită pe Jimmy la confidenţe :
■— Ia spune tu, Ieremia, ce-i cu toată povestea asta ?
în mai puţin de-am sfert de ceas, fostul Jimmy Navar-relli ne relatează, în detaliu, strania aventură în care se lăsase angrenat. Aflat într-o scurtă vacanţă, se gîndise că n-ar fi rău să pună în aplicare o parte din cunoştinţele dobîndite la facultate. Dar nu de unul singur, ci ajutat de doi colegi, din acelaşi an : Dragodana Tatu şi Begibeg Mehmet Aii. Deghizaţi în „bişniţari" bulevardişti, costumaţi corespunzător, dar vrînd să utilizeze unele „invenţii" personale ale lui Năvîrlie, — trompeta cu radio-receptor şi lunetă, precum şi-un microfon miniaturizat, de concepţie proprie fiind şi-un excelent electronist amator, — începuseră să-1 „fileze" pe marele arhitect Maximilian Prior, intrigaţi de fantastica şi incredibila poveste a moştenirii acestuia. De-aici se declanşaseră toate evenimentele care urmaseră, şi care sînt binecunoscute cititorilor.
— Nu crezi c-am merita să fim felicitaţi, unchiule ? — se arată mulţumit de sine' tînărul Năvîrlie. — Ţi-am prins un vechi client de-al matale, deşi nu ştiam că-i chiar un înrăit escroc de moteluri. Dacă nu-1 înhăţam,

l-ar fi lăsat sărac pe bietul Grebencea, ar fi nenorocit-o pe ^ili Mamulea...
Căpitanul, în loc să se bucure de isprava nepotului, îl dojeneşte faţă<de toată lumea, însă pe tonul cel mai blajin cu putinţă :
— N-am de ce să te felicit, nepoate Ieremie ! întocmai ca şi maestrul Conan, n-ai reuşit decît să pui beţe în roate activităţii organelor de specialitate... De" ce-ţi închipui că mă aflu aici ? Ca să-mi dau seama cum te distrezi în vacanţă ? Nu, iubiţii mei ! „Creierul", cum se exprimă maestrul Conan, nu-i nici Jimmy Navarrelli, aşa cum credea dînsul, nici Maximilian Prior, alias Priorcea, ci...
— ...Benone Crosnea-Trabant ! — completez eu dezvăluirile căpitanului, pentru a-i dovedi că nu-s chiar atît de „naiv". —. Sub masca unui nevinovat mecanic auto, dar în vacanţă, conducea din umbră operaţiile escrocilor, adică ale escrocului Priorcea...
— îmi pare rău că te dezamăgesc, dragă maestre Conan, deşi ai un oarecare aport în reuşita acţiunii noastre... Escrocii sînt mai mulţi... Iar „creierul" e Iorgu Grebencea, zis „Francezu", zis şi Tatanaşu !
Demolaţi interior, sîntem şapte detectivi amatori care-1 ascultăm amărîţi şi spăsiţi pe căpitanul de la Comarnic. 7 magnifici ! Babane, Biba, Babacu, Ieremie Năvîrlie, Dragodana Tatu şi Begibeg Mehmet Aii. Iar al şaptelea magnific, cred c-aţi dedus şi singuri, e marele detectiv de excepţie Conan Doi.
Deşi, dacă stau şi mă gîndesc mai bine, fără magistrala mea anchetă, fără finele mele investigaţii psihologice, nu s-ar fi ajuns la capturarea „creierului" bandei.
Iorgu Grebencea să fie „Francezu", Tatanaşu ? — Incredibil, dar totuşi adevărat. Mai ales după „lecţia" pe care ne-o oferă simpaticul căpitan.
— Grebencea, pe care-1 suspectam de mai multă vreme, încă din timpul activităţii sale la „Paralela 45", s-a gîndit,

la un moment dat, mai ales atunci cînd s-a pomenit promovat în muncă şi numit responsabil la „Craiul Munţilor", c-ar fi cazul să-şi extindă volumul găinăriilor. Şi i-a trecut prin minte ideea sinistră de-a organiza „marea lovitură" a vieţii sale, care să-1 căpătuiască definitiv şi pentru totdeauna, întrucît vroia să rămînă cu manile curate, 1-a cooptat în „afacere" pe marele specialist Priorcea, expert în escrocarea credulilor aflaţi în vacanţă la diversele moteluri din ţară...
— Tot cu figura moştenirii fabuloase şi-a „Mer-cedes"-ului aflat în vamă ? —. mă interesez eu, deplîngînd sincer existenţa atîtor suflete bune şi generoase, dar prea des interesate întru obţinerea unor beneficii nesperate, de pe urma relaţiilor de conjunctură.
— Cu-aceeaşi figură, pentru că imaginaţia „arhitectului" se dovedea extrem de redusă ! — mă lămureşte căpitanul. — Grebencea însă îşi rezervase un rol din cele mai importante, şi-anume fă declanşeze o subtilă şi zgomotoasă reclamă în jurul eminentului constructor şi proiectant de aeroporturi, gări şi moteluri, contribuind astfel la sporirea creditului ce urma să-i fie acordat. Numai că, neîmpăcîndu-se cu rolul de subaltern şi unealtă oarbă, Priorcea consideră necesară fentarea responsabilului. Cu atît mai mult, cu cit Grebencea, fiind implicat în „lovitură", nu avea cum să se plîngă de faptul c-a fost înşelat. Pentru realizarea în cele mai optime condiţii a planului s§u, „arhitectul" îşi recrutează doi prieteni, „ingineri" proaspăt ieşiţi din detenţie, dar de profesie „găinari". Atacul înscenat asupra „Qpel"-ului, cu participarea acestora din urmă, avea ca scop tragerea pe sfoară a creditorilor naivi, dar şi-a lui Iorgu Grebencea. Priorcea, şi acoliţii săi dispăreau în necunoscut, iar responsabilul şi generoşii turişti de la motel rămîneau fără bani... Din fericire însă, eminentul arhitect şi-a uitat valiza cu bănuţii sub pat. Şi chiar dacă n-ar fi uitat-o, tot n-ar fi izbutit nimic, deoarece

269
eram şi eu prin sector ! De pest-e o săptămînă, urmăream de la distanţă evoluţia „afacerii"...
— Bun ! Totul e clar, tovarăşe căpitan ! — îl aprob eu. — Dar LiTi Mamulea, era şi dînsa complicele unchiului său ?
|d< — Nu, maestre Conan ! Găinarii şi escrocii n-au senti-
|p mentul familiei. Lili Mamulea, deşi nepoată bună, era
propusă tot pentru rolul de victimă... Lacomă de bani, lux şi trai pe picior mare, visa să-şi fructifice „economiile" printr-o căsătorie c-un individ de talia arhitectului Maxi-milian „Prior"... Iar unchiul Iorgu, apreciind că „nepoată, nepoată, dar banii ei mai bine ar fi ai mei", îşi pusese de gînd s-o uşureze de complicatele probleme ale unui turism în proprietate personală... Acum, cetăţeanca Lili Mamulea va avea de reflectat mai serios asupra rostului vieţii, dar şi-al căpătuielii din mai ştii ce...
— Magistrală analiză, dragul meu căpitan ! — îl felicit eu pe simpaticul comărnicean. — Logică, eficientă, operativă... Dar mai există un aspect al cazului „Gre-bencea", şi anume aspectul filiera „Francezu", cum i-aş spune eu, ironizatul dumitale detectiv amator, şi la desluşirea căruia aş putea contribui masiv... Şi chiar pe Ioc, acum...
— Aştept, maestre ! — mă încurajează extrem de curios colegul meu de branşă.
— Printr-un inexplicabil concurs de împrejurări, bizar daf şi nefericit pentru mine, am fost contactat acum cîtva timp, la Bucureşti, de-un alt detaşament al lui Gre-bencea... O mînă de elemente descompuse, reprez'entînd cîţiva găinari de mică anvergură, însă care, antrenaţi de Tatanaşu „Francezu", aveau toate şansele să devină nocivi... Cred c-ar fi cazul, pe baza documentaţiei mele, să continuăm împreună operaţia de neutralizare a suspome-nităilor, pe care zadarnic i-am căutat aici, la „Craiul Munţilor"... E vorba de Jorj Arvanitache, măcelar specializat în carne tocată, Durieă, legumi-fructist, Coman al doilea,
270
zis şi Lică, de profesie „frate din flori", de Mitzi, maică-sa, în permanentă căutare de soţ cu buletin de Bucureşti, de orfelinele Gherigogu şi Flory, femei de serviciu cu ziua, precum şi de Şmiţ cel tînăr, posesorul unei case de bani cu cifrul uitat... Interesantă galerie, nu ? Sînt mai mult decît convins că v-ar surîde o aventură în comun !... Căpitanul mă aprobă entuziasmat :
— Sînteţi invitatul meu ! Poftiţi la maşină... dubita e-n curte !
— Nu plecăm cu „Bombiţa" ? — mă arăt eu lejer dezamăgit
— Poftiţi la dubită, e-n perfectă stare de funcţiune... — insistă căpitanul.
Nedumerit, mă îndrept în direcţia indicată, urmat însă de treimea nepoţilor mei personali, precum şi de Drago-; dana, Begibeg Mehmet Aii şi Ieremia Năvîrlie.
Parcul auto din curtea cantonului „Valea cu Urşi" a sporit simţitor. Lingă bietele noastre maşinuţe, depistez prezenţa unei Dacii 1300, pe care scrie „Miliţie" şi-a unei dubite de tip minibus.
Iar în dubită se află, cam înghesuiţi, ce-i drept, pitoreştii mei cunoscuţi Jorj, Durică, Gherigogu, Lică, Mitzi şi Flory, dar şi-un individ total necunoscut, probabil Şmiţ junior.
Căpitanul zîmbeşte ca un motan.
— înseamnă c-am terminat ancheta noastră comună f — îi declar eu extrem de satisfăcut. — Ăştia-s indivizii despre care v-am vorbit...
— Da. I-am recunoscut imediat, după felul colorat în care mi-aţi descris ocupaţiile lor... Casa de bani, cu cifrul necunoscut, pe care cetăţeanul Şmiţ o golise de mult, după cum...
— După cum am presupus eu, încă de cînd am auzit povestea ei...
— Nu, ci după cum ştiau cu toţii, deoarece îşi împărţiseră între ei banii, cu cltva timp înainte de-a o îngropa
271
în grădina bătrînului, dar pe care o foloseau pentru recrutarea de noi naivi, începători într-ale infracţiunii... deci, casa de bani nici nu mai exista, fiindcă fusese abandonată pe şoseaua ce duce la Curtea-de-Argeş...
— Formidabil ! — mă mir eu. -— După ce-i pierduseră şi cifrul !...
— Pierdut, nepierdut, cifrul n-avea nici o utilitate ! •— mă asigură căpitanul. — El era momeala... Numai aşa se explică faptul că, întreg grupul din dubită, după ce fusese folosit la fabricarea de „Ci-co"j după reţeta per-
. sonală a „Francezului", de gogoşi, pentru tonetele din parcul de distracţii al motelului, fusese îmbarcat pe-un tren mărfar de cursă lungă, care transporta păsări de la Periş la Baia Mare, în speranţa că ouăle recoltate pe traseu, aproximativ 150.000 de bucăţi, vor putea fi valorificate în gările de tranzit... Un singur lucru nu ştiau proaspeţii paznici, temporar angajaţi... Că trenul căra numai cocoşi şi claponi !... Şi cinci zile de-a rîndul, cît a durat lenta deplasare a trenului, au căutat de ouă, pasăre cu pasăre, peste 75.000 de cocoşi... Ceea ce, trebuie să recunoaştem, fusese o muncă destul de grea şi migăloasă ! In jur de miezul nopţii, după ce Grebencea, Maxi-milian Priorcea, Cezar Schiledi şi Sandy Gai sînt încărcaţi în spaţiosul autoturism al căpitanului, lîngă ceilalţi colegi, ne luăm un călduros rămas bun.

Credulii de la motel pleacă şi ei, după ce-şi recuperează banii, încărcaţi în maşinile proprii. Benone Trabant mă iartă de suspiciunile pe care le manifestasem la adrtesa sa, iar „bişniţarii" se scuză pentru toate necazurile create personalităţii mele.
— îţi aşteptăm cu nerăbdare romanul, dragă maestre ! — îmi declară fostul Navarrelli.
— Să nu mai fi supărat, meştere, că te-am făcut de-atîtea ori „babac" ! — mă roagă Dragodana Tatu, nu mai puţin explozivă decît pe vremea cînd era făptură „hippy".
272
pentru răscumpărarea greşelilor, mă sărută pe ambii obraji.
— Bătrîne, — începe Begibeg Mehmet Aii, studentul dobrogean, — să ştii de la mine, că-s în materie, nu eşti nici bătrîn şi nici apaş... M-ai uimit cu energia dumitale ! Mi-a făcut plăcere să cunosc un detectiv de talie europeană ! De excepţie, domnule !...
Mă pupă şi el. Deşi nu simt aceleaşi reacţii ca la sărutul Dragodanei, îl întreb pe indian :
.— De ce-a fost nevoie să folosiţi tot timpul limbajul acela mîrlănesc şi mistocăresc ?
— Vai de mine, maestre ? Nu-ţi dai seama c-a fost numai în interesul cauzei ? Escrocilor, găinarilor de tot felul, le plac enorm tipii cu evidente şanse de-a li se alătura... Comportîndu-ne aidoma unor viitoare speranţe ale mediului infracţional, Priorcea şi acoliţii săi ne-au îndrăgit, ne-au îngăduit să-i frecventăm cît mai îndeaproape, acordîndu-ne posibilitatea de-a-i ţine permanent sub supraveghere !... în viaţa de toate zilele, vorbim ca toată lumea, civilizat şi frumos... E bine ?...
Rămaşi singuri, în cantonul luminat feeric, dar 73% demolat, ne privim unii pe alţii, nevenindu-ne să credem ochilor. Priveliştea ogrăzii, a clădirii ce fusese supusă asaltului, a living-room-ului devenit impracticabil, a plafonului ce zace pe duşumea, a acoperişului desfundat, ne transmite un sentiment absolut contradictoriu, de optimism exacerbat, vital şi lejer demenţial.
— Măi fratele meu, — îl aud vorbind pe Babane, —>■ am fost tari, nişte cineva. Aşa unchi, ca matale, mai zic şi eu ! Eşti mare, valoros !
Biba, în vreme ce-şi scutură din păru-i bălai unele fire de moloz, vine şi se cuibăreşte la pieptul meu :
— El Fugitivo ! Nici nu ştii ce bine-mi pare că i-am nenorocit pe oamenii ăia răi !... Păcat că n-am nimerit-o chiar de la început !
273
— Aşa-i meseria de detectiv, Biba dragă ! — o liniştesc eu pe scumpa mea nepoţică. — Iscodeşti pretutindeni, cauţi neîncetat, pînă ce, la urma urmei, dai de adevăr !... Aşa cum s-a şi întîmplat !
— Dar dacă nu venea căpitanul ?
— Nu există ! — o asigur eu. — Unde mă aflu euj vine neapărat şi miliţia !...
— Hombre ! — se bagă în vorbă şi bondocelul familiei. — Aş vrea să-ţi spun ceva !...
— Babacule, să nu-mi pomeneşti de profiterol, că nu posed ! ,
'■— De profiterol îmi arde mie ? — se răţoieşte miniatura Jimbla. — Mi-e o foame de-aş mînca şi găină friptăj' cu smîntînă şi lipie caldă !...
înghesuiţi în odaia cea mai puţin vătămată, în bucătărie, mîncăm ce găsim şi noi la îndemînă. Lapte prins,' pîine uscată, brînză de vacă. Deşi nimeni nu pare entuziasmat, sîntem totuşi atît de lihniţi de foame, încît ni se par bunătăţile pămîntului.
Tocmai cînd sorbeam din laptele acrit corespunzător," aud un glas bărbătesc, puternic, răcnindu-mi numele:
— Bădie Conane, eşti acasă ? Că de ieri te tot căutăm !... Ai o telegramă...
Peste cîteva minute îi introduc în bucătărie pe neâ Tilică Boieru al lui Sfetea Iu' Pop, simpaticul nostru vecin, cel mai ţeapăn cioban din regiune, dar şi pe boieroaica sa, cumătră Gherghina. încărcaţi cu două desagi,1 îşi caută un loc, unde să-şi odihnească oasele. Le cedez imediat două taburete, iar eu şi cu Babane ne aşezăm pe două lădiţe scoase din cămară. In ciuda aşteptărilor mele, rezistă.
. — Ce telegramă, boierule ? — îl iau la întrebări pe ne?. Tilică.
274
r
* . =— A venit poştaşul la noi, că pe matale nu te-a găsit... Poftim !
Iau telegrama, o despăturesc şi citesc în gura mare ;
„Sosim mîine. Stop. Vă pupăm. Stop. Tanti Raliţa, Penke, Felicia şi Ana toi ie. Stop."
Boieroaica Gherghina desface gospodăreşte desagile, din care începe să scoată tot soiul de merinde. Miel fript, brînză de burduf, piine de casă, urdă proaspătă. Ne priveşte încîntată, sesizînd bucuria ce ne. cuprinde :
— Nu vă supăraţi c-am adus doar atît. Dar am zis c-or să vă prinză bine, mai ales că soseşte vecinul Ana-folie...
— Mulţam frumos, cumătră Gherghino ! Pînă vine văru Anatolie, o să gustăm şi noi cîte ceva, că murim de foame... Nu vedeţi ce-i la noi în casă ?

— Ba am văzut, bădie Conane ! — declară ciobanul. — Ce s-a-ntîmplat ? V-au prădat tîlharii... V-ați bătut cu ei ?...
— Mai întîi să mîncăm, nene Tilică ! Lasă că-ți povestesc eu mai tîrziu... Dați-i drumul, copii ! — mă adresez de data asta scumpilor mei nepoți.
Dar nu mai era nevoie. Atacaseră de mult friptura de miel. Dacă nu intram şi eu, şi cît mai degrabă, în competiție, aveam toate şansele să mă aleg numai cu urdă.
Pe cînd mastichez de zor, deodată îmi dau seama că nu-i ceva în regulă. Mă opresc şi privesc îngrozit la Biba, Babane şi Babacu. După care, observînd că nu-i preocupă starea mea sufletească, le comunic ce anume mă fră-mîntă :
— Fraților — nepoților, dar ce-or să spună Anatolie şi Felicia, cînd or vedea ce s-a ales de cantonul lor ? Unde-o să mai stăm ?... Mai ales că vin cu musafiri...
Babane, suficient de calm, mă liniştește imediat :

— Unchiule Conan, noi ne-am făcut datoria. Acuma, să şi-o facă şi ei ! Ii lăsăm aici, să pună lucrurile la punct, iar noi plecăm la Bucureşti, la casa matale... Noi o să îngrijim de gospodărie, iar dumneata ai să scrii la roman! E bine ?... Cine ştie, poate găsim şi pe-acolo nişte bandiți,.. Dacă se-alege praful de casă, cînd ne vom lupta cu ei, ne întoarcem la Valea cu Urşi, că pînă atunci or s-o repare, şi iar ne apucăm de lucru.... Cu „Vițica" te-ai împrietenit, cu găinile te-ai obişnuit, grădina o să fie plină de roade, iar serile ne faci matale nişte profiterole de spaimă, nebunia lumii, nu altceva...
SJîrşit (foarte aproximativ)
TABEL DE MATERIALE FOLOSITE :
1 Filiera „Francezii" I (casa de bani cu cifrul uitat) . , 5
2 Atac în plină noapte ..... j 9
3 „Inutile cum dulci" recapitulări „.»„» 15
4 Mihi-haltă de ajustare.....i i • 18
5 Filiera „Francezu" II (cele două orfeline) -, . * , 21
6 Filiera „Francezu" III (fratele din flori) , , , , 27
7 Filiera „Francezu" IV (femeia fatală) . i < . , . 34
8 „Cap limpede"... la ore tulburi .,.,.. t , 41
9 Super-„Bombița" .....„, ¥ k ., 46
10 Dificultăți auto, însă pasagere... »•■«««•» 50
11 Cina (dietetică) de rămas bun . t , t , i , , 53
12 Enigmatica Vale cu Urşi ■ •»»*•• i i 58
13 Trei, Doamne, şi toți trei!..... s , , , , 8 , 63
14 îngeri cu fețe curate . . . t , , t , t , 69
15 Cealaltă față ...■...>•>.<. 76
16 Dragoste în exces „ t, . t . . „ , , t t 82
17 Tribulații diverse..... .....,*». 87
18 Vadul cu Peşti — inexistenți, dar scumpi . , , » * 96
19 Zoo — demonstrații....., , . , -. 107
20 Preparative pentru marea anchetă . . . * . . 112
21 „Craiul Munților" — la cel mai înalt nivel (ca altitudine) !..... 119
22 Supliment la „Craiul Munților" —«• motel, camping, etc... 126
23 Prînz de gală — în stare de alertă , . -. . 131
24 Nasturele fără găuri ..... i i i i . 142
25 Insomnii de branşă .t>iiii*cii 150

25 Max — Garden Party t t t « * 5 » » i i
27 Nemuritorii : Găulea, Dublau, dar şi răposatul Bucifal...
28 Prospectări subacvatice.....
29 Zi de „relax".....
30 Capcana magnifică.....
31 „Blitzkrieg" — în ralantiu..... . .
32 Detectivul Conan Doi trece pe canalul unu ! . > . .
33 Precipitarea evenimentelor ...,»»»,
34 Evadarea ..... t „„.

35 Asaltul cantonului .....>..>.
36 Asaltul cantonului... în finală ! ...»».»
37 Happyend (pentru unii), The End (pentru filiera „Fran-cezu") dar în „circuit închis" .....
153 163 174
ie--'
199 213 227 238 244 248
Lector : LILIANA TRĂSNEA Tehnoredactor : CORNEL CRISTESOT
Bun de tipar 21.V.1977, Apărut 1977. Comand» nr. 138. Tiraj : 10 000 broşate. Coli de tipar 13,73.
Comanda nr. 70 226
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii",
Bucureşti — Piața Scînteii nr. 1,
Republica Socialistă România